งานเฉลิมฉลอง

บทที่ 1

1 และในปีแรกแห่งการอพยพของชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ ในเดือนที่สาม วันที่สิบหกของเดือนนั้น [2450 Anno Mundi] พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงขึ้นมาหาเราบนภูเขา และเราจะให้แผ่นศิลาสองแผ่นแก่เจ้า คือพระบัญญัติและคำสั่งสอนซึ่งเราได้เขียนไว้ เพื่อเจ้าจะได้สั่งสอนพวกเขา”
2 และโมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า และพระสิริของพระเจ้าสถิตอยู่บนภูเขาซีนาย และมีเมฆปกคลุมภูเขานั้นเป็นเวลาหกวัน
3 และในวันที่เจ็ด พระองค์ทรงเรียกโมเสสจากท่ามกลางเมฆ และพระสิริของพระเจ้าปรากฏเหมือนเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่บนยอดเขา
4 และโมเสสอยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน และพระเจ้าทรงสอนเขาถึงประวัติความเป็นมาทั้งช่วงต้นและช่วงหลังของการแบ่งวันแห่งธรรมบัญญัติและคำพยานทั้งหมด
5 และพระองค์ตรัสว่า “จงตั้งใจฟังทุกคำที่เราจะพูดกับเจ้าบนภูเขานี้ และจงเขียนบันทึกไว้ในหนังสือ เพื่อคนรุ่นหลังจะได้เห็นว่าเราไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาเลย แม้ว่าพวกเขาจะทำความชั่วช้ามากมายโดยละเมิดพันธสัญญาที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้าเพื่อคนรุ่นหลังของพวกเขาในวันนี้บนภูเขาซีนาย”
6 และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะตระหนักว่าเราชอบธรรมกว่าพวกเขาในทุกการตัดสินและการกระทำของพวกเขา และพวกเขาจะตระหนักว่าเราอยู่กับพวกเขาอย่างแท้จริง
7 และจงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดที่เราบอกแก่เจ้าในวันนี้ไว้สำหรับตัวเจ้าเอง เพราะเรารู้ถึงการกบฏและความดื้อรั้นของพวกเขา ก่อนที่เราจะนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้สาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่า ‘เราจะให้แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งแก่เชื้อสายของเจ้า’
8 และพวกเขาจะกินอิ่มหนำสำราญ แล้วพวกเขาจะหันไปหาพระเจ้าต่างชาติ คือพระเจ้าที่ไม่สามารถช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากได้เลย และพยานนี้จะถูกใช้เป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา เพราะพวกเขาจะลืมพระบัญญัติทั้งสิ้นของข้าพเจ้า คือทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าสั่งพวกเขา และพวกเขาจะดำเนินตามคนต่างชาติ ตามความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา และตามความอัปยศของพวกเขา และจะปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งรบกวน เป็นความทุกข์ยาก เป็นความเดือดร้อน และเป็นกับดักสำหรับพวกเขา
9 และหลายคนจะพินาศและถูกจับเป็นเชลย และตกอยู่ในมือของศัตรู เพราะพวกเขาละทิ้งกฎเกณฑ์และพระบัญญัติของข้าพเจ้า และเทศกาลแห่งพันธสัญญาของข้าพเจ้า และวันสะบาโตของข้าพเจ้า และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับตัวข้าพเจ้าเองท่ามกลางพวกเขา และพลับพลาของข้าพเจ้า และสถานศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับตัวข้าพเจ้าเองท่ามกลางแผ่นดิน เพื่อข้าพเจ้าจะตั้งพระนามของข้าพเจ้าไว้ที่นั่น และเพื่อให้พระนามของข้าพเจ้าสถิตอยู่ (ที่นั่น)
10 และพวกเขาจะสร้างสถานที่สูง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และรูปเคารพขึ้นมา และแต่ละคนจะบูชารูปเคารพของตน เพื่อจะหลงผิดไป และพวกเขาจะถวายลูกหลานของตนเป็นเครื่องบูชาแก่ปีศาจ และแก่การกระทำทั้งหลายที่เป็นความผิดพลาดในใจของพวกเขา
11 และเราจะส่งพยานไปบอกพวกเขา เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ฟัง และจะฆ่าพยานเหล่านั้นด้วย และพวกเขาจะข่มเหงผู้ที่แสวงหาธรรมบัญญัติ และพวกเขาจะยกเลิกและเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง เพื่อกระทำการชั่วร้ายต่อหน้าต่อตาเรา
12 และเราจะซ่อนพระพักตร์ของเราจากพวกเขา และเราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของคนต่างชาติเพื่อเป็นเชลย เพื่อเป็นเหยื่อ และเพื่อการกลืนกิน และเราจะกำจัดพวกเขาออกจากกลางแผ่นดิน และเราจะกระจายพวกเขาไปท่ามกลางคนต่างชาติ
13 และพวกเขาจะลืมธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนและคำพิพากษาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า และจะหลงผิดในเรื่องวันขึ้นเดือนใหม่ วันสะบาโต เทศกาล ปีเฉลิมฉลอง และกฎเกณฑ์ต่างๆ
14 และหลังจากนั้น พวกเขาจะหันกลับมาหาเราจากท่ามกลางชนต่างชาติด้วยสุดใจสุดจิตและสุดกำลังของพวกเขา และเราจะรวบรวมพวกเขาจากท่ามกลางชนต่างชาติทั้งปวง และพวกเขาจะแสวงหาเรา เพื่อพวกเขาจะได้พบเรา เมื่อพวกเขาแสวงหาเราด้วยสุดใจสุดจิตและสุดกำลังของพวกเขา
15 และเราจะเปิดเผยสันติสุขอันบริบูรณ์พร้อมด้วยคุณธรรมแก่พวกเขา และเราจะปลูกต้นแห่งความเที่ยงธรรมไว้ให้พวกเขาด้วยสุดจิตสุดใจและสุดวิญญาณของเรา และพวกเขาจะเป็นพรและไม่ใช่คำสาปแช่ง และพวกเขาจะเป็นหัวและไม่ใช่หาง
16 และเราจะสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลางพวกเขา และเราจะสถิตอยู่กับพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเราในความจริงและความชอบธรรม
17 และเราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขาหรือละทิ้งพวกเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา'
18 แล้วโมเสสก็ก้มลงกราบอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์และมรดกของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้หลงไปในความผิดพลาดในใจของพวกเขา และขออย่าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของศัตรูของพวก

เขา คือคนต่างชาติ เกรงว่าพวกเขาจะปกครองพวกเขาและทำให้พวกเขากระทำบาปต่อพระองค์”
19 ข้าแต่พระเจ้า ขอพระเมตตาของพระองค์ทรงสถิตอยู่เหนือประชากรของพระองค์ และทรงสร้างจิตใจที่ซื่อตรงในพวกเขา และอย่าให้วิญญาณของเบลิอาร์ครอบงำพวกเขา เพื่อกล่าวหาพวกเขาต่อหน้าพระองค์ และเพื่อล่อลวงพวกเขาให้หลงจากทางแห่งความชอบธรรมทั้งปวง เพื่อพวกเขาจะพินาศไปจากเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระองค์
20 แต่พวกเขาเป็นประชากรของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงช่วยให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสร้างจิตใจที่บริสุทธิ์และจิตวิญญาณที่ศักดิ์สิทธิ์ในพวกเขา และขออย่าให้พวกเขาตกอยู่ในบาปของตนอีกต่อไป ตั้งแต่บัดนี้ไปจนชั่วนิรันดร์
21 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เรารู้ถึงความดื้อรั้นความคิด และความหัวแข็งของพวกเขา และพวกเขาจะไม่เชื่อฟังจนกว่าจะสารภาพบาปของตนเองและบาปของบรรพบุรุษของพวกเขา”
22 และหลังจากนั้นพวกเขาจะหันกลับมาหาเราด้วยความซื่อตรงอย่างที่สุดและด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา และเราจะขลิบหนังหุ้มปลายหัวใจของพวกเขาและหนังหุ้มปลายหัวใจของเชื้อสายของพวกเขา และเราจะสร้างพระวิญญาณบริสุทธิ์ขึ้นในพวกเขา และเราจะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อพวกเขาจะไม่หันเหจากเราไปตั้งแต่วันนั้นจนถึงนิรันดร์
23 และจิตวิญญาณของพวกเขาจะยึดมั่นในเราและในบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และพวกเขาจะปฏิบัติตามบัญญัติของเรา และเราจะเป็นบิดาของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นบุตรของเรา
24 และพวกเขาทั้งหมดจะถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และทูตสวรรค์และวิญญาณทั้งปวงจะรู้ และพวกเขาจะรู้ว่าคนเหล่านี้เป็นบุตรของข้า และข้าเป็นบิดาของพวกเขาด้วยความเที่ยงธรรมและความชอบธรรม และข้ารักพวกเขา
25 และจงจดบันทึกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดซึ่งเราประกาศแก่เจ้าบนภูเขานี้ ทั้งคำแรกและคำสุดท้าย ซึ่งจะเกิดขึ้นในทุกช่วงเวลาของวันในธรรมบัญญัติและในคำพยาน และในสัปดาห์และปีแห่งการปลดปล่อย จนถึงนิรันดร์กาล จนกว่าเราจะลงมาและอยู่กับพวกเขาตลอดนิรันดร์กาล
26 และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ที่อยู่เบื้องหน้าว่า จงเขียนให้โมเสสรู้ตั้งแต่เริ่มการทรงสร้างจนกระทั่งสถานศักดิ์สิทธิ์ของเราจะถูกสร้างขึ้นท่ามกลางพวกเขาเป็นนิรันดร์
27 และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปรากฏแก่สายตาของคนทั้งปวง และทุกคนจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าแห่งอิสราเอลและพระบิดาของลูกหลานยาโคบทั้งปวง และเป็นกษัตริย์บนภูเขาศิโยนตลอดนิรันดร์ และศิโยนและเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์
28 และทูตสวรรค์แห่งการทรงสถิตซึ่งนำหน้าค่ายของอิสราเอลได้นำแผ่นจารึกการแบ่งปีต่างๆ นับตั้งแต่เวลาที่ทรงสร้างโลกมา ซึ่งได้แก่ธรรมบัญญัติและคำพยานถึงสัปดาห์แห่งปีจูบิลีตามแต่ละปี ตามจำนวนปีจูบิลีทั้งหมด (ตามแต่ละปี) นับตั้งแต่วันแห่งการทรงสร้างใหม่ เมื่อฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้างตามอำนาจแห่งฟ้าสวรรค์ และตามสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้างบนแผ่นดินโลก จนกระทั่งพระวิหารของพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นในเยรูซาเล็มบนภูเขาศิโยน และดวงประทีปทั้งปวงจะถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อการรักษาโรค เพื่อสันติสุข และเพื่อพระพรแก่บรรดาผู้ที่ทรงเลือกสรรของอิสราเอล และเพื่อว่าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปจนถึงทุกวันของโลก

บทที่ 2

1 และทูตสวรรค์ผู้สถิตอยู่ได้กล่าวแก่โมเสสตามพระวจนะของพระเจ้าว่า จงเขียนเรื่องราวการทรงสร้างทั้งหมดให้ครบถ้วน ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจการทั้งสิ้นและทรงสร้างสิ่งต่างๆ ทั้งหมดเสร็จสิ้นภายในหกวัน และทรงรักษาวันสะบาโตในวันที่เจ็ด และทรงกำหนดให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ตลอดไป และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นเครื่องหมายสำหรับกิจการทั้งสิ้นของพระองค์
2 ในวันแรกนั้น พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ซึ่งอยู่เบื้องบน และแผ่นดินโลก และน้ำ และบรรดาเหล่าทูตสวรรค์ที่รับใช้พระองค์คือทูตสวรรค์แห่งการทรงสถิต และทูตสวรรค์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ และทูตสวรรค์แห่งวิญญาณแห่งไฟ และทูตสวรรค์แห่งวิญญาณแห่งลม และทูตสวรรค์แห่งวิญญาณแห่งเมฆ และแห่งความมืด และแห่งหิมะ และแห่งลูกเห็บ และแห่งน้ำค้างแข็ง และทูตสวรรค์แห่งเสียง และแห่งฟ้าร้อง และแห่งฟ้าผ่า และทูตสวรรค์แห่งวิญญาณแห่งความเย็นและความร้อน และแห่งฤดูหนาว และแห่งฤดูใบไม้ผลิ และแห่งฤดูใบไม้ร่วง และแห่งฤดูร้อน และบรรดาเหล่าทูตสวรรค์ของสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างซึ่งอยู่ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก (พระองค์ทรงสร้าง) เหวและความมืด ในยามเย็น <และกลางคืน> และความสว่าง ในยามเช้า และในเวลากลางวัน ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้ในความรู้แจ้งแห่งพระทัยของพระองค์
3 และเมื่อนั้นเราจึงได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ และสรรเสริญพระองค์ และยกย่องต่อหน้าพระองค์เนื่องจากพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ เพราะในวันแรกพระองค์ทรงสร้างพระราชกิจยิ่งใหญ่เจ็ดประการ
4 และในวันที่สอง พระองค์ทรงสร้างท้องฟ้าขึ้นมาท่ามกลางน้ำ และในวันนั้นน้ำก็แยกออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งขึ้นไปเบื้องบน และอีกครึ่งหนึ่งลงไปเบื้องล่างท้องฟ้าที่อยู่ตรงกลางเหนือพื้นโลกทั้งหมด และนี่เป็นงานเดียวที่พระเจ้าทรงสร้างในวันที่สอง
5 และในวันที่สาม พระองค์ทรงบัญชาให้น้ำไหลจากทั่วพื้นโลกไปรวมกันในที่แห่งเดียว และให้แผ่นดินแห้งปรากฏขึ้น
6 และน้ำก็เป็นไปตามที่พระองค์ทรงบัญชา และน้ำก็ลดระดับลงไปจากพื้นโลก ไปรวมกันอยู่ในที่แห่งหนึ่งนอกท้องฟ้า และแผ่นดินแห้งก็ปรากฏขึ้น

7 ในวันนั้น พระองค์ทรงสร้างทะเลทั้งหมดตามแหล่งน้ำของแต่ละแห่ง แม่น้ำทั้งหมด แหล่งน้ำในภูเขาและทั่วแผ่นดิน ทะเลสาบทั้งหมด น้ำค้างบนแผ่นดิน เมล็ดพืชที่หว่านลงไป พืชที่งอกงาม ต้นไม้ที่ออกผล ไม้ และสวนเอเดนในเอเดน และพืชทุกชนิดตามประเภทของมัน
8 พระเจ้าทรงสร้างสิ่งมหัศจรรย์ทั้งสี่นี้ในวันที่สาม และในวันที่สี่ พระองค์ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว แล้วทรงตั้งไว้ในฟ้าสวรรค์ เพื่อให้แสงสว่างแก่แผ่นดินโลก และเพื่อปกครองกลางวันและกลางคืน และแยกแสงสว่างออกจากความมืด
9 และพระเจ้าทรงกำหนดให้ดวงอาทิตย์เป็นเครื่องหมายสำคัญบนโลก สำหรับวันต่างๆ สำหรับวันสะบาโต สำหรับเดือนต่างๆ สำหรับเทศกาลต่างๆ สำหรับปีต่างๆ สำหรับวันสะบาโตหลายปี สำหรับปีเฉลิมฉลอง และสำหรับทุกฤดูกาลของปี
10 และมันแยกแสงสว่างออกจากความมืด เพื่อความเจริญรุ่งเรือง เพื่อให้สิ่งต่างๆ ที่งอกงามและเจริญเติบโตบนแผ่นดินนั้นเจริญรุ่งเรือง
11 พระองค์ทรงสร้างสัตว์ทั้งสามชนิดนี้ในวันที่สี่ และในวันที่ห้า พระองค์ทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ในก้นทะเล เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งแรกที่พระองค์ทรงสร้าง คือปลาและสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวในน้ำ รวมทั้งสัตว์ทุกชนิดที่บินได้ คือนกและนกทุกชนิด
12 และดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเจริญรุ่งเรือง และเหนือทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก ทุกสิ่งทุกอย่างที่งอกออกมาจากแผ่นดิน และต้นไม้ที่ออกผลทั้งหมด และสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
13 พระองค์ทรงสร้างสัตว์ทั้งสามชนิดนี้ในวันที่ห้า และในวันที่หก พระองค์ทรงสร้างสัตว์ทั้งหลายในโลก รวมทั้งปศุสัตว์และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลก
14 และหลังจากนั้นทั้งหมด พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ ทรงสร้างชายและหญิง และทรงมอบอำนาจให้เขาปกครองเหนือทุกสิ่งที่มีอยู่บนโลก ในทะเล เหนือทุกสิ่งที่บินได้ เหนือสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง เหนือทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวบนโลก และเหนือแผ่นดินโลกทั้งหมด และเหนือสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระองค์ทรงมอบอำนาจให้เขาปกครอง
15 และพระองค์ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ชนิดนี้ในวันที่หก รวมทั้งสิ้นมีสิ่งมีชีวิตยี่สิบสองชนิด
16 และพระองค์ทรงทำการบ้านทั้งหมดเสร็จสิ้นในวันที่หก คือทุกสิ่งที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและในเหวในแสงสว่างและในความมืด และในทุกสิ่งทุกอย่าง
17 และพระองค์ทรงประทานหมายสำคัญยิ่งใหญ่แก่เรา คือวันสะบาโต เพื่อเราจะได้ทำงานหกวัน แต่ให้ถือวันสะบาโตไว้โดยงดเว้นจากงานทุกอย่างในวันที่เจ็ด
18 และเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหลายที่อยู่ ณ ที่นั้น และเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหลายที่ทำการชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่คือ พระองค์ทรงบัญชาให้เราถือวันสะบาโตไว้กับพระองค์ทั้งในสวรรค์และบนโลก
19 และพระองค์ตรัสกับเราว่า “ดูเถิด เราจะแยกชนชาติหนึ่งไว้สำหรับเราจากบรรดาชนชาติทั้งหลาย และชนชาตินี้จะรักษาวันสะบาโต และเราจะถวายพวกเขาเป็นชนชาติของเรา และจะอวยพรพวกเขา เหมือนอย่างที่เราได้ถวายวันสะบาโตเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ และเราก็ถวายวันสะบาโตเป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับเราฉันใด เราก็จะอวยพรพวกเขาฉันนั้น และพวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา”
20 และเราได้เลือกเชื้อสายของยาโคบจากบรรดาบรรดาผู้ที่เราได้เห็น และได้จารึกชื่อเขาไว้ว่าเป็นบุตรหัวปีของเรา และได้แยกเขาไว้เป็นของบริสุทธิ์สำหรับเราเป็นนิจ และเราจะสอนเขาถึงวันสะบาโต เพื่อเขาจะได้รักษาวันสะบาโตนั้นโดยงดเว้นจากการทำงานทุกอย่าง'
21 และพระองค์ทรงสร้างเครื่องหมายขึ้นในนั้น เพื่อให้พวกเขาถือวันสะบาโตกับเราในวันที่เจ็ด คือกินและดื่ม และสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ดังที่พระองค์ทรงอวยพรและทรงทำให้ชนชาติพิเศษของพระองค์บริสุทธิ์เหนือชนชาติทั้งปวง และให้พวกเขาถือวันสะบาโตร่วมกับเรา
22 และพระองค์ทรงบันดาลให้พระบัญญัติของพระองค์ขึ้นไปดุจกลิ่นหอมหวานที่พระองค์ทรงพอพระทัยตลอดทุกวัน...
23 มีมนุษย์ยี่สิบสองคนสืบเชื้อสายมาจากอาดัมถึงยาโคบ และมีการประกอบอาชีพยี่สิบสองอย่างจนถึงวันที่เจ็ด สิ่งนี้เป็นที่ประเสริฐและบริสุทธิ์ และสิ่งก่อนหน้านี้ก็เป็นที่ประเสริฐและบริสุทธิ์เช่นกัน และสิ่งนี้ก็ใช้ร่วมกับสิ่งนั้นเพื่อความบริสุทธิ์และเป็นพร
24 และพระองค์ทรงประทานให้แก่ยาโคบและเชื้อสายของเขาว่าพวกเขาจะเป็นผู้ได้รับพรและบริสุทธิ์ตามคำพยานและธรรมบัญญัติแรกเสมอ เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงทำให้วันสะบาโตในวันที่เจ็ดเป็นวันศักดิ์สิทธิ์และทรงอวยพร
25 พระองค์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างในหกวัน และพระเจ้าทรงกำหนดให้วันที่เจ็ดเป็นวันศักดิ์สิทธิ์เพื่อการงานทั้งปวงของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงบัญชาไว้ว่า ผู้ใดทำงานในวันนั้นผู้นั้นจะต้องตาย และผู้ใดทำให้วันนั้นเป็นมลทินผู้นั้นก็จะต้องตายอย่างแน่นอน
26 เพราะฉะนั้นท่านจึงบัญชาให้ชนอิสราเอลถือวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่าทำงานใดๆ ในวันนั้น และอย่าทำให้วันนั้นเป็นมลทิน เพราะวันนี้ศักดิ์สิทธิ์กว่าวันอื่นๆ ทั้งหมด
27 และผู้ใดที่ลบหลู่วันนั้น ผู้นั้นจะต้องตายอย่างแน่นอน และผู้ใดที่กระทำการใดๆ ในวันนั้น ผู้นั้นจะต้องตายชั่วนิรันดร์อย่างแน่นอน เพื่อให้ชนชาติอิสราเอลได้ถือถือวันนั้นตลอดชั่วอายุคนของพวกเขา และจะไม่ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน เพราะวันนั้นเป็นวันศักดิ์สิทธิ์และเป็นวันอันเป็นมงคล
28 และทุกคนที่ถือปฏิบัติและรักษาวันสะบาโตในวันนั้น โดยงดเว้นจากการงานทั้งปวง ก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์และได้รับพรตลอดทุกวันเช่นเดียวกับเรา

29 จงประกาศและบอกแก่ชนอิสราเอลถึงธรรมบัญญัติในวันนี้ว่า พวกเขาควรจะรักษาวันสะบาโตในวันนั้น และไม่ควรละทิ้งวันนั้นด้วยความผิดพลาดในใจของพวกเขา และห้ามทำการใดๆ ที่ไม่เหมาะสมในวันนั้น ห้ามทำตามอำเภอใจของตน และห้ามเตรียมสิ่งใดๆ สำหรับรับประทานหรือดื่มในวันนั้น และห้ามตักน้ำ หรือนำสิ่งของใดๆ เข้าหรือออกทางประตูเมืองในวันนั้น ซึ่งพวกเขาไม่ได้เตรียมไว้สำหรับตนเองในวันที่หกในที่อยู่อาศัยของพวกเขา
30 และในวันนั้นพวกเขาจะต้องไม่นำสิ่งของเข้าหรือออกจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง เพราะวันนั้นเป็นวันศักดิ์สิทธิ์และเป็นสุขยิ่งกว่าวันฉลองใดๆ ในบรรดาปีฉลองทั้งหลาย ในวันนั้นเราได้ถือวันสะบาโตในสวรรค์ก่อนที่มนุษย์ทั้งหลายจะรู้เรื่องการถือวันสะบาโตบนโลก
31 และพระผู้สร้างสรรพสิ่งทรงอวยพรแก่แผ่นดินนั้น แต่พระองค์มิได้ทรงกำหนดให้ชนชาติและประชาชาติทั้งปวงถือวันสะบาโตในวันนั้น แต่ทรงกำหนดให้เฉพาะอิสราเอลเท่านั้นที่ทรงอนุญาตให้กินดื่มและถือวันสะบาโตในวันนั้นบนโลก
32 และพระผู้สร้างสรรพสิ่งทรงอวยพรวันซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้นเพื่อเป็นพร ความบริสุทธิ์ และสง่าราศีเหนือวันทั้งปวง
33 กฎและคำพยานนี้ได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลเป็นกฎถาวรสำหรับชั่วอายุคนของพวกเขา

บทที่ 3

1 และในหกวันของสัปดาห์ที่สอง เราได้นำสัตว์ทั้งปวง สัตว์เลี้ยง นก และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ มาให้อาดัม ตามพระวจนะของพระเจ้า โดยแบ่งตามชนิดและตามแบบของมัน คือ สัตว์ในวันแรก สัตว์เลี้ยงในวันที่สอง นกในวันที่สาม และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินในวันที่สี่ และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่เคลื่อนไหวในน้ำในวันที่ห้า
2 และอาดัมได้ตั้งชื่อพวกเขาทั้งหมดตามชื่อของพวกเขา และชื่อของเขาก็เป็นชื่อเดียวกับที่เขาตั้ง
3 และในห้าวันนั้น อาดัมได้เห็นสัตว์ทั้งหลายทั้งชายและหญิงทุกชนิดที่มีอยู่บนโลก แต่เขาอยู่เพียงลำพังและหาคู่ครองที่เหมาะสมไม่ได้
4 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเราว่า “ไม่เป็นการดีที่มนุษย์จะอยู่คนเดียว ให้เราหาคู่ครองที่เหมาะสมให้แก่เขาเถิด”
5 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบันดาลให้เขาหลับสนิทและเขาหลับไป แล้วพระองค์ทรงเอาซี่โครงซี่หนึ่งจากซี่โครงของเขามาให้หญิงนั้น และซี่โครงนั้นเป็นกำเนิดของหญิงนั้นจากซี่โครงของเขา และพระองค์ทรงสร้างเนื้อหนังขึ้นใหม่แทนที่ซี่โครงนั้น และทรงสร้างหญิงนั้นขึ้นมา
6 และพระองค์ทรงปลุกอาดัมให้ตื่นจากหลับ และเมื่อเขาตื่นขึ้นในวันที่หก พระองค์ทรงพาเธอมาหาเขา และพระองค์ทรงรู้จักเธอ แล้วตรัสกับเธอว่า “นี่แหละคือกระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา เธอจะถูกเรียกว่าภรรยาของเรา เพราะเธอถูกรับมาจากสามีของเธอ”
7 ฉะนั้น สามีภรรยาจึงเป็นหนึ่งเดียวกัน และฉะนั้น ชายจะละบิดามารดาของตน และไปอยู่กับภรรยาของตน และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน
8 ในสัปดาห์แรกอาดัมถูกสร้างขึ้น และกระดูกซี่โครงเป็นภรรยาของเขา ในสัปดาห์ที่สองพระองค์ทรงแสดงนางให้เขาเห็น และด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติให้รักษาพรหมจรรย์ไว้ คือชายเจ็ดวันและหญิงสองครั้งเจ็ดวัน
9 และหลังจากที่อาดัมอยู่ในแผ่นดินที่เขาถูกสร้างขึ้นครบสี่สิบวันแล้ว เราก็พาเขาเข้าไปในสวนเอเดนเพื่อให้เขาเพาะปลูกและดูแลรักษา แต่ภรรยาของเขานั้น พวกเขาพาเข้ามาในวันที่แปดสิบ และหลังจากนั้นนางจึงเข้าไปในสวนเอเดน
10 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติจารึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เกี่ยวกับหญิงที่คลอดบุตรว่า “ถ้านางคลอดบุตรชาย นางจะต้องอยู่ในสภาพไม่บริสุทธิ์เจ็ดวันตามสัปดาห์แรก และนางจะต้องอยู่ในสภาพเลือดแห่งการชำระล้างสามสิบสามวัน และนางจะต้องไม่แตะต้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ หรือเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ จนกว่านางจะครบกำหนดวันเหล่านี้ (ซึ่งบัญญัติไว้) สำหรับกรณีของบุตรชาย”
11 แต่สำหรับเด็กหญิงนั้น นางจะต้องอยู่ในสภาพไม่บริสุทธิ์เป็นเวลาสองสัปดาห์ ตามหลักเกณฑ์สองสัปดาห์แรก และอยู่ในช่วงชำระล้างร่างกายเป็นเวลาหกสิบหกวัน รวมเป็นทั้งหมดแปดสิบวัน
12 และเมื่อนางครบแปดสิบวันแล้ว เราจึงพานางเข้าไปในสวนเอเดน เพราะสวนนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าแผ่นดินทั้งปวง และต้นไม้ทุกต้นที่ปลูกอยู่ในนั้นก็ศักดิ์สิทธิ์
13 ฉะนั้น จึงได้มีการบัญญัติไว้สำหรับหญิงที่ให้กำเนิดบุตรชายหรือบุตรหญิงว่า นางไม่ควรแตะต้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ และไม่ควรเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ จนกว่ากำหนดเวลาสำหรับบุตรชายหรือบุตรหญิงนั้นจะสิ้นสุดลง
14 นี่คือธรรมบัญญัติและคำพยานซึ่งได้เขียนไว้สำหรับชาวอิสราเอล เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตามตลอดทุกวัน
15 และในสัปดาห์แรกของปีแห่งการปลดปล่อยครั้งแรก [1-7 AM] อาดัมและภรรยาของเขาอยู่ในสวนเอเดนเป็นเวลาเจ็ดปีไถพรวนและดูแลรักษา และเราได้มอบงานให้เขาและเราได้สั่งให้เขาทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เหมาะสมกับการไถพรวน
16 และเขาได้ไถสวนนั้น และเปลือยกายอยู่โดยไม่รู้ตัว และไม่รู้สึกอับอาย และเขาได้ปกป้องสวนนั้นจากนก สัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยง และได้เก็บผลไม้ของมันมากิน และเก็บส่วนที่เหลือไว้สำหรับตนเองและภรรยา [และเก็บสิ่งที่เก็บรักษาไว้]
17 และหลังจากครบเจ็ดปี ซึ่งเขาได้อยู่ที่นั่นครบเจ็ดปีพอดี [8 AM] และในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ด (ของเดือน) งูได้มาและเข้าใกล้หญิงนั้น และงูพูดกับหญิงนั้นว่า 'พระเจ้าทรงบัญชาเจ้าหรือว่า เจ้าห้ามกินผลไม้จากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้?'

18 และนางก็กล่าวแก่ต้นไม้นั้นว่า “พระเจ้าตรัสแก่เราว่า จงกินผลไม้ทั้งปวงจากต้นไม้ในสวนนั้นได้ แต่ผลไม้จากต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสแก่เราว่า อย่ากินและอย่าแตะต้องมันเลย เกรงว่าเจ้าจะตาย”
19 และงูนั้นกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าในวันที่เจ้ากินผลไม้นั้น ตาของเจ้าจะเปิดออก และเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า และเจ้าจะรู้จักความดีและความชั่ว”
20 และหญิงนั้นเห็นต้นไม้นั้นแล้วน่ามองและผลก็กินได้ นางจึงเก็บผลนั้นมากิน
21 และเมื่อนางได้ปกปิดความอับอายของตนด้วยต้นมะเดื่อแล้ว นางก็ให้ผลมะเดื่อแก่อาดัม และเขากินเข้าไป ดวงตาของเขาก็เปิดออก และเขาเห็นว่าตนเองเปลือยเปล่า
22 และเขาจึงนำต้นมะเดื่อมาเย็บเข้าด้วยกัน ทำเป็นผ้าปิดบังความอับอายของตน
23 และพระเจ้าทรงสาปแช่งงูนั้น และทรงพิโรธต่อมันตลอดไป...
24 พระองค์ทรงพิโรธต่อหญิงนั้น เพราะนางฟังเสียงงูและกินสิ่งที่งูกินเข้าไป พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์และความเจ็บปวดของเจ้าให้มากขึ้น เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความทุกข์ และเจ้าจะกลับไปหาสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า”
25 และพระองค์ตรัสกับอาดัมว่า “เพราะเจ้าฟังคำของภรรยาเจ้า และกินผลจากต้นไม้ที่ข้าห้ามเจ้ากิน แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า จะมีหนามและวัชพืชขึ้นเต็มไปหมด และเจ้าจะต้องกินอาหารด้วยเหงื่อไหลท่วมหน้า จนกว่าเจ้าจะกลับคืนสู่แผ่นดินที่เจ้าถูกสร้างมา เพราะเจ้าเป็นแผ่นดิน และเจ้าจะต้องกลับคืนสู่แผ่นดิน”
26 และพระองค์ทรงทำเสื้อคลุมจากหนังสัตว์ให้พวกเขา และทรงให้พวกเขาสวมใส่ แล้วทรงส่งพวกเขาออกจากสวนเอเดน
27 และในวันนั้นที่อาดัมออกจากสวนเอเดน เขาได้ถวายเครื่องหอม คือกำยาน กัลบานัม และสมุนไพรอื่นๆ ในตอนเช้าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น นับตั้งแต่วันที่เขาปกปิดความอับอายของตน
28 ในวันนั้น ปากของสัตว์ทุกชนิด สัตว์เลี้ยง นก และสัตว์ที่เดินได้ทุกชนิด รวมถึงสัตว์ที่เคลื่อนไหวได้ทุกชนิด ก็ปิดสนิท ไม่สามารถพูดได้อีกต่อไป เพราะพวกมันเคยพูดคุยกันด้วยริมฝีปากและลิ้นเดียวกัน
29 และพระองค์ทรงขับไล่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ในสวนเอเดนออกไป และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงก็กระจัดกระจายไปตามชนิดและแบบอย่างของมัน ไปยังสถานที่ซึ่งทรงสร้างไว้สำหรับพวกมัน
30 และพระองค์ทรงประทาน (เครื่องนุ่งห่ม) แก่อาดัมแต่เพียงผู้เดียว เพื่อปกปิดความอับอายของเขา ในบรรดาสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย
31 ด้วยเหตุนี้ จึงมีบัญญัติไว้ในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่รู้ถึงคำพิพากษาของธรรมบัญญัติว่า พวกเขาควรปกปิดความอับอายของตน และไม่ควรเปิดเผยตนเองเหมือนอย่างที่คนต่างชาติเปิดเผยตนเอง
32 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ อาดัมและภรรยาของเขาก็ออกจากสวนเอเดนไปอาศัยอยู่ในดินแดนเอลดา ซึ่งเป็นดินแดนที่พวกเขาถูกสร้างขึ้น
33 และอาดัมตั้งชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา
34 และพวกเขาก็ไม่มีบุตรชายจนกระทั่งถึงปีแห่งการพิพากษาครั้งแรก [8 AM] และหลังจากนั้นเขาก็ได้รู้จักกับนาง
35 แล้วเขาก็ไถนาตามที่ได้รับคำสั่งสอนไว้ในสวนเอเดน

บทที่ 4

1 และในสัปดาห์ที่สามของปีที่สอง [64-70 AM] นางได้ให้กำเนิดคาอิน และในสัปดาห์ที่สี่ [71-77 AM] นางได้ให้กำเนิดอาเบล และในสัปดาห์ที่ห้า [78-84 AM] นางได้ให้กำเนิดอาวานบุตรสาวของนาง
2 และในปีแรกของปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งที่สาม [ค.ศ. 99-105] คาอินได้ฆ่าอาเบล เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาของอาเบล แต่ไม่ทรงยอมรับเครื่องบูชาของคาอิน
3 และเขาได้ฆ่าเขาในทุ่งนา และโลหิตของเขาร้องคร่ำครวญจากพื้นดินขึ้นสู่สวรรค์ เพราะเขาได้ฆ่าเขา
4 และพระเจ้าทรงตำหนิคาอินเพราะเหตุของอาเบล เพราะคาอินได้ฆ่าอาเบล และพระองค์ทรงทำให้คาอินกลายเป็นผู้ลี้ภัยไปทั่วโลกเพราะเลือดของน้องชาย และพระองค์ทรงสาปแช่งคาอินไปทั่วโลก
5 และด้วยเหตุนี้จึงมีจารึกไว้บนแผ่นจารึกแห่งสวรรค์ว่า ‘ผู้ใดทำร้ายเพื่อนบ้านของตนอย่างทรยศ ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง และให้ทุกคนที่ได้เห็นและได้ยินกล่าวว่า จงเป็นเช่นนั้นเถิด และผู้ใดที่ได้เห็นแต่ไม่กล่าวโทษ ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งเช่นเดียวกับผู้อื่น’
6 ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเข้ามาเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราจึงประกาศถึงบาปทั้งปวงที่ได้กระทำในสวรรค์และบนโลก ทั้งในที่สว่างและในที่มืด และทุกหนทุกแห่ง
7 และอาดัมกับภรรยาของเขาโศกเศร้าเสียใจต่อการตายของอาเบลเป็นเวลาสี่สัปดาห์ [99-127 AM] และในปีที่สี่ของสัปดาห์ที่ห้า [130 AM] พวกเขาก็มีความสุข และอาดัมก็ร่วมหลับนอนกับภรรยาของเขาอีกครั้ง และนางก็ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเซธ เพราะเขาพูดว่า 'พระเจ้าทรงประทานบุตรชายคนที่สองให้แก่เราบนโลกแทนอาเบล เพราะคาอินได้ฆ่าเขา'
8 และในสัปดาห์ที่หก [134-40 AM] เขาได้ให้กำเนิดลูกสาวชื่ออาซูรา
9 และคาอินได้แต่งงานกับน้องสาวของเขา และนางได้ให้กำเนิดเอโนคเมื่อสิ้นสุดปีแห่งการปลดปล่อยครั้งที่สี่ [190-196 AM] และในปีแรกของสัปดาห์แรกของปีแห่งการปลดปล่อยครั้งที่ห้า [197 AM] บ้านเรือนได้ถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดิน และคาอินได้สร้างเมืองขึ้น และตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อของเอโนคบุตรชายของเขา

10 และอาดัมได้ร่วมหลับนอนกับเอวาภรรยาของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายอีกเก้าคน
11 และในสัปดาห์ที่ห้าของปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งที่ห้า [225-31 AM] เซธได้แต่งงานกับอาซูรา น้องสาวของเขา และในปีที่สี่ (ของสัปดาห์ที่หก) [235 AM] นางได้ให้กำเนิดเอโนสแก่เขา
12 เขาเริ่มเรียกพระนามของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
13 และในปีครบรอบปีที่เจ็ดในสัปดาห์ที่สาม [309-15 AM] เอโนสได้แต่งงานกับโนอัม น้องสาวของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีที่สามของสัปดาห์ที่ห้า และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่า เคนัน
14 และเมื่อสิ้นสุดปีแห่งการเฉลิมฉลองที่แปด [325, 386-3992 AM] เคนันได้แต่งงานกับมูอาเลเลท น้องสาวของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่เก้า ในสัปดาห์แรกของปีที่สามของสัปดาห์นี้ [395 AM] และเขาตั้งชื่อบุตรชายว่า มาฮาลาเลล
15 และในสัปดาห์ที่สองของปีแห่งการพิพากษาครั้งที่สิบ [449-55 AM] มาฮาลาเลลได้แต่งงานกับดีนาห์ บุตรสาวของบาราคีเอล บุตรสาวของน้องชายของบิดาของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในสัปดาห์ที่สามของปีที่หก [461 AM] และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่ายาเรด เพราะในสมัยของเขา ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ลงมายังแผ่นดินโลก ผู้ซึ่งมีชื่อว่าผู้เฝ้าดู เพื่อพวกเขาจะสั่งสอนบุตรมนุษย์ และเพื่อพวกเขาจะทำการพิพากษาและมีความเที่ยงธรรมบนแผ่นดินโลก
16 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งที่สิบเอ็ด [512-18 AM] ยาเรดได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อบาราคา บุตรสาวของราซูจาล บุตรสาวของน้องชายของบิดาของเขา ในสัปดาห์ที่สี่ของปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ [522 AM] และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในสัปดาห์ที่ห้า ในปีที่สี่ของปีแห่งการเฉลิมฉลอง และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเอโนค
17 และเขาเป็นคนแรกในบรรดามนุษย์ที่เกิดมาบนโลกที่เรียนรู้การเขียน ความรู้ และปัญญา และได้บันทึกสัญญาณแห่งฟ้าสวรรค์ตามลำดับเดือนต่างๆ ไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง เพื่อให้มนุษย์ได้รู้ฤดูกาลต่างๆ ตามลำดับเดือนต่างๆ
18 และเขาเป็นคนแรกที่เขียนคำพยาน และเขาเป็นพยานแก่บุตรของมนุษย์ท่ามกลางชั่วอายุคนบนโลก และเล่าถึงสัปดาห์แห่งการปลดปล่อย และแจ้งให้พวกเขาทราบถึงวันในแต่ละปี และเรียงลำดับเดือนและเล่าถึงวันสะบาโตในแต่ละปีตามที่เราได้แจ้งให้เขาทราบ
19 และสิ่งที่เคยเป็นมาและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น พระองค์ทรงเห็นในนิมิตขณะทรงหลับ ว่าจะเกิดขึ้นกับลูกหลานมนุษย์ตลอดชั่วอายุคนจนถึงวันพิพากษา พระองค์ทรงเห็นและเข้าใจทุกสิ่ง และทรงบันทึกคำพยานของพระองค์ไว้ และวางคำพยานนั้นไว้บนโลกเพื่อเป็นพยานแก่ลูกหลานมนุษย์ทุกคนและชั่วอายุคนของพวกเขา
20 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งที่สิบสอง [582-88] ในสัปดาห์ที่เจ็ด พระองค์ทรงรับภรรยาคนหนึ่ง และพระนามของนางคือเอ็ดนา บุตรสาวของดาเนล บุตรสาวของน้องชายของพระบิดาของพระองค์ และในปีที่หกในสัปดาห์นี้ [587 AM] นางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่พระองค์ และพระองค์ทรงตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเมธูเซลาห์
21 และพระองค์ทรงอยู่กับเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าตลอดหกปีแห่งการเฉลิมฉลอง และพวกเขาก็ได้แสดงให้พระองค์เห็นทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลกและในสวรรค์ ทั้งการปกครองของดวงอาทิตย์ และพระองค์ทรงจดบันทึกทุกสิ่งไว้
22 และท่านได้เป็นพยานต่อบรรดาผู้เฝ้าระวัง ซึ่งได้กระทำบาปกับธิดาของมนุษย์ เพราะพวกเขาเริ่มรวมตัวกันจนแปดเปื้อนกับธิดาของมนุษย์ และเอโนคได้เป็นพยานกล่าวโทษพวกเขาทั้งหมด
23 และพระองค์ทรงถูกเลือกจากท่ามกลางบุตรมนุษย์ และเราได้นำพระองค์เข้าไปในสวนเอเดนอย่างสง่างามและมีเกียรติ และดูเถิด ที่นั่นพระองค์ทรงบันทึกคำพิพากษาและคำตัดสินของโลก และความชั่วร้ายทั้งปวงของบุตรมนุษย์
24 และเพราะเหตุนั้น (พระเจ้า) จึงทรงบันดาลให้เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั่วแผ่นดินเอเดน เพราะที่นั่นพระองค์ทรงถูกตั้งไว้เป็นเครื่องหมาย เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษแก่บรรดาบุตรมนุษย์ และเพื่อจะทรงบันทึกการกระทำทั้งปวงของคนรุ่นต่อๆ มาจนถึงวันพิพากษา
25 และพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในสถานศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นเครื่องหอมอันหอมหวานที่พระเจ้าทรงพอพระทัยบนภูเขา
26 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีสถานที่สี่แห่งบนโลก คือสวนเอเดน ภูเขาทางทิศตะวันออก ภูเขาที่เจ้าอยู่ ณ วันนี้ คือภูเขาซีนาย และภูเขาศิโยน ซึ่งจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในยุคสร้างใหม่ เพื่อการชำระแผ่นดินโลกให้บริสุทธิ์ โดยทางนั้นแผ่นดินโลกจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากความผิดบาปและความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวงตลอดชั่วอายุคนของโลก
27 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 14 ปี [652 AM] เมธูเซลาห์ได้แต่งงานกับเอ็ดนา บุตรสาวของอัซริอัล บุตรสาวของน้องชายของบิดาของเขา ในสัปดาห์ที่สาม ในปีแรกของสัปดาห์นี้ [701-7 AM] และเขามีบุตรชายคนหนึ่งและตั้งชื่อว่าลาเมค
28 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สิบห้า ในสัปดาห์ที่สาม ลาเมคได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อเบเตโนส บุตรสาวของบาราคีล บุตรสาวของน้องชายของบิดาเขา และในสัปดาห์นั้นนางได้คลอดบุตรชายให้เขา และเขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่าโนอาห์ โดยกล่าวว่า “ผู้นี้จะช่วยปลอบโยนข้าพเจ้าในความทุกข์ยากและการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า และในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสาปแช่ง”
29 และเมื่อสิ้นสุดปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สิบเก้า ในสัปดาห์ที่เจ็ดของปีที่หก [930 AM] อาดัมก็สิ้นชีวิต และบรรดาบุตรชายของเขาก็ฝังศพเขาไว้ในแผ่นดินที่เขาสร้างขึ้น และเขาเป็นคนแรกที่ถูกฝังไว้ในดิน
30 และเขามีอายุไม่ถึงเจ็ดสิบปีจากหนึ่งพันปี เพราะหนึ่งพันปีนั้นเปรียบเสมือนวันหนึ่งในคำพยานของฟ้าสวรรค์ และด้วยเหตุนี้จึงมีเขียนไว้เกี่ยวกับต้นไม้แห่งความรู้ว่า ‘ในวันที่เจ้ากิน

ผลนั้น เจ้าจะต้องตาย' ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีอายุไม่ครบตามวันนั้น เพราะเขาตายในวันนั้น
31 เมื่อสิ้นสุดปีแห่งการเฉลิมฉลองนั้น คาอินก็ถูกฆ่าตายหลังจากอาเบลในปีเดียวกันนั้นเอง เพราะบ้านของเขาพังทับเขา และเขาตายอยู่กลางบ้านของเขาเอง โดยถูกก้อนหินของบ้านนั้นฆ่าตาย เพราะเขาเคยฆ่าอาเบลด้วยก้อนหิน และเขาก็ถูกฆ่าตายด้วยการพิพากษาอันชอบธรรมด้วยก้อนหินเช่นกัน
32 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ว่า "เครื่องมือใดที่มนุษย์ใช้ฆ่าเพื่อนบ้านของตน มนุษย์ผู้นั้นก็จะถูกฆ่าด้วยเครื่องมือเดียวกัน และมนุษย์ผู้นั้นได้ทำร้ายเพื่อนบ้านของตนอย่างไร คนอื่นก็จะต้องลงโทษเขาอย่างนั้น"
33 และในปีแห่งการพิพากษาที่ยี่สิบห้า [1205 AM] โนอาห์ได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่อ เอมซารา บุตรสาวของราเคเอล บุตรสาวของน้องชายของบิดาของเขา ในปีแรกในสัปดาห์ที่ห้า [1207 AM] และในปีที่สาม นางได้ให้กำเนิดเชม ในปีที่ห้า [1209 AM] นางได้ให้กำเนิดฮาม และในปีแรกในสัปดาห์ที่หก [1212 AM] นางได้ให้กำเนิดยาเฟท

บทที่ 5

1 และเมื่อมนุษย์เริ่มทวีจำนวนขึ้นบนพื้นโลก และมีบุตรสาวเกิดมา เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เห็นพวกนางในปีหนึ่งของปีแห่งการเฉลิมฉลองนั้น ว่าพวกนางงดงามน่ามอง และพวกนางก็ได้เลือกภรรยาตามที่ตนต้องการ และพวกนางก็ให้กำเนิดบุตรชายแก่พวกนาง และบุตรชายเหล่านั้นก็ตัวใหญ่โต
2 และความอยุติธรรมก็เพิ่มมากขึ้นบนโลก และสรรพสัตว์ทั้งปวงก็ประพฤติผิดทางของตน ทั้งมนุษย์ สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า นก และทุกสิ่งที่เดินอยู่บนโลก ล้วนประพฤติผิดทางและระเบียบของตน และเริ่มกัดกินกันเอง และความอยุติธรรมก็เพิ่มมากขึ้นบนโลก และความคิดทุกอย่างของมนุษย์ทั้งปวงก็ชั่วร้ายอยู่เช่นนั้นเรื่อยไป
3 และพระเจ้าทรงทอดพระเนตรแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกนั้นเสื่อมทราม และสรรพสิ่งทั้งปวงได้ประพฤติผิดระเบียบของตน และสรรพสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลกได้กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดต่อหน้าพระเนตรของพระองค์
4 และพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทำลายมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งปวงบนพื้นโลกที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น
5 แต่โนอาห์ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า
6 และพระองค์ทรงพิโรธอย่างยิ่งต่อทูตสวรรค์ที่พระองค์ทรงส่งมายังแผ่นดินโลก และทรงบัญชาให้ถอนรากถอนโคนทูตสวรรค์เหล่านั้นออกจากอำนาจปกครองทั้งหมดของพวกเขา และทรงสั่งให้เราจับพวกเขามัดไว้ในส่วนลึกของแผ่นดินโลก และดูเถิด พวกเขาถูกมัดไว้ท่ามกลางพวกเขา และถูกแยกไว้ต่างหาก
7 และพระองค์ทรงมีพระราชบัญชาจากเบื้องหน้าพระพักตร์ให้ลงโทษบุตรชายของพวกเขาด้วยดาบ และกำจัดพวกเขาไปจากใต้ฟ้า
8 และพระองค์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่สถิตอยู่ในมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาเป็นเพียงเนื้อหนัง และอายุขัยของพวกเขาจะมีเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี"
9 และพระองค์ทรงส่งดาบของพระองค์เข้าไปท่ามกลางพวกเขา เพื่อให้แต่ละคนฆ่าเพื่อนบ้านของตน และพวกเขาก็เริ่มฆ่าฟันกันเอง จนกระทั่งพวกเขาทั้งหมดล้มตายด้วยดาบและถูกทำลายไปจากแผ่นดิน
10 และบรรพบุรุษของพวกเขาก็เป็นพยาน (ถึงความพินาศของพวกเขา) และหลังจากนั้นพวกเขาก็ถูกจองจำอยู่ในส่วนลึกของแผ่นดินตลอดไป จนถึงวันแห่งการพิพากษาครั้งใหญ่ เมื่อการพิพากษาจะกระทำต่อทุกคนที่ได้ประพฤติผิดในทางและกิจการของตนต่อหน้าพระเจ้า
11 และพระองค์ทรงทำลายล้างทุกสิ่งในที่อยู่ของพวกเขา และไม่มีผู้ใดเหลืออยู่เลยที่พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาตามความชั่วร้ายของพวกเขา
12 และพระองค์ทรงสร้างธรรมชาติใหม่และชอบธรรมให้แก่สรรพสิ่งทั้งปวง เพื่อว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่ทำบาปตามธรรมชาติของตนตลอดไป แต่จะเป็นคนชอบธรรมในประเภทของตนเสมอไป
13 และการพิพากษาสำหรับสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นได้ถูกกำหนดไว้แล้วและจารึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ด้วยความชอบธรรม แม้กระทั่งการพิพากษาสำหรับทุกคนที่ละทิ้งทางที่กำหนดไว้ให้พวกเขาเดิน และถ้าพวกเขาไม่เดินในทางนั้น การพิพากษาก็ถูกจารึกไว้สำหรับสิ่งมีชีวิตทุกชนิดและทุกประเภท
14 และไม่มีสิ่งใดในสวรรค์หรือบนโลก หรือในความสว่างหรือในความมืด หรือในแดนคนตายหรือในที่ลึก หรือในที่มืด (ซึ่งจะไม่ถูกพิพากษา) และการพิพากษาทั้งหมดของพวกเขานั้นถูกกำหนดไว้แล้ว เขียนไว้แล้ว และจารึกไว้แล้ว
15 พระองค์จะทรงพิพากษาทุกสิ่ง ผู้ทรงอำนาจตามความยิ่งใหญ่ของเขา ผู้ทรงเล็กตามความเล็กของเขา และแต่ละคนตามวิถีทางของตน
16 และพระองค์ไม่ทรงเห็นแก่หน้าใคร และไม่ทรงรับของกำนัล หากพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงพิพากษาแต่ละคน ต่อให้ผู้ใดถวายทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ทรงเห็นแก่หน้าของกำนัลหรือเห็นแก่หน้าใคร และไม่ทรงรับสิ่งใดจากมือของเขา เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาที่เที่ยงธรรม
17 และสำหรับชนชาติอิสราเอลนั้น ได้มีการเขียนและบัญญัติไว้ว่า ถ้าพวกเขากลับใจมาหาพระองค์ด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงยกโทษความผิดบาปทั้งปวงของพวกเขา และทรงอภัยโทษบาปทั้งหมดของพวกเขา
18 มีเขียนไว้และกำหนดไว้ว่า พระองค์จะทรงเมตตาต่อทุกคนที่กลับใจจากความผิดบาปทั้งปวงปีละครั้ง

19 และสำหรับคนทั้งหลายที่ประพฤติชั่วและคิดชั่วก่อนน้ำท่วมโลกนั้น ไม่มีใครได้รับการยอมรับนอกจากโนอาห์ผู้เดียว เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาเพื่อเห็นแก่บุตรชายของเขา ซึ่งพระองค์ทรงช่วยให้รอดพ้นจากน้ำท่วมโลกเพราะเขา และใจของเขานั้นชอบธรรมในทุกวิถีทางของเขา ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้สำหรับเขา และเขาไม่ได้ละทิ้งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเขา
20 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า พระองค์จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนโลก ทั้งมนุษย์ สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า นกในอากาศ และสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลก และพระองค์ทรงบัญชาให้โนอาห์สร้างเรือเพื่อเขาจะได้รอดพ้นจากน้ำท่วม
21 และโนอาห์ได้สร้างเรือตามคำสั่งของพระองค์ทุกประการ ในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ยี่สิบเจ็ด ในสัปดาห์ที่ห้าของปีที่ห้า (ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรก) [1307 AM]
22 และพระองค์เสด็จเข้าไปในปีที่หก [1308 AM] ในเดือนที่สอง ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สอง จนถึงวันที่สิบหก และพระองค์เสด็จเข้าไปพร้อมกับสิ่งของทั้งหมดที่เรานำมาถวายพระองค์เข้าไปในหีบพันธสัญญา และพระเจ้าทรงปิดหีบจากด้านนอกในเย็นวันที่สิบเจ็ด
23 และพระเจ้าทรงเปิดประตูน้ำเจ็ดบานแห่งสวรรค์ และปากน้ำพุแห่งมหาน้ำลึกเจ็ดปาก
24 และประตูระบายน้ำก็เริ่มเทน้ำลงมาจากฟ้าเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน และน้ำพุจากใต้ทะเลลึกก็พุ่งขึ้นมา จนกระทั่งทั่วทั้งโลกเต็มไปด้วยน้ำ
25 และน้ำก็เพิ่มสูงขึ้นบนแผ่นดิน น้ำท่วมสูงขึ้นสิบห้าศอกเหนือภูเขาสูงทั้งปวง และเรือโนอาห์ก็ถูกยกขึ้นเหนือแผ่นดินและเคลื่อนไปบนผิวน้ำ
26 และน้ำท่วมพื้นโลกเป็นเวลาห้าเดือน หรือหนึ่งร้อยห้าสิบวัน
27 และเรือโนอาห์ก็แล่นไปจอดบนยอดเขาลูบาร์ ซึ่งเป็นยอดเขาลูกหนึ่งในเทือกเขาอารารัต
28 และ (ในวันขึ้นเดือนใหม่) ในเดือนที่สี่ บ่อน้ำลึกก็ปิดลง และประตูน้ำแห่งสวรรค์ก็ถูกยับยั้ง และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่เจ็ด ปากเหวลึกทั้งหลายของแผ่นดินก็เปิดออก และน้ำก็เริ่มไหลลงสู่เบื้องล่าง
29 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สิบ ยอดเขาต่างๆ ก็ปรากฏให้เห็น และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรก โลกก็ปรากฏให้เห็น
30 และน้ำก็หายไปจากเหนือพื้นโลกในสัปดาห์ที่ห้าของปีที่เจ็ด [1309 AM] และในวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินก็แห้งสนิท
31 และในวันที่ยี่สิบเจ็ดของปีนั้น พระองค์ทรงเปิดหีบพันธสัญญา และทรงปล่อยสัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง นก และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดออกมาจากหีบนั้น

บทที่ 6

1 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สาม พระองค์เสด็จออกจากเรือโนอาห์ไปสร้างแท่นบูชาบนภูเขานั้น
2 และพระองค์ทรงทำการไถ่บาปเพื่อแผ่นดินโลก โดยทรงเอาลูกแพะตัวหนึ่งมาไถ่บาปด้วยโลหิตของมัน เพื่อความผิดบาปทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก เพราะทุกสิ่งที่เคยอยู่บนแผ่นดินโลกได้ถูกทำลายไปหมดแล้ว เว้นแต่ผู้ที่อยู่ในเรือกับโนอาห์
3 และท่านได้วางไขมันของสัตว์นั้นไว้บนแท่นบูชา แล้วท่านได้นำวัว แพะ แกะ ลูกแพะ เกลือ นกพิราบ และลูกนกพิราบ มาวางเป็นเครื่องบูชาเผาบนแท่นบูชา แล้วเทเครื่องบูชาที่ผสมน้ำมันลงไป แล้วพรมเหล้าองุ่นและโรยกำยานลงบนทุกสิ่ง ทำให้เกิดกลิ่นหอมที่น่าพึงพอใจต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
4 และพระเจ้าทรงได้กลิ่นหอมอันน่ารื่นรมย์นั้น และพระองค์ทรงทำพันธสัญญากับเขาว่า จะไม่มีน้ำท่วมมาทำลายแผ่นดินอีกต่อไป และฤดูเพาะปลูกและฤดูเก็บเกี่ยวของแผ่นดินจะไม่สิ้นสุดลง ความหนาวและความร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว กลางวันและกลางคืนจะไม่เปลี่ยนแปลง และจะไม่สิ้นสุดลงตลอดไป
5 “และเจ้าทั้งหลาย จงทวีจำนวนขึ้นและทวีทวีทวีบนโลก และจงมีมากมายบนโลก และจงเป็นพรแก่โลกนั้น เราจะดลใจให้สิ่งทั้งปวงบนโลกและในทะเลเกรงกลัวเจ้าและหวาดหวั่นเจ้า”
6 และดูเถิด เราได้ให้สัตว์ทั้งหลาย สัตว์ปีกทั้งหลาย และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดิน และปลาในน้ำ และสิ่งต่างๆ ที่เป็นอาหารทั้งสิ้นแก่เจ้าทั้งหลายแล้ว เช่น พืชสีเขียว เราได้ให้สิ่งต่างๆ เหล่านั้นแก่เจ้าทั้งหลายเพื่อกิน
7 แต่เนื้อสัตว์ที่มีชีวิตและมีเลือดนั้น เจ้าอย่ากิน เพราะชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เกรงว่าเราจะเรียกร้องเลือดของเจ้าจากชีวิตของเจ้า เราจะเรียกร้องเลือดของมนุษย์จากมือของมนุษย์ทุกคน จากมือของสัตว์ร้ายทุกตัว
8 ผู้ใดทำให้เลือดของมนุษย์ไหลนองโดยวิธีของมนุษย์ด้วยกัน เลือดของผู้นั้นก็จะถูกทำให้ไหลนองเช่นกัน เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบอย่างของพระองค์
9 และพวกเจ้าจงทวีจำนวนขึ้นและทวีทวีทวีบนโลกเถิด
10 และโนอาห์กับบุตรชายของเขาได้สาบานว่าจะไม่กินเลือดใดๆ ที่อยู่ในเนื้อสัตว์ และเขาได้ทำพันธสัญญากับพระเจ้าเป็นนิรันดร์ตลอดชั่วอายุคนบนโลกในเดือนนี้
11 ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสกับเจ้าว่า ในเดือนนี้เจ้าควรทำพันธสัญญากับชนอิสราเอลบนภูเขาด้วยคำสาบาน และเจ้าควรพรมโลหิตบนพวกเขาเพราะเหตุแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงทำกับพวกเขาเป็นนิจ
12 และคำพยานนี้เขียนไว้เกี่ยวกับพวกท่านเพื่อให้พวกท่านปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่อง เพื่อว่าพวกท่านจะไม่กินเลือดของสัตว์หรือนกหรือสัตว์เลี้ยงในวันใดวันหนึ่งตลอดชั่วอายุคนของโลก และผู้ใดกินเลือดของสัตว์หรือสัตว์เลี้ยงหรือนกตลอดชั่วอายุคนของโลก เขาและเชื้อสายของเขาจะถูกถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดิน

13 และขอพระองค์ทรงบัญชาชนอิสราเอลว่าอย่ากินเลือด เพื่อว่าชื่อและเชื้อสายของพวกเขาจะได้อยู่ต่อหน้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตลอดไป
14 และสำหรับธรรมบัญญัตินี้ไม่มีกำหนดเวลา เพราะเป็นนิรันดร์ พวกเขาจะปฏิบัติตามธรรมบัญญัตินี้ตลอดชั่วอายุคน เพื่อพวกเขาจะได้วิงวอนขอเพื่อท่านด้วยโลหิตต่อหน้าแท่นบูชาทุกวัน ทั้งในเวลาเช้าและเย็น พวกเขาจะขอการอภัยโทษเพื่อท่านต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง เพื่อพวกเขาจะรักษาธรรมบัญญัตินี้ไว้และจะไม่ถูกทำลายไป
15 และพระองค์ทรงประทานหมายสำคัญแก่โนอาห์และบุตรชายของเขา เพื่อไม่ให้เกิดอุทกภัยขึ้นอีกบนโลก
16 พระองค์ทรงตั้งรุ้งไว้ในเมฆ เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาชั่วนิรันดร์ ว่าจะไม่มีน้ำท่วมใหญ่ทำลายโลกอีกตลอดทุกวันของโลก
17 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติและบันทึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ว่า พวกเขาควรจัดงานเทศกาลสัปดาห์ในเดือนนี้ปีละครั้ง เพื่อต่ออายุพันธสัญญาทุกปี
18 และเทศกาลทั้งหมดนี้ได้เฉลิมฉลองกันในสวรรค์ตั้งแต่วันที่ทรงสร้างโลกจนถึงสมัยของโนอาห์ คือยี่สิบหกปีแห่งการเฉลิมฉลองและห้าสัปดาห์ [1309-1659 AM] และโนอาห์กับบุตรชายของเขาได้เฉลิมฉลองเทศกาลนี้เป็นเวลาเจ็ดปีแห่งการเฉลิมฉลองและหนึ่งสัปดาห์ จนถึงวันที่โนอาห์สิ้นชีวิต และตั้งแต่วันที่โนอาห์สิ้นชีวิต บุตรชายของเขาก็ได้ยกเลิกเทศกาลนี้จนถึงสมัยของอับราฮัม และพวกเขากินเลือด
19 แต่อับราฮัมได้ถือปฏิบัติ และอิสอัคกับยาโคบและลูกหลานของเขาก็ได้ถือปฏิบัติจนถึงสมัยของท่าน และในสมัยของท่านนั้น ชนชาติอิสราเอลได้ลืมปฏิบัติไป จนกระทั่งท่านทั้งหลายได้ถือปฏิบัติขึ้นใหม่บนภูเขานี้
20 และขอพระองค์ทรงบัญชาให้ชนชาติอิสราเอลถือปฏิบัติเทศกาลนี้ตลอดชั่วอายุคนของพวกเขา เพื่อเป็นบัญญัติแก่พวกเขาว่า ในเดือนนี้ ปีละวันหนึ่งวัน พวกเขาจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลนี้
21 เพราะเป็นเทศกาลสัปดาห์และเทศกาลผลแรก เทศกาลนี้มีสองแง่มุมและมีลักษณะสองอย่าง จงเฉลิมฉลองตามที่ได้เขียนและจารึกไว้เกี่ยวกับเทศกาลนี้
22 เพราะเราได้เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติฉบับแรก ในสิ่งที่เราเขียนไว้สำหรับเจ้าว่า เจ้าควรจะเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ในฤดูกาลของมัน คือวันหนึ่งในหนึ่งปี และเราได้อธิบายเรื่องการถวายบูชาให้เจ้าฟัง เพื่อชนชาติอิสราเอลจะได้ระลึกและเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ตลอดชั่วอายุคนของพวกเขาในเดือนนี้ คือวันหนึ่งในทุกปี
23 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรก วันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ วันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่เจ็ด และวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สิบ เป็นวันแห่งการระลึกถึง และเป็นวันตามฤดูกาลในสี่ส่วนของปี วันเหล่านี้ได้ถูกบันทึกและกำหนดไว้เป็นพยานตลอดไป
24 และโนอาห์ได้กำหนดให้เทศกาลเหล่านั้นเป็นเทศกาลสำหรับคนรุ่นหลังตลอดไป เพื่อให้เทศกาลเหล่านั้นเป็นอนุสรณ์ระลึกถึงพระองค์
25 และในวันขึ้นเดือนใหม่ พระองค์ทรงได้รับบัญชาให้สร้างเรือโนอาห์ และในวันนั้นแผ่นดินก็แห้งลง และพระองค์ทรงเปิดเรือโนอาห์และทรงเห็นแผ่นดินโลก
26 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ ปากเหวเบื้องล่างก็ปิดลง และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่เจ็ด ปากเหวเบื้องล่างทั้งหมดก็เปิดออก และน้ำก็เริ่มไหลลงไปในเหวเหล่านั้น
27 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สิบ โนอาห์ก็มองเห็นยอดเขาต่างๆ และเขาก็ดีใจ
28 และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงกำหนดให้วันเหล่านั้นเป็นวันฉลองเพื่อระลึกถึงตลอดไป และวันเหล่านั้นก็ได้ถูกกำหนดไว้เช่นนี้
29 และพวกเขาได้บันทึกคำพยากรณ์เหล่านั้นไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ โดยแต่ละแผ่นมีระยะเวลาสิบสามสัปดาห์ คำพยากรณ์เหล่านั้นจะผ่านจากแผ่นแรกไปยังแผ่นที่สอง จากแผ่นที่สองไปยังแผ่นที่สาม และจากแผ่นที่สามไปยังแผ่นที่สี่
30 และวันทั้งหลายตามพระบัญญัตินั้นจะมีทั้งหมดห้าสิบสองสัปดาห์ และ (วันเหล่านั้นจะทำให้) ปีทั้งปีสมบูรณ์ ดังที่ได้จารึกและกำหนดไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์แล้ว
31 และห้ามละเลย (พระบัญญัตินี้) แม้เพียงปีเดียวหรือปีต่อปี
32 และจงสั่งสอนชนอิสราเอลให้ถือปีตามการคำนวณนี้ คือสามร้อยหกสิบสี่วัน ซึ่งจะเป็นปีที่สมบูรณ์ และพวกเขาจะไม่เปลี่ยนแปลงเวลาของปีนั้น ไม่ว่าจะเป็นวันหรือเทศกาลต่างๆ เพราะทุกสิ่งจะเกิดขึ้นตามคำพยานของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ละเว้นวันใดวันหนึ่งหรือเปลี่ยนแปลงเทศกาลใดๆ
33 แต่ถ้าพวกเขาละเลยและไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขาก็จะทำให้ฤดูกาลทั้งหลายปั่นป่วน และปีทั้งหลายก็จะผิดเพี้ยนไปจากระเบียบนี้ [และพวกเขาจะทำให้ฤดูกาลปั่นป่วน และปีทั้งหลายก็จะผิดเพี้ยนไป] และพวกเขาจะละเลยพระบัญญัติของพระองค์
34 และบรรดาชนชาติอิสราเอลจะลืมเลือนและจะไม่พบหนทางแห่งปี และจะลืมวันขึ้นเดือนใหม่ ฤดูกาล และวันสะบาโต และพวกเขาจะหลงทางในเรื่องลำดับของปีทั้งปวง
35 เพราะเรารู้ และต่อจากนี้ไปเราจะบอกแก่เจ้า และไม่ใช่มาจากความคิดของเราเอง เพราะว่าหนังสือ (นั้น) เขียนไว้ต่อหน้าเราและบนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์นั้นได้กำหนดการแบ่งวันไว้แล้ว เพื่อไม่ให้พวกเขาลืมเทศกาลแห่งพันธสัญญา และดำเนินตามเทศกาลของคนต่างชาติ ตามความผิดพลาดและความไม่รู้ของพวกเขา
36 เพราะจะมีคนบางกลุ่มที่คอยสังเกตดวงจันทร์ว่ามันรบกวนฤดูกาลอย่างไร และขึ้นเร็วกว่าปกติปีละสิบวัน
37 ด้วยเหตุนี้ ปีเหล่านั้นจะมาถึงพวกเขา เมื่อพวกเขาจะก่อกวน (ระเบียบ) และทำให้วันพยานกลายเป็นวันน่ารังเกียจ และวันเทศกาลกลายเป็นวันไม่บริสุทธิ์ และพวกเขาจะสับสนวันต่างๆ

ทั้งหมด วันศักดิ์สิทธิ์กับวันไม่บริสุทธิ์ และวันไม่บริสุทธิ์กับวันศักดิ์สิทธิ์ เพราะพวกเขาจะสับสนเกี่ยวกับเดือน วันสะบาโต เทศกาล และปีเฉลิมฉลอง
38 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงบัญชาและเป็นพยานแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่พวกเขา เพราะหลังจากท่านตายแล้ว ลูกหลานของท่านจะทำให้พวกเขาสับสนวุ่นวาย จนพวกเขาจะไม่นับปีให้มีเพียงสามร้อยหกสิบสี่วัน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะเข้าใจผิดเกี่ยวกับวันขึ้นเดือนใหม่ ฤดูกาล วันสะบาโต และเทศกาลต่างๆ และพวกเขาจะกินเลือดทุกชนิดและเนื้อสัตว์ทุกชนิด

บทที่ 7

1 และในสัปดาห์ที่เจ็ดในปีแรก [1317 AM] แห่งนั้น ในปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ โนอาห์ได้ปลูกองุ่นบนภูเขาที่เรือโนอาห์จอดอยู่ ซึ่งมีชื่อว่าลูบาร์ หนึ่งในเทือกเขาอารารัต และองุ่นเหล่านั้นก็ออกผลในปีที่สี่ [1320 AM] และเขาก็เฝ้ารักษาผลเหล่านั้นไว้ และเก็บเกี่ยวผลเหล่านั้นในปีนี้ในเดือนที่เจ็ด
2 และเขานำสิ่งนั้นมาทำเหล้าองุ่นแล้วใส่ลงในภาชนะ และเก็บไว้จนถึงปีที่ห้า [1321 AM] จนถึงวันแรกของเดือนแรก (วันขึ้นเดือนใหม่)
3 และเขาได้เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ด้วยความยินดี และได้ถวายเครื่องบูชาเผาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คือวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะตัวผู้ตัวหนึ่ง แกะเจ็ดตัว อายุหนึ่งปี และลูกแพะตัวหนึ่ง เพื่อเขาจะได้ชดใช้บาปของตนเองและบุตรชายของเขา
4 และพระองค์ทรงเตรียมลูกแพะก่อน แล้วทรงเอาเลือดของมันส่วนหนึ่งทาลงบนเนื้อที่อยู่บนแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และทรงเอาไขมันทั้งหมดไปวางไว้บนแท่นบูชาที่พระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาเผา และทรงเอาวัว แกะ และแกะตัวผู้ และทรงเอาเนื้อทั้งหมดของสัตว์เหล่านั้นไปวางไว้บนแท่นบูชาด้วย
5 และท่านได้วางเครื่องบูชาทั้งหมดที่ผสมกับน้ำมันไว้บนแท่นบูชา แล้วจึงพรมเหล้าองุ่นลงบนไฟที่ท่านได้ก่อไว้ก่อนหน้านี้บนแท่นบูชา และวางเครื่องหอมไว้บนแท่นบูชา ทำให้กลิ่นหอมหวานเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าของท่าน
6 และเขาก็ยินดีและดื่มเหล้าองุ่นนั้น ทั้งเขาและลูกๆ ของเขามีความสุข
7 และเมื่อถึงเวลาเย็น เขาก็เข้าไปในเต็นท์ของตน และเมื่อเมาสุรา เขาก็นอนลงและหลับไป โดยไม่ได้ห่มผ้าในเต็นท์ขณะที่เขาหลับอยู่
8 และฮามเห็นโนอาห์บิดาของตนเปลือยกาย จึงออกไปบอกพี่น้องทั้งสองของตนข้างนอก
9 เชมจึงหยิบเสื้อผ้าของตนแล้วลุกขึ้นพร้อมกับยาเฟท พวกเขาทั้งสองเอาเสื้อผ้านั้นคลุมไหล่แล้วเดินถอยหลังไปปกปิดความอับอายของบิดา โดยหันหน้าไปด้านหลัง
10 โนอาห์ตื่นขึ้นจากหลับและรู้ถึงสิ่งที่บุตรชายคนเล็กได้กระทำต่อเขา เขาจึงสาปแช่งบุตรชายของตนว่า “ขอให้คานาอันถูกสาปแช่ง ให้เขาตกเป็นทาสของพี่น้องของเขา”
11 และท่านได้อวยพรเชม และกล่าวว่า “ขอพระเจ้าของเชมทรงได้รับพระพร และคานาอันจะเป็นทาสของเขา”
12 พระเจ้าจะทรงขยายอาณาเขตของยาเฟท และพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ในบ้านของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา
13 และฮามรู้ว่าบิดาของเขาได้สาปแช่งบุตรชายคนเล็ก และเขาก็ไม่พอใจที่บิดาได้สาปแช่งบุตรชายของตน เขาจึงแยกจากบิดาไปพร้อมกับบุตรชายของเขา คือ คูช มิซราอิม ปุต และคานาอัน
14 และเขาได้สร้างเมืองขึ้นสำหรับตนเอง และตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อภรรยาของเขาว่า เนเอลาตามาอุก
15 และยาเฟทเห็นเช่นนั้นก็เกิดอิจฉาพี่ชายของตน จึงสร้างเมืองขึ้นเองและตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อภรรยาของเขาว่า อาดาตาเนเซส
16 และเชมอาศัยอยู่กับโนอาห์บิดาของเขา และเขาได้สร้างเมืองขึ้นใกล้กับบิดาของเขาบนภูเขา และเขาก็ตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อภรรยาของเขาว่าเซเดเคเตเลบับ
17 และดูเถิด เมืองทั้งสามนี้อยู่ใกล้ภูเขาลูบาร์ คือ เซเดเกเตเลบับอยู่ทางทิศตะวันออกของภูเขา นาเอลทามาอุกอยู่ทางทิศใต้ และอาดาทานเอเซสอยู่ทางทิศตะวันตก
18 และนี่คือบุตรชายของเชม ได้แก่ เอลาม อัสซูร์ อาร์ปัคชาด (บุตรชายคนนี้เกิดสองปีหลังน้ำท่วม) ลุด และอาราม
19 บุตรชายของยาเฟท ได้แก่ โกเมอร์ มาโกก มาได ยาวัน ทูบาล เมเชค และทิรัส เหล่านี้คือบุตรชายของโนอาห์
20 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ยี่สิบแปด [ค.ศ. 1324-1372] โนอาห์เริ่มสั่งสอนลูกหลานของตนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และบัญญัติ และคำตัดสินทั้งปวงที่เขารู้ และเขาได้ตักเตือนลูกหลานของตนให้ประพฤติชอบธรรม ให้ปกปิดความอับอายในเนื้อหนังของตน ให้สรรเสริญพระผู้สร้าง ให้เกียรติบิดามารดา ให้รักเพื่อนบ้าน และให้ระวังตัวจากความผิดประเวณี ความไม่บริสุทธิ์ และความชั่วช้าทั้งปวง
21 เพราะเหตุสามประการนี้เอง น้ำท่วมโลกจึงเกิดขึ้น คือ เนื่องจากการล่วงประเวณีที่พวกผู้เฝ้าระวังได้ฝ่าฝืนกฎบัญญัติของตน โดยไปล่วงประเวณีกับธิดาของมนุษย์ และเลือกแต่งงานกับหญิงใดก็ได้ตามใจชอบ และพวกเขาก็ได้ก่อให้เกิดความไม่บริสุทธิ์ขึ้นมา
22 และพวกเขาให้กำเนิดบุตรชายชื่อนาฟิดิม ซึ่งล้วนแตกต่างกัน และต่างก็กัดกินกันเอง ยักษ์ก็ฆ่านาฟิล นาฟิลก็ฆ่าเอลโยและเอลโยก็ฆ่ามนุษย์ และมนุษย์ด้วยกันเองก็ถูกฆ่า
23 และทุกคนต่างขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วและหลั่งเลือดมากมาย จนแผ่นดินเต็มไปด้วยความชั่วช้า
24 และหลังจากนั้นพวกเขาก็ทำบาปต่อสัตว์และนก รวมทั้งสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่เคลื่อนไหวและเดินอยู่บนแผ่นดินโลก และเลือดมากมายได้หลั่งไหลลงบนแผ่นดินโลก และความคิดและความปรารถนาทุกอย่างของมนุษย์ก็คิดถึงแต่สิ่งไร้สาระและความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไป
25 และพระเจ้าทรงทำลายทุกสิ่งทุกอย่างให้สิ้นไปจากพื้นโลก เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของพวกเขา และเพราะโลหิตที่

พวกเขาได้หลั่งลงท่ามกลางพื้นโลก พระองค์จึงทรงทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง
26 "และเราเหลืออยู่เพียงลำพัง คือเรากับเจ้า ลูกชายของเรา และทุกสิ่งที่เข้าไปในเรือโนอาห์กับเรา และดูเถิด เราเห็นการกระทำของเจ้าต่อหน้าเราแล้วว่า เจ้าไม่ได้ดำเนินในทางแห่งความชอบธรรม เพราะเจ้าได้เริ่มเดินไปในทางแห่งความพินาศแล้ว และเจ้าก็แยกจากกัน อิจฉาริษยากัน และ (จึงเป็นเช่นนั้น) เจ้าจึงไม่ปรองดองกัน ลูกชายของเรา แต่ละคนก็ไม่ปรองดองกับพี่น้องของตน"
27 เพราะข้าพเจ้าเห็น และดูเถิด พวกปีศาจได้เริ่มล่อลวงท่านและลูกหลานของท่านแล้ว และบัดนี้ข้าพเจ้าเกรงว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าตายไปแล้ว ท่านจะหลั่งเลือดมนุษย์บนแผ่นดินโลก และท่านเองก็จะถูกทำลายไปจากหน้าแผ่นดินโลกด้วย
28 เพราะผู้ใดก็ตามที่หลั่งเลือดมนุษย์ และผู้ใดก็ตามที่กินเลือดของสัตว์ใดๆ ผู้นั้นจะต้องถูกทำลายล้างไปจากแผ่นดิน
29 และจะไม่มีผู้ใดเหลืออยู่ที่กินเลือด หรือหลั่งเลือดของมนุษย์บนโลก และจะไม่มีเชื้อสายหรือลูกหลานของเขาเหลืออยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ เพราะพวกเขาจะไปสู่แดนคนตาย และพวกเขาจะลงไปสู่สถานที่แห่งการพิพากษา และพวกเขาจะถูกนำตัวไปสู่ความมืดมิดแห่งห้วงลึกด้วยความตายอันโหดร้าย
30 อย่าให้มีเลือดติดตัวพวกเจ้าเลย เลือดทั้งหมดที่พวกเจ้าได้ฆ่าสัตว์หรือปศุสัตว์หรือสัตว์ปีกใดๆ บนแผ่นดินนั้น จงทำการดีเพื่อจิตวิญญาณของพวกเจ้าโดยการปกปิดสิ่งที่ไหลนองบนพื้นแผ่นดินนั้น
31 และพวกท่านอย่าเป็นเหมือนผู้ที่กินเลือด แต่จงระวังตัวให้ดีเพื่อไม่ให้ผู้ใดกินเลือดต่อหน้าพวกท่าน จงปกปิดเลือดนั้นไว้ เพราะเราได้รับบัญชาให้เป็นพยานแก่ท่านและลูกหลานของท่านรวมทั้งสรรพสัตว์ทั้งปวง
32 และอย่าให้จิตวิญญาณถูกกัดกินไปพร้อมกับเนื้อหนัง เพื่อว่าโลหิตของท่านซึ่งเป็นชีวิตของท่านจะไม่ถูกเรียกร้องจากมือของมนุษย์คนใดที่หลั่งโลหิตนั้นลงบนแผ่นดิน
33 เพราะแผ่นดินโลกจะไม่สะอาดจากโลหิตที่หลั่งลงบนแผ่นดินนั้น เพราะแผ่นดินโลกจะบริสุทธิ์ตลอดชั่วอายุคนก็ต่อเมื่อโดยโลหิตของพระองค์ผู้ทรงหลั่งโลหิตนั้นเท่านั้น
34 และบัดนี้ ลูกๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย จงฟังเถิด จงประพฤติอย่างมีน้ำใจและชอบธรรม เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ตั้งมั่นอยู่ในความชอบธรรมทั่วแผ่นดินโลก และสง่าราศีของพวกเจ้าจะได้รับการยกย่องต่อหน้าพระเจ้าของข้าพเจ้า ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากน้ำท่วม
35 และดูเถิด พวกเจ้าจะไปสร้างเมืองสำหรับตนเอง และปลูกพืชทุกชนิดที่อยู่บนแผ่นดินในเมืองเหล่านั้น รวมทั้งต้นไม้ที่มีผลทุกชนิดด้วย
36 เป็นเวลาสามปี ผลของทุกสิ่งที่กินได้จะไม่ถูกเก็บเกี่ยว และในปีที่สี่ ผลของมันจะถือว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ [และพวกเขาจะถวายผลแรก] ซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งทั้งปวง ให้พวกเขาถวายเหล้าองุ่นและน้ำมันอย่างมากมายเป็นผลแรกบนแท่นบูชาของพระเจ้า ผู้ทรงรับไว้ และสิ่งที่เหลืออยู่ ให้บรรดาผู้รับใช้ในพระวิหารของพระเจ้ากินต่อหน้าแท่นบูชาซึ่งรับไว้
37 และในปีที่ห้า จงปล่อยพืชนั้นออกไปโดยความชอบธรรมและเที่ยงธรรม แล้วท่านจะเป็นคนชอบธรรม และพืชทุกชนิดที่ท่านปลูกจะเจริญงอกงาม
38 เพราะฉะนั้นเอโนค บิดาของบิดาของท่านจึงได้บัญชาเมธูเซลาห์บุตรชายของเขา และเมธูเซลาห์บุตรชายของเขาก็ได้บัญชาลาเมค และลาเมคก็ได้บัญชาข้าพเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างตามที่บรรพบุรุษของเขาได้บัญชาไว้
39 และเราจะให้คำสั่งแก่เจ้าทั้งหลาย ลูกๆ ของเรา ดังที่เอโนคได้สั่งสอนบุตรชายของเขาในยุคปีแห่งการปลดปล่อยครั้งแรก คือ ขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ เป็นคนที่เจ็ดในชั่วอายุคนของเขา เขาก็ได้สั่งสอนและเป็นพยานแก่บุตรชายของเขาและแก่หลานชายของเขาจนถึงวันที่เขาตาย'

บทที่ 8

1 ในปีที่ยี่สิบเก้าแห่งการเฉลิมฉลอง ในสัปดาห์แรก [ค.ศ. 1373] ในช่วงต้นของสัปดาห์นั้น อาร์ปัคชาดได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่อ ราซูเอจา บุตรสาวของซูซาน บุตรสาวของเอลาม และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีที่สามในสัปดาห์นี้ [ค.ศ. 1375] และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่า ไคนัม
2 และบุตรชายก็เติบโตขึ้น บิดาสอนให้เขาเขียนหนังสือ และเขาออกไปแสวงหาสถานที่เพื่อยึดครองเมืองสักแห่ง
3 และเขาพบข้อความที่คนรุ่นก่อนสลักไว้บนหิน และเขาอ่านข้อความที่เขียนไว้นั้น และคัดลอกมันออกมา แล้วจึงทำบาปเพราะเหตุนั้น เพราะว่ามันมีคำสอนของเหล่าผู้เฝ้าดู ซึ่งเป็นแนวทางที่พวกเขาใช้สังเกตลางบอกเหตุของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวในสัญญาณต่างๆ บนท้องฟ้า
4 และเขาจดบันทึกนั้นไว้และไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะเขากลัวที่จะพูดเรื่องนี้กับโนอาห์ เกรงว่าโนอาห์จะโกรธเขาเพราะเรื่องนี้
5 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 30 ปี [1429 AM] ในสัปดาห์ที่สองของปีแรกนั้น เขาได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อเมลคา เป็นบุตรสาวของมาได บุตรชายของยาเฟท และในปีที่สี่ [1432 AM] เขาได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และตั้งชื่อว่าเชลาห์ เพราะเขาพูดว่า "แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าถูกส่งมา"
6 [และในปีที่สี่ที่เขาเกิด] และเชลาห์ก็เติบโตขึ้นและได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อว่ามูอัก บุตรสาวของเคเซด น้องชายของบิดาของเขา ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งการเฉลิมฉลอง ในสัปดาห์ที่ห้า ในปีแรก [ค.ศ. 1499]
7 และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีที่ห้า [1503 AM] และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเอเบอร์ และเขาได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่ออาซูรัด บุตรสาวของเนโบรด ในปีที่สามสิบสองแห่งการครองราชย์ ในสัปดาห์ที่เจ็ด ในปีที่สาม [1564 AM]

8 และในปีที่หก [ค.ศ. 1567] นางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรชายว่าเปเลก เพราะในสมัยที่เขาเกิดมานั้น ลูกหลานของโนอาห์ได้เริ่มแบ่งแผ่นดินกัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงตั้งชื่อบุตรชายว่าเปเลก
9 และพวกเขาก็แบ่งปัน (อาหารนั้น) กันอย่างลับๆ แล้วจึงบอกโนอาห์
10 และเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในตอนต้นของปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 33 ปี [1569 AM] ว่าพวกเขาได้แบ่งแผ่นดินโลกออกเป็นสามส่วน สำหรับเชม ฮาม และยาเฟท ตามมรดกของแต่ละคน ในปีแรก สัปดาห์แรก เมื่อคนหนึ่งในพวกเราที่ถูกส่งมาอยู่กับพวกเขา
11 และท่านโนอาห์ทรงเรียกบุตรชายทั้งสามของท่านมา และพวกเขาก็เข้ามาใกล้ท่าน ทั้งท่านและลูกหลานของพวกเขา และท่านก็ทรงแบ่งแผ่นดินออกเป็นส่วนๆ ซึ่งบุตรชายทั้งสามของท่านจะได้รับเป็นกรรมสิทธิ์ และพวกเขาก็ยื่นมือออกไปหยิบหนังสือออกมาจากอกของโนอาห์ผู้เป็นบิดาของพวกเขา
12 และมีบันทึกไว้ว่า ส่วนกลางของแผ่นดินเป็นของเชม ซึ่งเขาจะได้รับเป็นมรดกสำหรับตนเองและลูกหลานชั่วนิรันดร์ ตั้งแต่กลางเทือกเขาราฟา จากปากแม่น้ำทีนา และส่วนของเขาจะไปทางทิศตะวันตก ผ่านกลางแม่น้ำนี้ และทอดยาวไปจนถึงน้ำในเหว ซึ่งแม่น้ำนี้ไหลออกมาจากเหวและเทน้ำลงสู่ทะเลเมอัต และแม่น้ำนี้ไหลลงสู่ทะเลใหญ่ และทั้งหมดที่อยู่ทางทิศเหนือเป็นของยาเฟท และทั้งหมดที่อยู่ทางทิศใต้เป็นของเชม
13 และแผ่ขยายไปจนถึงเมืองคาราโซ ซึ่งอยู่ในส่วนอกของลิ้นที่หันไปทางทิศใต้
14 และส่วนของเขาทอดยาวไปตามทะเลใหญ่ และทอดยาวเป็นเส้นตรงจนถึงทางทิศตะวันตกของลิ้นที่หันไปทางทิศใต้ เพราะทะเลนี้มีชื่อเรียกว่าลิ้นแห่งทะเลอียิปต์
15 และจากที่นี่ก็หันไปทางทิศใต้ไปยังปากทะเลใหญ่บนชายฝั่งน้ำ และทอดยาวไปทางทิศตะวันตกถึงอัฟรา และทอดยาวไปจนถึงน้ำของแม่น้ำกิโฮน และทางทิศใต้ของน้ำในแม่น้ำกิโฮน ไปจนถึงริมฝั่งแม่น้ำนี้
16 และแผ่ขยายไปทางทิศตะวันออก จนถึงสวนเอเดนทางทิศใต้ และจากทิศตะวันออกของแผ่นดินเอเดนทั้งหมดและจากทิศตะวันออกทั้งหมด ก็หันไปทางทิศตะวันออกและดำเนินต่อไปจนถึงทิศตะวันออกของภูเขาที่ชื่อราฟา และลงไปยังริมฝั่งปากแม่น้ำทีนา
17 ดินแดนส่วนนี้ได้ตกเป็นของเชมและบุตรชายของเขาโดยการจับฉลาก เพื่อให้พวกเขาได้ครอบครองดินแดนนี้สืบไปชั่วนิรันดร์แก่ลูกหลานของเขา
18 และโนอาห์ก็ยินดีที่ส่วนนี้ตกเป็นของเชมและบุตรชายของเขา และเขาก็ระลึกถึงทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวไว้ด้วยปากของเขาในคำพยากรณ์ เพราะเขาได้กล่าวว่า “ขอพระเจ้าของเชมทรงได้รับพระพร และขอพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในบ้านของเชม”
19 และเขาทราบว่าสวนเอเดนเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และเป็นที่ประทับของพระเจ้า และภูเขาซีนายเป็นศูนย์กลางของทะเลทราย และภูเขาไซอันเป็นศูนย์กลางของโลก สถานที่ทั้งสามนี้ถูกสร้างขึ้นเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หันหน้าเข้าหากัน
20 และเขาสรรเสริญพระเจ้าแห่งเทพทั้งหลาย ผู้ทรงประทานพระวจนะของพระเจ้าไว้ในพระโอษฐ์ของเขา และพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่เป็นนิจ
21 และเขาทราบว่าส่วนอันเป็นสุขและพระพรได้มาถึงเชมและบุตรชายของเขาชั่วอายุคนเป็นนิจ คือแผ่นดินเอเดนทั้งหมด และแผ่นดินทะเลแดงทั้งหมด และแผ่นดินทางทิศตะวันออก และอินเดียทั้งหมด และบนทะเลแดงและภูเขาต่างๆ และแผ่นดินบาชันทั้งหมด และแผ่นดินเลบานอนทั้งหมดและเกาะต่างๆ ของคาฟตูร์ และภูเขาทั้งหมดของซานีร์และอามานา และภูเขาอัสซูร์ทางทิศเหนือ และแผ่นดินเอลาม อัสซูร์ บาเบล ซูซาน และมาเอไดทั้งหมด และภูเขาทั้งหมดของอารารัต และดินแดนทั้งหมดที่อยู่เลยทะเลไป ซึ่งอยู่เลยภูเขาอัสซูร์ไปทางทิศเหนือ เป็นแผ่นดินอันเป็นสุขและกว้างขวาง และทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้นล้วนดีมาก
22 และสำหรับฮามนั้น ส่วนที่สองได้แผ่ขยายออกไปทางทิศใต้เลยกิโฮนไปทางขวาของสวน และแผ่ขยายไปทางทิศใต้จนถึงภูเขาไฟทั้งปวง และแผ่ขยายไปทางทิศตะวันตกจนถึงทะเลอาเทล และแผ่ขยายไปทางทิศตะวันตกจนถึงทะเลมาอุก ซึ่งเป็นทะเลที่ทุกสิ่งที่ไม่ถูกทำลายจะตกลงไป
23 และแม่น้ำสายนั้นก็ไหลไปทางทิศเหนือจนถึงเขตเมืองกาดีร์ และไหลไปถึงชายฝั่งทะเลจนถึงทะเลใหญ่ จนกระทั่งเข้าใกล้แม่น้ำกิโฮน และไหลไปตามแม่น้ำกิโฮนจนถึงด้านขวาของสวนเอเดน
24 และนี่คือแผ่นดินที่ตกเป็นของฮาม เป็นส่วนแบ่งที่เขาจะได้ครอบครองเป็นนิจสำหรับตนเองและลูกหลานสืบต่อกันไปตลอดกาล
25 และสำหรับยาเฟทนั้น ส่วนที่สามได้แยกออกไปทางเหนือของแม่น้ำทีนา ตรงบริเวณที่น้ำไหลออก และขยายไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจนถึงทั่วทั้งแคว้นโกก และทั่วทั้งแผ่นดินทางทิศตะวันออกของแคว้นนั้น
26 และแผ่ขยายไปทางทิศเหนือ และแผ่ขยายไปยังเทือกเขาเคลต์ทางทิศเหนือ และไปยังทะเลมาอุก และแผ่ขยายไปทางทิศตะวันออกของกาดิรจนถึงบริเวณทะเล
27 และทอดยาวไปจนถึงทางทิศตะวันตกของฟารา แล้ววกกลับไปยังอาเฟราก และทอดยาวไปทางทิศตะวันออกจนถึงผืนน้ำของทะเลเมียต
28 และแผ่ขยายไปถึงบริเวณแม่น้ำทีนาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จนกระทั่งเข้าใกล้เขตน้ำของแม่น้ำนั้นไปทางภูเขาราฟา แล้วจึงวกกลับไปทางทิศเหนือ
29 นี่คือแผ่นดินซึ่งตกเป็นของยาเฟทและบุตรชายของเขา เป็นส่วนแห่งมรดกที่เขาจะได้ครอบครองสำหรับตนเองและบุตรชายของเขา ชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ มีเกาะใหญ่ห้าเกาะ และแผ่นดินใหญ่ทางทิศเหนือ

30 แต่ที่นั่นอากาศหนาว ดินแดนของฮามร้อน และดินแดนของเชมนั้นไม่ร้อนไม่หนาว แต่มีอากาศหนาวและร้อนปะปนกัน

บทที่ 9

1 และฮามได้แบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายของเขา โดยส่วนแรกตกเป็นของคูชทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันตกของเขาตกเป็นของมิซราอิม และทางทิศตะวันตกของเขาตกเป็นของปุต และทางทิศตะวันตกของเขา (และทางทิศตะวันตกของปุต) บนชายทะเลตกเป็นของคานาอัน
2 และเชมก็แบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายของเขา และส่วนแรกตกเป็นของฮามและบุตรชายของเขา ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำไทกริสไปจนถึงทิศตะวันออก คือแผ่นดินอินเดียทั้งหมด และบนชายฝั่งทะเลแดง และน่านน้ำของเดดาน และภูเขาทั้งหมดของเมบรีและเอลา และแผ่นดินทั้งหมดของซูซาน และทั้งหมดที่อยู่ทางด้านฟาร์นักไปจนถึงทะเลแดงและแม่น้ำทีนา
3 และสำหรับอัสซูร์นั้น ได้เกิดเป็นส่วนที่สอง คือดินแดนทั้งหมดของอัสซูร์ นีเนเวห์ และชินาร์ ไปจนถึงชายแดนอินเดีย ซึ่งทอดยาวขึ้นไปตามแม่น้ำ
4 และสำหรับอาร์ปัคชาดนั้น ได้รับส่วนที่สาม คือดินแดนทั้งหมดในเขตของชาวเคลเดียทางทิศตะวันออกของแม่น้ำยูฟราเตส ติดกับทะเลแดง และผืนน้ำทั้งหมดในทะเลทรายใกล้กับชายฝั่งทะเลซึ่งหันไปทางอียิปต์ รวมทั้งดินแดนทั้งหมดของเลบานอน ซานีร์ และอามานา จนถึงชายแดนของแม่น้ำยูฟราเตส
5 และสำหรับอารามนั้น ได้รับส่วนที่สี่ คือดินแดนเมโสโปเตเมียทั้งหมด ระหว่างแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส ทางเหนือของชาวคาลเดีย ไปจนถึงชายแดนของเทือกเขาอัสซูร์ และดินแดนอารารา
6 และส่วนที่ห้าก็ปรากฏขึ้นสำหรับลุด คือภูเขาอัสซูร์และสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภูเขาเหล่านั้นจนถึงทะเลใหญ่ และจนถึงทางทิศตะวันออกของอัสซูร์ผู้เป็นพี่น้องของเขา
7 และยาเฟทก็ได้แบ่งแผ่นดินมรดกของตนให้แก่บุตรชายของเขาด้วย
8 และส่วนแรกนั้นได้เกิดขึ้นสำหรับโกเมอร์ทางทิศตะวันออกจากด้านเหนือไปจนถึงแม่น้ำทีนา และทางทิศเหนือนั้นได้เกิดขึ้นสำหรับมาโกก ซึ่งเป็นส่วนในทั้งหมดของทิศเหนือจนถึงทะเลเมอัต
9 และมาไดได้ถือกำเนิดเป็นส่วนแบ่งของเขา ซึ่งเขาจะครอบครองตั้งแต่ทางทิศตะวันตกของพี่น้องทั้งสองของเขาไปจนถึงหมู่เกาะ และไปจนถึงชายฝั่งของหมู่เกาะเหล่านั้น
10 และสำหรับชาวชวา เกาะทั้งสี่ส่วนและเกาะต่างๆ ที่อยู่ทางชายแดนของเมืองลุดก็ปรากฏขึ้น
11 และสำหรับทูบาลนั้น ส่วนที่ห้าได้เกิดขึ้นตรงกลางลิ้น ซึ่งเข้าใกล้ขอบเขตของส่วนของลุดไปยังลิ้นที่สอง ไปยังบริเวณที่อยู่เลยลิ้นที่สองไปจนถึงลิ้นที่สาม
12 และสำหรับเมเชคนั้น ได้รับส่วนที่หก คือดินแดนทั้งหมดที่อยู่เลยลิ้นที่สามไปจนถึงทางทิศตะวันออกของเมืองกาดีร์
13 และสำหรับเมืองทิรัสนั้น ได้รับส่วนที่เจ็ด คือเกาะใหญ่สี่เกาะอยู่กลางทะเล ซึ่งทอดยาวไปถึงส่วนของเมืองฮาม [และเกาะคามาตุรีก็ถูกแบ่งให้แก่บุตรชายของอาร์ปัคชาดเป็นมรดกของเขาโดยการจับฉลาก]
14 และบรรดาบุตรชายของโนอาห์ก็แบ่งส่วนให้แก่บุตรชายของตนต่อหน้าโนอาห์ผู้เป็นบิดา และโนอาห์ก็ได้สาบานต่อพวกเขาทั้งหมด พร้อมทั้งสาปแช่งทุกคนที่พยายามจะแย่งชิงส่วนที่ไม่ได้ตกเป็นของตนตามการจับฉลาก
15 และพวกเขาทั้งหมดก็กล่าวว่า “ขอให้เป็นเช่นนั้น ขอให้เป็นเช่นนั้น” สำหรับตนเองและลูกหลานของตนตลอดไปชั่วอายุคนจนถึงวันพิพากษา ซึ่งในวันนั้นพระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขาด้วยดาบและด้วยไฟ เพราะความชั่วร้ายอันไม่บริสุทธิ์ทั้งปวงแห่งความผิดบาปของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยการล่วงละเมิด ความไม่บริสุทธิ์ การผิดประเวณี และบาป

บทที่ 10

1 และในสัปดาห์ที่สามของปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ เหล่าปีศาจชั่วร้ายได้เริ่มล่อลวงลูกหลานของโนอาห์ให้หลงผิด และทำให้พวกเขาทำผิดและพินาศ
2 และบรรดาบุตรชายของโนอาห์ก็มาหาโนอาห์ผู้เป็นบิดา และเล่าให้เขาฟังถึงเหล่าปีศาจที่ล่อลวง ทำให้ตาบอด และฆ่าหลานชายของเขา
3 และเขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งปวง ผู้ทรงเมตตาต่อข้าพระองค์ และทรงช่วยข้าพระองค์และบุตรชายของข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากน้ำท่วม และไม่ทรงให้ข้าพระองค์พินาศไปเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงกระทำต่อบุตรแห่งความพินาศ เพราะพระคุณของพระองค์ยิ่งใหญ่ต่อข้าพระองค์ และพระเมตตาของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ต่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์ ขอพระคุณของพระองค์จงอยู่เหนือบุตรชายของข้าพระองค์ และขออย่าให้วิญญาณชั่วร้ายครอบงำพวกเขา เกรงว่ามันจะทำลายพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก”
4 แต่ขอพระองค์ทรงอวยพรข้าพระองค์และบุตรชายของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้ทวีจำนวนขึ้นและทวีคูณจนเต็มแผ่นดิน
5 และพระองค์ทรงทราบดีว่าเหล่าผู้เฝ้าระวังของพระองค์ ซึ่งเป็นบิดาของวิญญาณเหล่านั้น ได้กระทำการอย่างไรในสมัยของข้าพระองค์ และสำหรับวิญญาณเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ ขอพระองค์ทรงจองจำพวกมันไว้ และกักขังพวกมันไว้ในสถานที่พิพากษา และอย่าให้พวกมันนำความพินาศมาสู่บุตรของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะวิญญาณเหล่านั้นเป็นภัยร้าย และถูกสร้างขึ้นมาเพื่อทำลายล้าง

6 และอย่าให้พวกเขามีอำนาจเหนือวิญญาณของคนเป็น เพราะพระองค์เท่านั้นที่มีอำนาจเหนือวิญญาณเหล่านั้น และอย่าให้พวกเขามีอำนาจเหนือบุตรของคนชอบธรรมตั้งแต่นี้เป็นต้นไปและตลอดไป
7 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาให้เราผูกมัดทุกคนไว้
8 และหัวหน้าของเหล่าวิญญาณทั้งหลาย คือมาสเตมา ได้มากล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงสร้าง ขอให้บางส่วนของพวกเขายังคงอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์ และขอให้พวกเขาฟังเสียงของข้าพระองค์ และทำตามที่ข้าพระองค์จะสั่งพวกเขา เพราะถ้าไม่มีบางส่วนของพวกเขาเหลืออยู่ ข้าพระองค์จะไม่สามารถแสดงฤทธิ์อำนาจตามพระประสงค์ของข้าพระองค์ต่อบุตรมนุษย์ได้ เพราะพวกเขาเหล่านี้เป็นที่เสื่อมทรามและชักนำให้หลงผิดไปต่อหน้าการพิพากษาของข้าพระองค์ เพราะความชั่วร้ายของบุตรมนุษย์นั้นมากมายนัก"
9 และพระองค์ตรัสว่า "ให้หนึ่งในสิบของพวกเขาอยู่ต่อหน้าพระองค์ และให้เก้าส่วนลงไปยังแดนพิพากษา"
10 และพระองค์ทรงบัญชาให้คนหนึ่งในพวกเราสอนโนอาห์เกี่ยวกับยาทุกชนิดของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะไม่ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง และจะไม่พยายามทำในสิ่งที่ชอบธรรม
11 และเราได้กระทำตามพระวจนะของพระองค์ทุกประการ คือเราได้จับพวกคนชั่วร้ายที่มุ่งร้ายทั้งหมดไปมัดไว้ในแดนพิพากษา และเราได้เหลือส่วนหนึ่งในสิบไว้ให้พวกเขาอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานบนโลก
12 และเราได้อธิบายให้โนอาห์ฟังถึงยาสำหรับรักษาโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายของพวกเขา รวมทั้งกลอุบายต่างๆ ที่พวกเขาใช้ และวิธีที่เขาจะรักษาพวกเขาด้วยสมุนไพรจากแผ่นดิน
13 และโนอาห์ได้บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในหนังสือเล่มหนึ่งตามที่เราได้สั่งสอนเขาเกี่ยวกับยาทุกชนิด ดังนั้น เหล่าวิญญาณชั่วร้ายจึงไม่สามารถทำร้ายบุตรชายของโนอาห์ได้
14 และเขาได้มอบสิ่งที่เขาเขียนทั้งหมดให้แก่เชม บุตรชายคนโตของเขา เพราะเขารักเชมยิ่งกว่าบุตรชายคนอื่นๆ ทั้งหมด
15 และโนอาห์ก็สิ้นชีวิตไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และถูกฝังไว้บนภูเขาลูบาร์ในแผ่นดินอารารัต
16 เขามีอายุครบเก้าร้อยห้าสิบปี ฉลองครบรอบสิบเก้าปี สองสัปดาห์ และห้าปี [ค.ศ. 1659]
17 และในชีวิตของเขาบนโลกนี้ เขาได้เหนือกว่าบุตรมนุษย์ทั้งหลาย ยกเว้นเอโนค เพราะความชอบธรรมที่เขาสมบูรณ์แบบ เพราะตำแหน่งของเอโนคได้ถูกกำหนดไว้เพื่อเป็นพยานแก่คนรุ่นต่อๆ ไปทั่วโลก เพื่อเขาจะได้เล่าเรื่องราวการกระทำทั้งปวงจากรุ่นสู่รุ่น จนถึงวันพิพากษา
18 และในปีที่สามสิบสามแห่งการพิพากษา ในปีแรก สัปดาห์ที่สอง เปเลกได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่อโลมนา บุตรสาวของสินาอาร์ และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีที่สี่ของสัปดาห์นี้ และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเรอู เพราะเขาพูดว่า "ดูเถิด บุตรของมนุษย์ได้ประพฤติชั่วด้วยความตั้งใจร้ายที่จะสร้างเมืองและหอคอยขึ้นในแผ่นดินสินาร์"
19 เพราะพวกเขาได้ออกจากแผ่นดินอารารัตไปทางทิศตะวันออกสู่ชินาร์ ในสมัยของพระองค์ พวกเขาได้สร้างเมืองและหอคอยขึ้น โดยกล่าวว่า "ไปเถิด ให้เราขึ้นไปสู่สวรรค์โดยทางนั้น"
20 และพวกเขาก็เริ่มก่อสร้าง และในสัปดาห์ที่สี่ พวกเขาก่ออิฐด้วยไฟ และอิฐเหล่านั้นใช้แทนหิน และดินเหนียวที่พวกเขาใช้ประสานอิฐเข้าด้วยกันนั้นคือยางมะตอย ซึ่งมาจากทะเลและจากบ่อน้ำในแผ่นดินชินาร์
21 และพวกเขาสร้างมันขึ้นมา ใช้เวลาสร้างสี่สิบสามปี [ค.ศ. 1645-1688] ความกว้างของมันคือ 203 อิฐ และความสูง (ของอิฐแต่ละก้อน) คือหนึ่งในสามของหนึ่ง ความสูงของมันคือ 5433 ศอกกับ 2 ฝ่ามือ และ (ความยาวของกำแพงด้านหนึ่ง) คือ 13 สตาดีส (และอีกด้านหนึ่งคือ 30 สตาดีส)
22 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสกับเราว่า "ดูเถิด พวกเขาเป็นชนชาติเดียวกัน และพวกเขาก็เริ่มทำสิ่งนี้แล้ว และบัดนี้จะไม่มีสิ่งใดหยุดยั้งพวกเขาได้ ไปเถิด ให้เราลงไปและทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน เพื่อพวกเขาจะไม่เข้าใจคำพูดของกันและกัน และพวกเขาจะกระจัดกระจายไปตามเมืองและประเทศต่างๆ และจะไม่มีเป้าหมายเดียวกันอยู่กับพวกเขาจนถึงวันพิพากษา"
23 และองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมา และพวกเราก็ลงไปกับพระองค์เพื่อดูเมืองและหอคอยซึ่งมนุษย์สร้างขึ้น
24 และพระองค์ทรงทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน และพวกเขาไม่เข้าใจคำพูดของกันและกันอีกต่อไป แล้วพวกเขาก็เลิกสร้างเมืองและหอคอย
25 ด้วยเหตุนี้เอง แผ่นดินชินาร์ทั้งหมดจึงถูกเรียกว่าบาเบล เพราะพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของมนุษย์ทั้งปวงสับสนวุ่นวาย ณ ที่นั้น และจากที่นั่นพวกเขาก็กระจัดกระจายไปยังเมืองต่างๆ ของตน ตามภาษาและชาติพันธุ์ของตน
26 และพระเจ้าทรงส่งลมพายุแรงพัดกระหน่ำหอคอยนั้นจนพังลงมาบนแผ่นดิน และดูเถิด หอคอยนั้นตั้งอยู่ระหว่างอัสซูร์กับบาบิโลนในแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาเรียกชื่อหอคอยนั้นว่า 'หอคอยที่พังลงมา'
27 ในสัปดาห์ที่สี่ของปีแรก [ค.ศ. 1688] ในช่วงต้นของปีนั้น ในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 30 ปี พวกเขาได้กระจัดกระจายไปจากแผ่นดินชินาร์
28 และฮามกับบุตรชายของเขาได้เข้าไปในดินแดนที่เขาจะได้ครอบครอง ซึ่งเขาได้มาเป็นส่วนแบ่งของเขาในดินแดนทางใต้
29 และคานาอันเห็นแผ่นดินเลบานอนไปจนถึงแม่น้ำอียิปต์ว่าดีมาก เขาจึงไม่เข้าไปในแผ่นดินมรดกของเขาทางทิศตะวันตก (คือ) ทางทะเล และเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินเลบานอน ทั้งทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกจากชายแดนแม่น้ำจอร์แดนและจากชายแดนทะเล
30 และฮาม บิดาของเขา และคูชกับมิซราอิม พี่น้องของเขา กล่าวแก่เขาว่า "เจ้าได้ไปตั้งรกรากในดินแดนที่ไม่ใช่ของเจ้า และซึ่งไม่ได้ตกเป็นของพวกเราโดยการจับฉลาก อย่าทำเช่นนั้นเลย

เพราะถ้าเจ้าทำเช่นนั้น เจ้าและลูกหลานของเจ้าจะล้มลงในดินแดนนั้นและถูกสาปแช่งเพราะการก่อกบฏ เพราะเจ้าได้ตั้งรกรากโดยการก่อกบฏ และลูกหลานของเจ้าก็จะล้มลงโดยการก่อกบฏเช่นกัน และเจ้าจะถูกกำจัดไปตลอดกาล”
31 อย่าอาศัยอยู่ในบ้านของเชม เพราะบ้านนั้นตกเป็นของเชมและบุตรชายของเขาตามส่วนแบ่งของพวกเขา
32 “เจ้าถูกสาปแช่ง และเจ้าจะถูกสาปแช่งยิ่งกว่าบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ด้วยคำสาปแช่งที่เราได้สาบานไว้ต่อหน้าผู้พิพากษาผู้บริสุทธิ์ และต่อหน้าโนอาห์บิดาของเรา”
33 แต่เขาไม่ฟังคำตักเตือนเหล่านั้น และอาศัยอยู่ในแผ่นดินเลบานอน ตั้งแต่ฮามาทจนถึงชายแดนอียิปต์ ทั้งเขาและบุตรชายจนถึงทุกวันนี้
34 และด้วยเหตุนี้ดินแดนนั้นจึงได้ชื่อว่าคานาอัน
35 และยาเฟทกับบุตรชายของเขาได้ย้ายไปทางทะเลและอาศัยอยู่ในดินแดนส่วนของตน ส่วนมาไดเห็นแผ่นดินริมทะเลแล้วไม่พอใจ จึงขอส่วนแบ่งจากฮาม อัสซูร์ และอาร์ปัคชาด น้องชายของภรรยาของเขา และเขาอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดีย ใกล้กับน้องชายของภรรยาของเขาจนถึงทุกวันนี้
36 และท่านได้ตั้งชื่อที่พำนักของท่านและที่พำนักของบุตรชายว่า มีเดีย ตามชื่อของบิดาของพวกเขาคือ มาได

บทที่ 11

1 และในปีมหาราหมณ์ที่สามสิบห้า ในสัปดาห์ที่สาม ในปีแรก [1681 AM] แห่งนั้น เรอได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า 'โอรา บุตรสาวของ 'อูร์ บุตรชายของเคเซด และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่า เซโรห์ ในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ ในปีมหาราหมณ์นี้ [1687 AM]
2 และบรรดาบุตรของโนอาห์ก็เริ่มทำสงครามกันเอง จับเชลยและฆ่าฟันกันเอง และหลั่งเลือดมนุษย์บนแผ่นดิน และกินเลือดและสร้างเมืองที่แข็งแรง กำแพง และหอคอย และแต่ละคนก็เริ่มยกตนเองขึ้นเหนือชนชาติ และเริ่มก่อตั้งอาณาจักร และทำสงครามระหว่างประชาชนกับประชาชน ชาติกับชาติ และเมืองกับเมือง และทุกคนก็เริ่มทำชั่ว และหาอาวุธ และสอนบุตรชายของตนให้ทำสงคราม และพวกเขาก็เริ่มยึดเมือง และขายทาสชายและหญิง
3 และอูร์ บุตรชายของเคเซด ได้สร้างเมืองอาราแห่งชาวเคลเดีย และตั้งชื่อเมืองตามชื่อของตนเองและชื่อของบิดาของเขา และพวกเขาสร้างรูปเคารพหล่อขึ้น และแต่ละคนก็บูชารูปเคารพหล่อที่พวกเขาสร้างขึ้น และพวกเขาก็เริ่มสร้างรูปแกะสลักและรูปจำลองที่ไม่บริสุทธิ์ และวิญญาณชั่วร้ายได้ช่วยเหลือและล่อลวง (พวกเขา) ให้กระทำการล่วงละเมิดและความไม่บริสุทธิ์
4 และเจ้าชายมาสเตมาได้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และเขายังได้ส่งวิญญาณอื่นๆ ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาไปกระทำความผิดบาปทุกชนิด และการละเมิดทุกชนิด เพื่อทำลายล้างและทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมเสีย และเพื่อหลั่งเลือดบนแผ่นดินโลก
5 ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเรียกชื่อเซโรห์ว่าเซรุก เพราะทุกคนต่างหันไปกระทำบาปและความผิดทุกอย่าง
6 และเขาเติบโตขึ้นและอาศัยอยู่ในเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย ใกล้กับบิดาของมารดาภรรยาของเขา และเขานมัสการรูปเคารพและเขาได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งในปีที่สามสิบหกแห่งการเฉลิมฉลอง ในสัปดาห์ที่ห้า ในปีแรกของการเฉลิมฉลองนั้น [1744 AM] และชื่อของนางคือเมลคา บุตรสาวของคาเบอร์ บุตรสาวของพี่ชายของบิดาเขา
7 และนางได้ให้กำเนิดนาโฮร์ในปีแรกของสัปดาห์นี้ และเขาเติบโตและอาศัยอยู่ในเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย และบิดาของเขาสอนเขาถึงศาสตร์ของชาวเคลเดียเพื่อทำนายและพยากรณ์ตามสัญญาณแห่งฟ้าสวรรค์
8 และในปีครบรอบ 37 ปี ในสัปดาห์ที่หก ในปีแรกของรัชสมัยนั้น [ค.ศ. 1800] พระองค์ทรงรับภรรยาคนหนึ่ง และพระนามของนางคือ อิยาสกา ธิดาของเนสตากแห่งชาวคาลเดีย
9 และนางได้ให้กำเนิดเทราห์ในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ [ค.ศ. 1806]
10 และเจ้าชายมาสเตมาได้ส่งอีกาและนกต่างๆ มาจิกกินเมล็ดพืชที่หว่านลงในดิน เพื่อทำลายแผ่นดินและปล้นเอาผลผลิตจากแรงงานของมนุษย์ ก่อนที่พวกเขาจะไถกลบเมล็ดพืชลงไป อีกาก็มาจิกกินเสียก่อนจากบนผิวดิน
11 ด้วยเหตุนี้เขาจึงตั้งชื่อเขาว่าเทราห์ เพราะอีกาและนกต่างๆ ทำให้เขาอดอยากและกินเมล็ดพืชของเขาจนหมดสิ้น
12 และปีเหล่านั้นก็เริ่มแห้งแล้ง เพราะนกมาจิกกินผลไม้จากต้นไม้จนหมดสิ้น ต้องใช้ความพยายามอย่างมากจึงจะพอเหลือผลไม้จากผืนดินไว้ได้บ้าง
13 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 39 ปีนี้ ในสัปดาห์ที่สองของปีแรก [1870 AM] เทราห์ได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งชื่อของเธอคือเอ็ดนา บุตรสาวของอับราม บุตรสาวของน้องสาวของบิดาของเขา และในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ [1876 AM] เธอได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา และเขาได้ตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าอับราม ตามชื่อของบิดาของมารดาของเขา
14 เพราะเขาเสียชีวิตก่อนที่ลูกสาวของเขาจะตั้งครรภ์บุตรชาย
15 และเด็กนั้นเริ่มเข้าใจถึงความผิดพลาดของโลกที่ทุกคนหลงผิดไปตามรูปเคารพและความไม่บริสุทธิ์ และบิดาของเขาสอนให้เขาเขียนหนังสือ และเมื่อเขาอายุได้สองสัปดาห์ [1890 AM] เขาก็แยกตัวออกจากบิดาของเขา เพื่อจะไม่บูรูปเคารพกับบิดาของเขา
16 และท่านเริ่มอธิษฐานต่อพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง เพื่อพระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความผิดพลาดของมนุษย์ และเพื่อส่วนของท่านจะไม่ตกอยู่ในความผิดพลาดแห่งความไม่บริสุทธิ์และความชั่วร้าย

17 และเมื่อถึงฤดูหว่านเมล็ดพืชในแผ่นดิน พวกเขาทั้งหมดก็ออกไปพร้อมกันเพื่อปกป้องเมล็ดพืชของตนจากนกกา และอับรามก็ออกไปกับพวกที่ไป และเด็กชายนั้นมีอายุสิบสี่ปีแล้ว
18 และฝูงกาจำนวนมากก็มาจิกกินเมล็ดพืชนั้น อับรามจึงวิ่งไปพบพวกมันก่อนที่พวกมันจะลงมาจิกกินเมล็ดพืช และร้องบอกพวกมันว่า “อย่าลงมาเลย จงกลับไปยังที่ที่พวกเจ้ามา” แล้วพวกมันก็หันกลับไป
19 และในวันนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้ฝูงอีกาบินกลับไปเจ็ดสิบครั้ง และในบรรดาอีกาทั้งหลายทั่วแผ่นดินที่อับรามอาศัยอยู่ก็ไม่มีอีกาตัวใดมาเกาะอยู่ที่นั่นเลยแม้แต่ตัวเดียว
20และบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์ทั่วทั้งแผ่นดินได้เห็นพระองค์ร้องออกมา และอีกาทั้งหลายก็หันกลับไป และพระนามของพระองค์ก็โด่งดังไปทั่วแผ่นดินของชาวเคลเดีย
21 และในปีนั้นมีคนมากมายที่ปรารถนาจะหว่านเมล็ดพืชมาหาพระองค์ และพระองค์ก็ทรงไปกับพวกเขาจนกระทั่งสิ้นสุดฤดูหว่านเมล็ดพืช และพวกเขาได้หว่านเมล็ดพืชในที่ดินของตน และในปีนั้นพวกเขานำเมล็ดพืชกลับบ้านได้กินอย่างอิ่มหนำสำราญ
22 และในปีแรกของสัปดาห์ที่ห้า [ค.ศ. 1891] อับรามได้สอนพวกที่ใช้เครื่องมือสำหรับวัว คือช่างไม้ และพวกเขาได้ทำภาชนะไว้เหนือพื้นดิน หันหน้าเข้าหาโครงไถ เพื่อจะใส่เมล็ดพืชลงไป และเมล็ดพืชก็ตกลงมาจากภาชนะนั้นลงบนใบมีดไถ และซ่อนอยู่ในดิน และพวกเขาจึงไม่ต้องกลัวอีกาอีกต่อไป
23 และพวกเขาก็ทำภาชนะไว้เหนือพื้นดินบนโครงไถทุกอัน แล้วหว่านและไถพรวนแผ่นดินทั้งหมดตามที่อับรามสั่ง และพวกเขาไม่กลัวนกอีกต่อไป

บทที่ 12

1 และในสัปดาห์ที่หกของปีที่เจ็ดนั้น [1904 AM] อับรามกล่าวแก่เทราห์บิดาของเขาว่า 'พ่อ!'
2 และเขากล่าวว่า “ดูเถิด นี่คือตัวเรา ลูกชายของเรา” และเขากล่าวว่า
“เราจะได้รับประโยชน์หรือความดีอะไรจากรูปเคารพที่ท่านบูชาเหล่านั้นเล่า”
แล้วเจ้าก้มกราบต่อหน้าสิ่งใดเล่า?
3 เพราะในนั้นไม่มีวิญญาณ
เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงรูปทรงที่ไร้ชีวิต และเป็นสิ่งล่อลวงจิตใจ
อย่ากราบไหว้พวกเขา:
4. จงนมัสการพระเจ้าแห่งสวรรค์
ใครเป็นผู้ทำให้ฝนและน้ำค้างตกลงมาบนโลก
และทุกสิ่งบนโลกนี้ล้วนกระทำการเช่นนั้น
และพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งด้วยพระวจนะของพระองค์
และชีวิตทั้งปวงล้วนมาจากเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระองค์
5 เหตุใดพวกท่านจึงนมัสการสิ่งที่ไม่มีวิญญาณอยู่ในนั้น?
เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นผลงานจากฝีมือของมนุษย์
และท่านทั้งหลายจงแบกรับพวกเขาไว้บนบ่าของท่าน
และพวกท่านก็ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากพวกเขาเลย
แต่การกระทำเหล่านั้นเป็นสิ่งที่สร้างความอับอายอย่างมากแก่ผู้ที่กระทำ
และเป็นการล่อลวงจิตใจแก่ผู้ที่บูชาสิ่งเหล่านั้น:
อย่ากราบไหว้พวกมันเลย'
6 และบิดาของเขากล่าวแก่เขาว่า “ลูกเอ๋ย พ่อก็รู้เรื่องนี้ แต่พ่อจะทำอย่างไรกับชนชาติที่แต่งตั้งพ่อให้รับใช้พวกเขาเล่า?”
7 และถ้าข้าพเจ้าบอกความจริงแก่พวกเขา พวกเขาก็จะฆ่าข้าพเจ้า เพราะจิตใจของพวกเขายึดติดกับพวกเขาเพื่อจะนมัสการและให้เกียรติพวกเขา
8 “จงเงียบไว้เถิด ลูกเอ๋ย เกรงว่าพวกเขาจะฆ่าเจ้า” แล้วพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แก่พี่น้องทั้งสองของพระองค์ พวกเขาก็โกรธพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเงียบไว้
9 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบปี ในสัปดาห์ที่สองในปีที่เจ็ด [1925 AM] อับรามได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ชื่อนางคือซาราย บุตรสาวของบิดาของเขา และนางก็ได้เป็นภรรยาของเขา
10 และฮาราน น้องชายของเขา ได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งในปีที่สามของสัปดาห์ที่สาม [ค.ศ. 1928] และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขาในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ [ค.ศ. 1932] และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าโลท
11 และนาโฮร์ น้องชายของเขา ก็ได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง
12 และในปีที่หกสิบแห่งชีวิตของอับราม คือในสัปดาห์ที่สี่ของปีที่สี่นั้น [1936 AM] อับรามลุกขึ้นในเวลากลางคืนและเผาบ้านของรูปเคารพ และเขาเผาสิ่งของทั้งหมดที่อยู่ในบ้านนั้นโดยไม่มีใครรู้
13 และในเวลากลางคืน พวกเขาลุกขึ้นและพยายามช่วยเทพเจ้าของพวกเขาให้รอดพ้นจากเปลวไฟ
14 และฮารานรีบไปช่วยพวกเขา แต่ไฟก็ลุกโชนขึ้นเหนือตัวเขาและเขาถูกเผาไหม้ในกองไฟ และเขาเสียชีวิตที่เมืองอูร์แห่งชาวเคลเดียต่อหน้าเทราห์บิดาของเขา และพวกเขาได้ฝังศพเขาที่เมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย
15 และเทราห์ได้ออกจากเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดียพร้อมกับบุตรชายของเขาไปยังแผ่นดินเลบานอนและแผ่นดินคานาอัน และเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน และอับรามอาศัยอยู่กับเทราห์บิดาของเขาในเมืองฮารานเป็นเวลาสองสัปดาห์
16 และในสัปดาห์ที่หก ในปีที่ห้า [1951 AM] อับรามเฝ้าดูดาวตลอดทั้งคืนในคืนเดือนมืดของเดือนที่เจ็ด ตั้งแต่เย็นถึงเช้า เพื่อดูว่าลักษณะของปีนั้นจะเป็นอย่างไรในเรื่องของฝน และเขาอยู่คนเดียวขณะที่นั่งดูดาว
17 และความคิดหนึ่งก็เข้ามาในใจของเขา และเขากล่าวว่า “สัญญาณทั้งหลายของดวงดาว สัญญาณของดวงจันทร์ และสัญญาณของดวงอาทิตย์ ล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว เหตุใดข้าพเจ้าจึงแสวงหา (สิ่งเหล่านั้น) เล่า”

18 ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ฝนตก
ทั้งเช้าและเย็น
และหากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็ทรงยับยั้งไว้ได้
และทุกสิ่งล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์'
19 และในคืนนั้นท่านได้อธิษฐานและกล่าวว่า
'พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์แต่เพียงผู้เดียว
ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า'
และข้าพเจ้าได้เลือกพระองค์และอาณาจักรของพระองค์
และพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง
และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เป็นผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์
20 ขอทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของวิญญาณชั่วร้าย
ซึ่งมีอำนาจเหนือความคิดในใจของมนุษย์
และขออย่าให้พวกเขาชักนำข้าพเจ้าให้หลงผิดจากพระองค์เลย
พระเจ้าของข้าพเจ้า
และขอทรงตั้งมั่นในตัวข้าพเจ้าและเชื้อสายของข้าพเจ้าตลอดไป
เพื่อที่เราจะไม่หลงทางนับจากนี้ไปและตลอดไป'
21 และท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะกลับไปยังเมืองอูร์แห่งชาว
เคลเดียผู้แสวงหาพระพักตร์ของข้าพเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้กลับ
ไปหาพวกเขาหรือ หรือข้าพเจ้าจะต้องอยู่ที่นี่ต่อไป? ขอทรง
โปรดให้ทางที่ถูกต้องเบื้องหน้าพระองค์สำเร็จในมือของบ่าว
ของพระองค์ เพื่อเขาจะได้ปฏิบัติตาม และเพื่อข้าพเจ้าจะไม่เดิน
ในความหลอกลวงของใจของข้าพเจ้า โอพระเจ้าของข้าพเจ้า”
22 และเมื่อท่านพูดและอธิษฐานเสร็จแล้ว ดูเถิด พระวจนะของ
พระเจ้าได้มาถึงท่านโดยทางข้าพเจ้าว่า “จงลุกขึ้นจากแผ่นดิน
ของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านของบิดาเจ้า ไปยัง
ดินแดนซึ่งเราจะแสดงให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติ
ใหญ่และมากมาย”
23 และเราจะอวยพรเจ้า
และเราจะทำให้พระนามของท่านยิ่งใหญ่
และเจ้าจะได้รับพรในแผ่นดิน
และโดยพระองค์ ครอบครัวทั้งหลายบนโลกจะได้รับพร
และเราจะอวยพรแก่ผู้ที่อวยพรเจ้า
และจงสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า
24 และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและบุตรชายของเจ้า และหลาน
ชายของเจ้า และเชื้อสายของเจ้าทั้งปวง อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้
ไปจนถึงชั่วอายุคนทั้งปวงบนโลก เราเป็นพระเจ้าของเจ้า'
25 และพระเจ้าตรัสว่า “ขอทรงเปิดปากและหูของเขา เพื่อเขาจะ
ได้ยินและพูดด้วยปากของเขา ด้วยภาษาที่ได้ถูกเปิดเผยแล้ว”
เพราะภาษานั้นได้หยุดไปจากปากของมนุษย์ทั้งปวงนับตั้งแต่วัน
ที่หอคอยบาเบลถูกทำลาย
26 และเราได้เปิดปาก หู และริมฝีปากของเขา แล้วเราก็เริ่มพูด
กับเขาเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาแห่งการทรงสร้าง
27 และเขาได้นำหนังสือของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งเขียนเป็น
ภาษาฮีบรู มาคัดลอก และเริ่มศึกษาหนังสือเหล่านั้นตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา และเราได้อธิบายสิ่งที่เขาไม่เข้าใจให้เขาฟัง และเขา
ศึกษาหนังสือเหล่านั้นตลอดหกเดือนในฤดูฝน
28 และต่อมาในปีที่เจ็ดของสัปดาห์ที่หก [ค.ศ. 1953] พระองค์
ได้ตรัสกับพระบิดาว่า พระองค์จะเสด็จออกจากเมืองฮารานไป
ยังแผ่นดินคานาอันเพื่อไปดู และจะกลับมาหาพระบิดา
29 และเทราห์บิดาของเขากล่าวแก่เขาว่า จงไปโดยสันติสุขเถิด
ขอพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์ทรงทำให้เส้นทางของท่านราบรื่น
และขอพระเจ้าทรงอยู่กับท่าน และทรงปกป้องท่านจากความชั่ว
ร้ายทั้งปวง
และขอทรงประทานพระคุณ พระเมตตา และความโปรดปรานแก่
ท่านต่อหน้าผู้ที่พบเห็นท่าน
และขออย่าให้บุตรมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือท่านและทำร้ายท่าน
ได้เลย
ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ
30 และถ้าเจ้าเห็นแผ่นดินใดน่าอยู่ ก็จงลุกขึ้นรับข้าพเจ้าไปอยู่
กับเจ้า และจงรับโลท บุตรชายของฮาราน น้องชายของเจ้า ไป
เป็นบุตรบุญธรรมด้วย ขอพระเจ้าทรงอยู่กับเจ้า
31 และนาโฮร์น้องชายของท่าน จงอยู่กับข้าพเจ้าจนกว่าท่านจะ
กลับมาโดยสันติสุข และพวกเราทั้งหมดจะไปกับท่านด้วยกัน'

บทที่ 13

1 และอับรามเดินทางจากฮารานไปพร้อมกับซารายภรรยาของ
เขา และโลท บุตรชายของฮารานผู้เป็นพี่ชาย ไปยังแผ่นดินคา
นาอัน และมาถึงอัสซูร์ แล้วเดินทางต่อไปยังเชเคม และอาศัย
อยู่ใกล้ต้นโอ๊กสูงใหญ่ต้นหนึ่ง
2 และท่านได้มองเห็น และดูเถิด แผ่นดินนั้นงดงามยิ่งนัก
ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามาทไปจนถึงต้นโอ๊กสูงใหญ่
3 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “เราจะยกดินแดนนี้ให้แก่
เจ้าและลูกหลานของเจ้า”
4 และเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และถวายเครื่องบูชาเผาแด่
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่เขา
5 และท่านได้ย้ายจากที่นั่นไปยังภูเขา...เบธเอลทางทิศตะวันตก
และไอทางทิศตะวันออก แล้วตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น
6 และพระองค์ทรงทอดพระเนตร และดูเถิด แผ่นดินนั้นกว้าง
ขวางและอุดมสมบูรณ์ ทุกสิ่งทุกอย่างงอกงามขึ้นบนนั้น ทั้ง
องุ่น มะเดื่อ ทับทิม ต้นโอ๊ก ต้นไอเล็กซ์ ต้นเทเรบินท์ ต้นน้ำมัน
ต้นซีดาร์ ต้นไซเปรส ต้นอินทผลัม และต้นไม้ทุกชนิดในทุ่งนา
และมีน้ำอยู่บนภูเขา
7 และเขาได้สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกจากเมืองอูร์แห่ง
ชาวเคลเดีย และทรงนำเขามายังดินแดนนี้
8 และในปีแรก ในสัปดาห์ที่เจ็ด ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรก
ค.ศ. 1954 เขาได้สร้างแท่นบูชาบนภูเขานี้ และร้องทูลพระนาม
ของพระเจ้าว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์ พระองค์ทรง
เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์”
9 และเขาได้ถวายเครื่องบูชาเผาบนแท่นบูชาแด่พระเจ้า เพื่อ
พระองค์จะทรงสถิตอยู่กับเขาและไม่ทรงทอดทิ้งเขาตลอดชีวิต
ของเขา

10 แล้วท่านก็ย้ายจากที่นั่นไปยังทิศใต้ และมาถึงเมืองเฮบรอน ซึ่งในเวลานั้นเมืองเฮบรอนได้สร้างขึ้นแล้ว ท่านอาศัยอยู่ที่นั่นสองปี แล้วท่านก็ไปยังดินแดนทางใต้ ถึงเมืองเบอาโลธ และเกิดความกันดารอาหารขึ้นในดินแดนนั้น
11 และอับรามได้เดินทางไปยังอียิปต์ในปีที่สามของสัปดาห์ และเขาอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาห้าปี ก่อนที่ภรรยาของเขาจะพรากจากเขาไป
12 ในเวลานั้น เมืองทานาอิสในอียิปต์ถูกสร้างขึ้นเจ็ดปีหลังจากเมืองเฮบรอน
13 และเมื่อฟาโรห์จับซาราย ภรรยาของอับรามได้ พระเจ้าก็ทรงลงโทษฟาโรห์และครอบครัวของเขาด้วยภัยพิบัติร้ายแรงเพราะเหตุของซาราย ภรรยาของอับราม
14 และอับรามก็มั่งคั่งมากเนื่องจากมีทรัพย์สินมากมาย ทั้งแกะ วัว ลา ม้า อูฐ คนรับใช้ชายและหญิง และเงินทองมากมาย ส่วนโลท บุตรชายของอับรามก็ร่ำรวยเช่นกัน
15 และฟาโรห์ทรงคืนนางซาราย ภรรยาของอับราม และทรงส่งอับรามออกจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาเดินทางไปยังสถานที่ที่เขาเคยตั้งเต็นท์ไว้แต่แรก คือที่ตั้งแท่นบูชา ซึ่งมีเมืองไออยู่ทางทิศตะวันออก และเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตก และเขาได้สรรเสริญพระเจ้าของเขาผู้ทรงนำเขากลับมาด้วยสันติสุข
16 และในวาระครบรอบ 41 ปี ในปีที่สามของสัปดาห์แรก [1963 AM] พระองค์ได้เสด็จกลับมายังสถานที่นี้ และถวายเครื่องบูชาเผา ณ ที่นี้ และทรงอธิษฐานต่อพระนามของพระเจ้า และตรัสว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์เป็นนิจ”
17 และในปีที่สี่ของสัปดาห์นี้ [ค.ศ. 1964] โลทก็แยกจากเขา และโลทไปอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม และชาวเมืองโสโดมนั้นเป็นคนบาปอย่างยิ่ง
18 และเขาก็เสียใจอย่างยิ่งที่หลานชายของเขาได้จากไป เพราะเขาไม่มีบุตร
19 ในปีที่โลทถูกจับเป็นเชลยนั้น หลังจากที่โลทได้จากเขาไปแล้ว ในปีที่สี่ของสัปดาห์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับอับรามว่า “จงเงยหน้าขึ้นมองจากที่เจ้าอาศัยอยู่ ทั้งทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันตก และทิศตะวันออก”
20 แผ่นดินทั้งปวงที่เจ้าเห็นนั้น เราจะมอบให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิจ และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้ามากมายดุจทรายในทะเล แม้ว่ามนุษย์จะนับฝุ่นดินได้ แต่เชื้อสายของเจ้าจะนับไม่ถ้วน
21 จงลุกขึ้นเดินสำรวจไปทั่วแผ่นดิน ทั้งความยาวและความกว้างของมัน และจงดูเถิด เพราะเราจะมอบแผ่นดินนั้นให้แก่เชื้อสายของเจ้า' แล้วอับรามก็ไปที่เฮบรอนและอาศัยอยู่ที่นั่น
22 ในปีนั้นเอง กษัตริย์เชโดร์ลาโอเมอร์แห่งเอลาม กษัตริย์อัมราเฟลแห่งชินาร์ กษัตริย์อาริโอคแห่งเซลลาซาร์ และกษัตริย์เทอร์กัลแห่งบรรดาประชาชาติ ได้มาสังหารกษัตริย์แห่งโกโมราห์ และกษัตริย์แห่งโซดอมก็หนีไป และหลายคนล้มตายเพราะบาดแผลในหุบเขาซิดดิม ริมทะเลเกลือ
23 และพวกเขาได้จับชาวเมืองโซดอม อาดัม และเซโบอิมไปเป็นเชลย และยังจับโลท บุตรชายของน้องชายของอับราม พร้อมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของเขาไปเป็นเชลยด้วย แล้วพวกเขาก็ไปที่เมืองดาน
24 และผู้ที่หนีรอดมาได้คนหนึ่งก็มาบอกอับรามว่าหลานชายของเขาถูกจับเป็นเชลย อับรามจึงเตรียมอาวุธให้แก่คนรับใช้ในบ้านของเขา...
25 . . . . สำหรับอับรามและเชื้อสายของเขา ให้ถวายส่วนสิบของผลแรกแด่พระเจ้า และพระเจ้าทรงกำหนดไว้เป็นกฎถาวรว่าให้พวกเขาถวายแก่ปุโรหิตผู้รับใช้พระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองเป็นนิจนิรันดร์
26 และสำหรับธรรมบัญญัตินี้ไม่มีกำหนดเวลา เพราะพระองค์ทรงกำหนดไว้สำหรับชั่วอายุคนเป็นนิจว่า พวกเขาจะถวายหนึ่งในสิบของทุกสิ่งแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งเมล็ดพืช น้ำองุ่น น้ำมัน สัตว์เลี้ยง และแกะ
27 และพระองค์ทรงประทานอาหารนั้นแก่ปุโรหิตของพระองค์ เพื่อให้พวกเขากินและดื่มด้วยความยินดีต่อหน้าพระองค์
28 และกษัตริย์แห่งเมืองโสโดมก็มาหาเขาและก้มลงกราบต่อหน้าเขา แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าอับราม โปรดคืนชีวิตที่ท่านช่วยไว้ให้แก่เรา แต่ขอให้ทรัพย์สินที่ยึดได้นั้นเป็นของท่าน”
29 และอับรามกล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้าพเจ้าขอถวายมือแด่พระเจ้าผู้สูงสุดว่า ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดที่เป็นของท่านเลย ไม่ว่าจะเป็นด้ายหรือสายรัดรองเท้า เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า ข้าพเจ้าทำให้อับรามร่ำรวย ขอเพียงแต่สิ่งที่คนหนุ่มได้กินไป และส่วนแบ่งของคนเหล่านั้นที่ไปกับข้าพเจ้า คือ อาเนอร์ เอสโคล และมัมเร พวกเขาเหล่านั้นจงรับส่วนแบ่งของตนเถิด”

บทที่ 14

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ในปีที่สี่ของสัปดาห์นี้ ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สาม พระวจนะของพระเจ้ามาถึงอับรามในความฝันว่า “อย่ากลัวเลย อับราม เราเป็นผู้ปกป้องเจ้า และรางวัลของเจ้าจะยิ่งใหญ่เหลือเกิน”
2 และเขากล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ในเมื่อข้าพระองค์จะไปโดยไม่มีบุตร และบุตรชายของมาเสก บุตรชายของหญิงรับใช้ของข้าพระองค์ คือเอลีเอเซอร์ผู้เป็นดัมมาเสก เขาจะเป็นทายาทของข้าพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ประทานเชื้อสายใด ๆ แก่ข้าพระองค์เลย”
3 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “คนผู้นี้จะไม่ใช่ทายาทของท่าน แต่จะเป็นผู้ที่เกิดจากครรภ์ของท่านเอง เขาผู้นั้นจะเป็นทายาทของท่าน”
4 แล้วพระองค์ทรงพาเขาออกไปข้างนอก และตรัสกับเขาว่า “จงมองดูท้องฟ้าและนับดวงดาวดูสิ ถ้าเจ้าสามารถนับได้”

5 แล้วพระองค์ก็เงยหน้ามองดูฟ้าสวรรค์และทอดพระเนตรเห็นดวงดาวทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น”
6 และเขาเชื่อในพระเจ้า และความเชื่อนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา
7 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงนำเจ้าออกมาจากเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย เพื่อจะประทานแผ่นดินคานาอันให้เจ้าครอบครองเป็นนิจ และเราจะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเชื้อสายของเจ้าต่อไป”
8 และเขากล่าวว่า “พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้รับมรดกนั้น?”
9 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงนำลูกวัวตัวเมียอายุสามปี แพะอายุสามปี แกะอายุสามปี นกพิราบ และนกเขามาให้เรา”
10 และในกลางเดือนนั้น เขาได้นำสิ่งของทั้งหมดเหล่านั้นไป และไปอาศัยอยู่ที่ต้นโอ๊กแห่งมัมเร ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเฮบรอน
11 และเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และถวายสัตว์เหล่านั้นทั้งหมดเป็นเครื่องบูชา แล้วเทโลหิตของพวกมันลงบนแท่นบูชา และแบ่งพวกมันออกเป็นสองส่วน แล้ววางไว้ตรงข้ามกัน แต่ฝูงนกไม่ได้แบ่งพวกมัน
12 และมีนกบินลงมาจิกกินเศษอาหารเหล่านั้น อับรามจึงไล่นกไป และไม่ยอมให้นกมาจิกกินอีก
13 และเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน ความปีติยินดีก็เกิดขึ้นกับอับราม และดูเถิด ความมืดมิดอันน่าสะพรึงกลัวก็เกิดขึ้นกับเขา และมีคนกล่าวแก่อับรามว่า “จงรู้แน่ว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างถิ่นในดินแดนที่ไม่ใช่ของพวกเขา และพวกเขาจะนำเชื้อสายของเจ้าไปเป็นทาส และกดขี่ข่มเหงเจ้าเป็นเวลาสี่ร้อยปี”
14 และเราจะพิพากษาชนชาติที่พวกเขาจะตกเป็นทาส และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาจากที่นั่นพร้อมด้วยทรัพย์สินมากมาย
15 และเจ้าจะได้ไปอยู่กับบรรพบุรุษอย่างสงบสุข และจะถูกฝังเมื่ออายุมากแล้ว
16 แต่ในชั่วอายุคนที่สี่ พวกเขาจะกลับมายังที่นี่ เพราะความชั่วช้าของชาวอมอไรต์ยังไม่ถึงขีดสุด'
17 และพระองค์ทรงตื่นจากบรรทม และทรงลุกขึ้น เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ก็มีเปลวไฟ และดูเถิด! เตาหลอมกำลังมีควัน และเปลวไฟก็แลบผ่านระหว่างชิ้นส่วนเหล่านั้น
18 ในวันนั้น พระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับอับรามตรัสว่า “เราจะมอบแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูฟราเตส ทั้งชาวเคนิต ชาวเคนิซซิท ชาวคัดโมน ชาวเปริซซิท ชาวเรฟาอิม ชาวฟาโคไรต์ ชาวฮิวไวต์ ชาวอมอไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาช และชาวเยบุส”
19 วันนั้นผ่านไป อับรามได้ถวายอาหาร นก ผลไม้ และเครื่องดื่มบูชา แล้วไฟก็เผาผลาญสิ่งเหล่านั้นจนหมด
20 และในวันนั้นเราได้ทำพันธสัญญากับอับราม ตามที่เราได้ทำพันธสัญญากับโนอาห์ในเดือนนี้ และอับรามได้ต่ออายุเทศกาลและธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับตนเองตลอดไป
21 และอับรามก็ยินดี และเล่าเรื่องทั้งหมดให้ซารายภรรยาของเขารู้ และเขาก็เชื่อว่าเขาจะมีลูก แต่ซารายก็ไม่ได้ตั้งครรภ์
22 และซารายจึงแนะนำอับรามสามีของเธอว่า “จงไปหาฮาการ์สาวชาวอียิปต์ของฉันเถิด บางทีฉันจะได้มีบุตรกับเจ้าโดยทางนาง”
23 และอับรามได้ยินคำพูดของซารายภรรยาของเขา จึงกล่าวแก่นางว่า “จงทำเช่นนั้นเถิด” แล้วซารายจึงรับฮาการ์ สาวใช้ชาวอียิปต์ของนาง มามอบให้แก่อับรามสามีของนาง เพื่อเป็นภรรยาของเขา
24 และท่านก็ร่วมหลับนอนกับนาง และนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายท่านหนึ่ง ท่านตั้งชื่อบุตรนั้นว่าอิชมาเอล ในปีที่ห้าของสัปดาห์นี้ [1965 AM] และนี่เป็นปีที่แปดสิบหกในชีวิตของอับราม

บทที่ 15

1 และในปีที่ห้าของสัปดาห์ที่สี่ของปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ [1979 AM] ในเดือนที่สาม กลางเดือนนั้น อับรามได้ฉลองเทศกาลผลแรกของการเก็บเกี่ยวธัญพืช
2 และท่านได้ถวายเครื่องบูชาใหม่บนแท่นบูชา คือผลผลิตแรกของฤดูต่างๆ แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คือลูกวัวตัวเมีย แพะ และแกะ บนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาเผาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งผลไม้และเครื่องดื่มที่ท่านถวายนั้น ท่านได้ถวายบนแท่นบูชาพร้อมด้วยกำยาน
3 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ จงพิสูจน์ตนเองต่อหน้าเรา และจงเป็นผู้ที่สมบูรณ์พร้อม”
4 และเราจะทำพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเราจะทำให้เจ้าทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย'
5 และอับรามก็ก้มลงกราบ และพระเจ้าทรงตรัสกับเขาว่า:
6 'ดูเถิด พระบัญญัติของเราอยู่กับเจ้า'
และเจ้าจะเป็นบิดาของชนชาติมากมาย
7 และต่อไปนี้ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่าอับรามอีกต่อไป
แต่ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ชื่อของเจ้าจะเป็นอับราฮัมตลอดไป
เพราะเราได้สร้างเจ้าให้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
8 และเราจะทำให้เจ้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่
และเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นชนชาติต่างๆ
และบรรดากษัตริย์จะบังเกิดจากเจ้า
9 และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าสืบไปชั่วนิรันดร์ เป็นพันธสัญญาชั่วนิรันดร์ เพื่อเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและเชื้อสายของเจ้าสืบไปชั่วนิรันดร์
10 <และเราจะมอบแผ่นดินที่เจ้าเคยอาศัยอยู่ชั่วคราว คือแผ่นดินคานาอัน ให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าสืบไป> เพื่อเจ้าจะได้ครอบครองแผ่นดินนั้นตลอดไป และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา'

11 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ส่วนเจ้า จงรักษาสัญญาของเรา ทั้งเจ้าและเชื้อสายของเจ้า และจงขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของชายทุกคนในพวกเจ้า และให้เป็นเครื่องหมายแห่งสัญญาชั่วนิรันดร์ระหว่างเรากับเจ้า”
12 และในวันที่แปด เจ้าทั้งหลายจงให้เด็กชายทุกคนตลอดชั่วอายุคนของเจ้าเข้าสุหนัต ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่เกิดในบ้าน หรือเด็กที่เจ้าทั้งหลายได้ซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างชาติ หรือเด็กที่เจ้าทั้งหลายได้มาซึ่งไม่ใช่เชื้อสายของเจ้าเอง
13 ผู้ที่เกิดในบ้านของเจ้าจะต้องเข้าสุหนัตอย่างแน่นอน และบรรดาผู้ที่เจ้าซื้อมาด้วยเงินก็จะต้องเข้าสุหนัตด้วย และพันธสัญญาของเราจะอยู่ในเนื้อหนังของเจ้าเป็นกฎเกณฑ์นิรันดร์
14 และชายใดที่ไม่ได้เข้าสุหนัตที่หนังหุ้มปลายอวัยวะเพศในวันที่แปด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา'
15 และพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ส่วนซารายภรรยาของเจ้า ชื่อของนางจะไม่เรียกว่าซารายอีกต่อไป แต่ชื่อของนางจะเป็นซาราห์”
16 และเราจะอวยพรนาง และจะให้เจ้ามีบุตรชายโดยนาง และเราจะอวยพรเขา และเขาจะเป็นชนชาติหนึ่ง และกษัตริย์แห่งชนชาติต่างๆ จะสืบเชื้อสายมาจากเขา'
17 อับราฮัมจึงก้มลงกราบด้วยความยินดี และกล่าวในใจว่า “ชายอายุร้อยปีจะมีบุตรชายได้หรือ และซาราห์ซึ่งอายุเก้าสิบปีจะคลอดบุตรได้หรือ”
18 และอับราฮัมทูลพระเจ้าว่า “ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์เถิด!”
19 และพระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์จะให้กำเนิดบุตรชายแก่เจ้า และเจ้าจงตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขา เป็นพันธสัญญาชั่วนิรันดร์ และสำหรับเชื้อสายของเขาต่อไปด้วย”
20 และสำหรับอิชมาเอลนั้น เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และดูเถิด เราจะอวยพรเขา และทำให้เขาเจริญรุ่งเรือง และทวีจำนวนเขาขึ้นอย่างมากมาย และเขาจะให้กำเนิดเจ้าชายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่
21 แต่เราจะตั้งพันธสัญญากับอิสอัค ซึ่งซาราห์จะให้กำเนิดแก่เจ้าในวันเหล่านั้น ในปีหน้า'
22 แล้วพระองค์ก็ทรงหยุดพูดกับเขา และพระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม
23 และอับราฮัมก็ทำตามที่พระเจ้าตรัสกับเขา คือพาอิชมาเอลบุตรชายของเขา และบรรดาบุตรชายที่เกิดในบ้านของเขา ซึ่งเขาได้ซื้อมาด้วยเงินของเขา คือชายทุกคนในบ้านของเขา ไปขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของพวกเขา
24 และในวันเดียวกันนั้น อับราฮัมก็รับการขลิบ และชายทุกคนในบ้านของเขา รวมทั้งบุตรที่เกิดในบ้านนั้น และบรรดาบุตรที่เขาซื้อมาด้วยเงินจากบุตรของคนต่างชาติ ก็รับการขลิบพร้อมกับเขาด้วย
25 ธรรมบัญญัตินี้มีไว้สำหรับทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ และไม่มีการขลิบวันใดวันหนึ่ง และไม่มีการละเว้นวันใดวันหนึ่งจากแปดวัน เพราะเป็นพระบัญญัตินิรันดร์ที่ทรงกำหนดและจารึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์
26 และทุกคนที่เกิดมาซึ่งไม่ได้เข้าสุหนัตหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศในวันที่แปดนั้น ไม่ใช่บุตรแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม แต่เป็นบุตรแห่งความพินาศ และไม่มีเครื่องหมายใดๆ บนตัวเขาว่าเขาเป็นของพระเจ้า แต่เขาจะต้องถูกทำลายและถูกฆ่าจากแผ่นดินโลก และถูกถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเจ้าของเรา
27 เพราะว่าทูตสวรรค์แห่งการทรงสถิตและทูตสวรรค์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ทั้งหลายนั้น ถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่วันที่ทรงสร้างพวกเขา และต่อหน้าทูตสวรรค์แห่งการทรงสถิตและทูตสวรรค์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ พระองค์ได้ทรงชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้อยู่กับพระองค์และอยู่กับทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
28 และขอพระองค์ทรงบัญชาชนอิสราเอลให้ปฏิบัติตามเครื่องหมายแห่งพันธสัญญานี้สืบไปชั่วอายุคน เป็นกฎเกณฑ์นิรันดร์ และพวกเขาจะไม่ถูกถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดิน
29 เพราะพระบัญญัตินั้นถูกกำหนดไว้เป็นพันธสัญญา เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตามพันธสัญญานั้นตลอดไปในหมู่ชนอิสราเอลทั้งปวง
30 พระเจ้าทรงไม่ทรงให้อิชมาเอลและบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขารวมถึงเอซาวเข้าเฝ้าพระองค์ และพระองค์ทรงเลือกพวกเขาไม่ใช่เพราะพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่เพราะพระองค์ทรงรู้จักพวกเขา แต่พระองค์ทรงเลือกอิสราเอลให้เป็นประชากรของพระองค์
31 และพระองค์ทรงทำให้เมืองนั้นบริสุทธิ์ และทรงรวบรวมเมืองนั้นจากท่ามกลางบุตรมนุษย์ทั้งปวง เพราะมีหลายชาติและหลายชนชาติ และทั้งหมดเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงแต่งตั้งวิญญาณให้มีอำนาจเหนือทุกชนชาติ เพื่อจะนำพวกเขาให้หลงผิดจากพระองค์
32 แต่พระองค์มิได้ทรงแต่งตั้งทูตสวรรค์หรือวิญญาณใด ๆ เหนืออิสราเอล เพราะพระองค์แต่เพียงผู้เดียวทรงเป็นผู้ปกครองพวกเขา และพระองค์จะทรงปกป้องพวกเขาและทรงเรียกพวกเขาโดยทูตสวรรค์และวิญญาณของพระองค์ และโดยอำนาจทั้งปวงของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงปกป้องและอวยพรพวกเขา และเพื่อพวกเขาจะเป็นของพระองค์และพระองค์จะเป็นของพวกเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปเป็นนิจ
33 และบัดนี้ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านว่า ชนชาติอิสราเอลจะไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้ และพวกเขาจะไม่เข้าสุหนัตบุตรชายของตนตามพระบัญญัตินี้ทั้งหมด เพราะในการเข้าสุหนัตของพวกเขา พวกเขาจะละเว้นการเข้าสุหนัตบุตรชายของตน และพวกเขาทั้งหมด บุตรชายของเบลิอาร์ จะปล่อยให้บุตรชายของตนไม่ได้เข้าสุหนัตตั้งแต่แรกเกิด

34 และพระเจ้าจะทรงพิโรธอย่างใหญ่หลวงต่อชนชาติอิสราเอล เพราะพวกเขาได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์และหันเหจากพระวจนะของพระองค์ และได้ยั่วยุและกล่าวคำดูหมิ่น เพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้ เพราะพวกเขาได้ปฏิบัติต่ออวัยวะของตนเหมือนคนต่างชาติ เพื่อที่พวกเขาจะถูกขับไล่และถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดิน และจะไม่มีการอภัยโทษหรือการยกโทษให้แก่พวกเขาอีกต่อไปสำหรับบาปทั้งหมดแห่งความผิดพลาดชั่วนิรันดร์นี้

บทที่ 16

1 และในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ เราได้ปรากฏตัวต่อหน้าอับราฮัม ณ ต้นโอ๊กแห่งมัมเร และเราได้พูดคุยกับเขา และแจ้งให้เขาทราบว่าซาราห์ภรรยาของเขาจะให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา
2 และซาราห์ก็หัวเราะ เพราะนางได้ยินว่าเราพูดถ้อยคำเหล่านี้กับอับราฮัม และเราได้ตักเตือนนางแล้ว นางจึงกลัวและปฏิเสธว่านางไม่ได้หัวเราะเพราะคำพูดเหล่านั้น
3 และเราได้บอกชื่อบุตรชายของนางแก่นาง ตามที่ชื่อของเขาถูกกำหนดและบันทึกไว้ในแผ่นจารึกแห่งสวรรค์ (คือ) อิสอัค
4 และเมื่อเรากลับไปหาเธอตามเวลาที่กำหนด เธอก็จะตั้งครรภ์บุตรชาย
5 และในเดือนนี้ พระยาห์เวห์ทรงลงโทษเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองเซโบอิม และดินแดนทั้งปวงในเขตลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โดยทรงเผาทำลายเมืองเหล่านั้นด้วยไฟและกำมะถัน จนถึงทุกวันนี้ ดังที่ข้าพเจ้าได้บอกแก่ท่านถึงการกระทำทั้งปวงของพวกเขาแล้วว่า พวกเขาเป็นคนชั่วร้ายและเป็นคนบาปอย่างยิ่ง พวกเขาประพฤติชั่วและล่วงประเวณีในเนื้อหนังของตน และกระทำความสกปรกบนแผ่นดินโลก
6 และในทำนองเดียวกัน พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษสถานที่ต่างๆ ที่พวกเขาได้กระทำตามความไม่บริสุทธิ์ของชาวเมืองโสโดม ดังเช่นการพิพากษาลงโทษเมืองโสโดม
7 แต่เราช่วยโลทไว้ได้ เพราะพระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากความพินาศ
8 และเขากับลูกสาวของเขาได้กระทำบาปบนโลกอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นบนโลกตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงสมัยของเขา เพราะชายผู้นั้นได้ร่วมประเวณีกับลูกสาวของตน
9 และดูเถิด มีพระบัญชาและจารึกไว้เกี่ยวกับเชื้อสายทั้งหมดของเขาบนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ ให้กำจัดและถอนรากถอนโคนพวกเขา และพิพากษาพวกเขาเหมือนการพิพากษาเมืองโสโดม และไม่ให้เหลือเชื้อสายของมนุษย์บนโลกในวันพิพากษา
10 และในเดือนนี้ อับราฮัมได้ย้ายจากเฮบรอนไปอาศัยอยู่ระหว่างคาเดชและชูร์ในเทือกเขาเกราร์
11 และในช่วงกลางเดือนที่ห้า พระองค์ก็ย้ายจากที่นั่นไปประทับอยู่ที่บ่อน้ำแห่งคำสาบาน
12 และในช่วงกลางเดือนที่หก องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาซาราห์ และทรงกระทำกับนางตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และนางก็ตั้งครรภ์
13 และในเดือนที่สาม นางได้คลอดบุตรชาย และในกลางเดือนนั้น ตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมไว้ คือในเทศกาลเก็บเกี่ยวผลแรก อิสอัคก็ได้ถือกำเนิดขึ้น
14 และอับราฮัมได้ให้บุตรชายของตนเข้าสุหนัตในวันที่แปด เขาเป็นคนแรกที่เข้าสุหนัตตามพันธสัญญาซึ่งได้กำหนดไว้เป็นนิรันดร์
15 และในปีที่หกของสัปดาห์ที่สี่ เราได้มาหาอับราฮัม ณ บ่อน้ำแห่งคำสาบาน และเราได้ปรากฏแก่เขา [ดังที่เราได้บอกซาราห์ไว้ว่าเราจะกลับมาหาเธออีก และเธอก็จะตั้งครรภ์บุตรชาย]
16 และในเดือนที่เจ็ด พวกเรากลับมาและพบซาราห์กำลังตั้งครรภ์อยู่ต่อหน้าพวกเรา เราจึงอวยพรเขา และบอกเขาถึงสิ่งต่างๆ ที่ได้ทรงกำหนดไว้เกี่ยวกับเขาว่า เขาจะไม่ตายจนกว่าจะมีบุตรชายอีกหกคน และจะได้เห็นพวกเขาเหล่านั้นก่อนตาย แต่ชื่อและเชื้อสายของเขาจะได้ถูกเรียกในอิสอัค
17 และเชื้อสายทั้งหมดของบุตรชายของเขาจะเป็นคนต่างชาติ และจะถูกนับรวมกับคนต่างชาติ แต่จากบุตรชายของอิสอัคจะมีคนหนึ่งที่เป็นเชื้อสายบริสุทธิ์ และจะไม่ถูกนับรวมกับคนต่างชาติ
18 เพราะว่าเขาจะได้เป็นส่วนของพระผู้สูงสุด และเชื้อสายทั้งหมดของเขาจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าเขาจะเป็นชนชาติที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าเหนือประชาชาติทั้งปวง และว่าเขาจะเป็นอาณาจักร มีปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์
19 แล้วพวกเราก็ไปบอกซาราห์ถึงเรื่องทั้งหมดที่ได้บอกเขา และทั้งสองก็ยินดีปรีดาอย่างยิ่ง
20 และเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นเพื่อถวายแด่พระเจ้าผู้ทรงช่วยเขาให้รอด และผู้ทรงทำให้เขามีความสุขในดินแดนที่เขาอาศัยอยู่ และเขาได้จัดงานฉลองแห่งความยินดีในเดือนนี้เจ็ดวัน ใกล้กับแท่นบูชาที่เขาได้สร้างไว้ที่บ่อน้ำแห่งคำสาบาน
21 และในเทศกาลนี้ เขาได้สร้างเพิงสำหรับตนเองและบรรดาข้าราชบริพาร และเขาเป็นคนแรกที่จัดเทศกาลพลับพลาบนโลก
22 และในระหว่างเจ็ดวันนั้น เขาได้นำเครื่องบูชาเผาถวายแด่พระเจ้าทุกวัน คือ วัวสองตัว แกะตัวผู้สองตัว แกะตัวเมียเจ็ดตัว และแพะตัวผู้หนึ่งตัว เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อเขาจะได้ชดใช้บาปของตนเองและของลูกหลานของเขา
23 และเพื่อเป็นการถวายคำขอบคุณ พระองค์ได้ถวายแกะตัวผู้เจ็ดตัว ลูกแพะเจ็ดตัว แกะตัวเมียเจ็ดตัว และแพะตัวผู้เจ็ดตัว พร้อมทั้งผลไม้และเครื่องบูชาของพวกมัน และพระองค์ได้เผาไขมันทั้งหมดของสัตว์เหล่านั้นบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาอันเลือกสรรแด่พระเจ้า เพื่อให้มีกลิ่นหอมน่าชื่นใจ
24 และในเช้าและเย็น พระองค์ทรงเผาเครื่องหอมต่างๆ ได้แก่ กำยาน กัลบานัม สแต็กต์ นาร์ด มดยา เครื่องเทศ และคอสตัม ทั้งเจ็ดอย่างนี้ พระองค์ทรงถวายโดยบดและผสมเข้าด้วยกันในอัตราส่วนเท่าๆ กัน (และ) บริสุทธิ์

25 และเขาได้ฉลองเทศกาลนี้เป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความยินดีอย่างสุดหัวใจ ทั้งตัวเขาเองและบรรดาคนที่อยู่ในบ้านของเขา โดยไม่มีคนแปลกหน้าหรือคนที่ไม่ได้รับพิธีสุหนัตอยู่กับเขาด้วย
26 และเขาสรรเสริญพระผู้สร้างของเขาผู้ทรงสร้างเขาในยุคของเขา เพราะพระองค์ทรงสร้างเขาตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นว่าจากเขาจะมีต้นแห่งความชอบธรรมเกิดขึ้นสำหรับคนชั่วนิรันดร์ และจากเขาจะมีเมล็ดพันธุ์บริสุทธิ์เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง
27 และท่านก็อวยพรและยินดี และท่านเรียกเทศกาลนี้ว่าเทศกาลของพระเจ้า เป็นความยินดีที่พระเจ้าผู้สูงสุดทรงพอพระทัย
28 และเราได้อวยพรแก่เขาตลอดไป และแก่เชื้อสายของเขาสืบไปทุกชั่วอายุคนบนโลก เพราะเขาได้ฉลองเทศกาลนี้ในฤดูกาลของมัน ตามคำพยานของแผ่นจารึกจากสวรรค์
29 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติไว้ในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เกี่ยวกับอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องฉลองเทศกาลพลับพลาเจ็ดวันด้วยความยินดี ในเดือนที่เจ็ด ซึ่งเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ตลอดไปชั่วอายุคนของพวกเขาในทุกๆ ปี
30 และสำหรับเทศกาลนี้ไม่มีกำหนดเวลา เพราะได้กำหนดไว้เป็นนิจสำหรับชาวอิสราเอลแล้วว่า พวกเขาควรเฉลิมฉลองในเพิง และสวมพวงหรีดบนศีรษะ และนำกิ่งไม้ที่มีใบและกิ่งหลิวจากลำธารมาประดับ
31 และอับราฮัมได้นำกิ่งต้นปาล์มและผลไม้จากต้นไม้ดี ๆ มา และทุกวันในตอนเช้าเขาจะเดินวนรอบแท่นบูชาเจ็ดครั้ง สรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าของเขาด้วยความยินดีในทุกสิ่ง

บทที่ 17

1 และในปีแรกของสัปดาห์ที่ห้า อิสอัคก็หย่านมในปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ [1982 AM] และอับราฮัมได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ในเดือนที่สาม ในวันที่อิสอัคบุตรชายของเขาหย่านม
2 และอิชมาเอล บุตรชายของฮาการ์ชาวอียิปต์ ได้มาอยู่ต่อหน้าอับราฮัมบิดาของเขา ณ ที่นั้น และอับราฮัมก็ยินดีและสรรเสริญพระเจ้า เพราะเขาได้เห็นบุตรชายของตนและไม่ได้ตายไปโดยปราศจากบุตร
3 และเขาระลึกถึงถ้อยคำที่พระองค์ได้ตรัสกับเขาในวันที่โลทจากพระองค์ไป และเขายินดีเพราะพระเจ้าได้ประทานเชื้อสายให้แก่เขาบนแผ่นดินโลกเพื่อรับแผ่นดินโลกเป็นมรดก และเขาสรรเสริญพระผู้สร้างสรรพสิ่งด้วยสุดจิตสุดใจของเขา
4 และซาราห์เห็นอิชมาเอลกำลังเล่นและเต้นรำ และอับราฮัมกำลังชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง นางจึงเกิดความหึงหวงอิชมาเอลและกล่าวแก่อับราฮัมว่า “จงขับไล่หญิงทาสคนนี้และลูกชายของนางออกไป เพราะลูกชายของหญิงทาสคนนี้จะไม่ได้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของฉัน”
5 และเรื่องนี้เป็นทุกข์ใจของอับราฮัมอย่างมาก เพราะเหตุเรื่องหญิงรับใช้และบุตรชายของเขา ที่เขาต้องขับไล่พวกเขาออกไปจากเขา
6 และพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “อย่าให้เป็นทุกข์ใจแก่เจ้าเลย เพราะเหตุเรื่องเด็กและเพราะเหตุเรื่องหญิงทาสนั้น จงฟังคำพูดของซาราห์และกระทำตามที่นางบอกเจ้าทุกประการ เพราะนามและเชื้อสายของเจ้าจะสืบต่อจากอิสอัค”
7 แต่สำหรับบุตรชายของหญิงทาสผู้นี้ เราจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า'
8 และในเช้าวันรุ่งขึ้น อับราฮัมก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นำขนมปังและน้ำหนึ่งขวดไปวางไว้บนบ่าของฮาการ์และเด็กน้อย แล้วส่งนางไป
9 และนางก็จากไปและเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเบียร์เชบา น้ำในขวดก็หมดลง และเด็กนั้นก็กระหายน้ำและเดินต่อไปไม่ไหวจึงล้มลง
10 แล้วมารดาของเขาก็อุ้มเขาไปวางไว้ใต้ต้นมะกอก แล้วไปนั่งลงตรงข้ามเขาในระยะที่ยิงธนูถึงได้ เพราะนางกล่าวว่า ‘ขออย่าให้ฉันเห็นความตายของลูกฉันเลย’ และขณะที่นางนั่งอยู่นั้น นางก็ร้องไห้
11 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ผู้บริสุทธิ์ ได้กล่าวแก่ฮาการ์ว่า “ฮาการ์เอ๋ย เจ้าร้องไห้ทำไม? จงลุกขึ้นอุ้มเด็กนั้นไว้ในมือของเจ้าเถิด เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงของเจ้า และทรงเห็นเด็กนั้นแล้ว”
12 แล้วนางก็ลืมตาขึ้น และเห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง นางจึงไปตักน้ำใส่ขวด แล้วให้ลูกดื่ม จากนั้นนางก็ลุกขึ้นไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน
13 และเด็กนั้นเติบโตขึ้นและกลายเป็นนักธนู และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา และมารดาของเขาก็ได้หาภรรยาให้เขาจากบรรดาธิดาของชาวอียิปต์
14 และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรชายนั้นว่าเนไบออท เพราะนางกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าทูลขอต่อพระองค์’
15 และในสัปดาห์ที่เจ็ด ในปีแรกนั้น ในเดือนแรกของปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ ในวันที่สิบสองของเดือนนี้ มีเสียงจากสวรรค์กล่าวถึงอับราฮัมว่า เขาซื่อสัตย์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบอกเขา และเขารักพระเจ้า และเขาซื่อสัตย์ในทุกความทุกข์ยาก
16 และเจ้าชายมาสเตมาได้มาทูลต่อพระเจ้าว่า “ดูเถิด อับราฮัมรักอิสอัคบุตรชายของตน และเขารักอิสอัคมากกว่าสิ่งอื่นใด ขอพระองค์ทรงบัญชาให้เขานำอิสอัคมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาบนแท่นบูชา และพระองค์จะทรงดูว่าเขาจะทำตามคำบัญชานี้หรือไม่ และพระองค์จะทรงทราบว่าเขาซื่อสัตย์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทดสอบเขาหรือไม่”
17 และพระเจ้าทรงทราบว่าอับราฮัมซื่อสัตย์ในความทุกข์ยากทั้งปวงของเขา เพราะพระองค์ทรงทดสอบเขาด้วยแผ่นดินของเขาและด้วยความกันดารอาหาร และทรงทดสอบเขาด้วยทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ และทรงทดสอบเขาอีกครั้งด้วยภรรยาของ

เขา เมื่อนางพรากจากเขาไป และด้วยการเข้าสุหนัต และทรงทดสอบเขาด้วยอิชมาเอลและฮาการ์หญิงรับใช้ของเขา เมื่อเขาส่งพวกเขาไป
18 และในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทดสอบเขา เขาก็พบว่าซื่อสัตย์และจิตใจของเขาก็ไม่ใจร้อน และเขาไม่เฉื่อยชาในการกระทำ เพราะเขาซื่อสัตย์และรักพระเจ้า

บทที่ 18

1 และพระเจ้าตรัสกับเขาว่า 'อับราฮัม อับราฮัม' และเขาตอบว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่'
2 และพระองค์ตรัสว่า “จงพาอิสอัค บุตรชายสุดที่รักของเจ้า ไปยังที่สูง และถวายบูชาเขาบนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะชี้ให้เจ้าเห็น”
3 และในเช้าวันรุ่งขึ้น เขาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ผูกอานลา และพาคนหนุ่มสองคนกับอิสอัคบุตรชายของเขาไปด้วย พร้อมทั้งผ่าไม้สำหรับเครื่องบูชาเผา และในวันที่สาม เขาได้ไปยังสถานที่นั้นและได้เห็นสถานที่นั้นจากระยะไกล
4 และพระองค์เสด็จมาถึงบ่อน้ำแห่งหนึ่ง แล้วตรัสกับคนหนุ่มของพระองค์ว่า “พวกเจ้าจงอยู่ที่นี่กับลาเถิด ส่วนเราและเด็กหนุ่มจะไป (ที่นั่น) และเมื่อเรานมัสการเสร็จแล้ว เราจะกลับมาหาพวกเจ้าอีก”
5 และท่านได้หยิบไม้สำหรับเครื่องบูชาเผามาวางไว้บนอิสอัคบุตรชายของท่าน แล้วท่านก็หยิบไฟและมีดไว้ในมือ และทั้งสองก็ไปด้วยกันไปยังสถานที่นั้น
6 อิสอัคจึงทูลบิดาว่า “บิดา” บิดาตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราอยู่ที่นี่” อิสอัคจึงกล่าวแก่บิดาว่า “ดูเถิด มีไฟ มีมีด และมีฟืน แต่แกะสำหรับเครื่องบูชาเผาอยู่ที่ไหน บิดา”
7 และเขากล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงจัดหาแกะตัวหนึ่งสำหรับเครื่องบูชาเผาถวายแก่พระองค์เอง ลูกเอ๋ย” แล้วเขาก็เข้าไปใกล้สถานที่แห่งภูเขาของพระเจ้า
8 และเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้น และวางไม้บนแท่นบูชา แล้วมัดอิสอัคบุตรชายของตน และวางเขาลงบนไม้ที่อยู่บนแท่นบูชาแล้วยื่นมือออกไปหยิบมีดเพื่อจะฆ่าอิสอัคบุตรชายของตน
9 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ และต่อหน้าเจ้าชายมาสเตมา และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘จงสั่งเขาอย่าแตะต้องเด็กนั้น หรือทำสิ่งใดแก่เขาเลย เพราะเราได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเขายำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า’
10 และเราได้ร้องเรียกเขาจากสวรรค์ว่า “อับราฮัม อับราฮัม” แล้วเขาก็ตกใจกลัวและกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”
11 และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้น และอย่าทำอะไรกับเขาเลย เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นแล้วว่าท่านเกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้หวงห้ามบุตรชายคนแรกของท่านไว้จากข้าพเจ้า”
12 และเจ้าชายมาสเตมาก็ได้รับความอับอายขายหน้า และอับราฮัมเงยหน้าขึ้นมอง และดูเถิด มีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งถูกจับได้...โดยเขาของมัน อับราฮัมจึงไปเอาแกะตัวผู้นั้นมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาแทนบุตรชายของตน
13 และอับราฮัมเรียกสถานที่นั้นว่า ‘พระเจ้าทรงทอดพระเนตร’ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าบนภูเขานั้น พระเจ้าทรงทอดพระเนตร คือภูเขาศิโยน
14 และพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมด้วยพระนามของเขาเป็นครั้งที่สองจากสวรรค์ โดยทรงให้เราปรากฏเพื่อพูดกับเขาในพระนามของพระเจ้า
15 และพระองค์ตรัสว่า “เราได้สาบานด้วยตัวเราเองแล้ว พระเจ้าตรัสว่า เพราะเจ้าได้ทำสิ่งนี้ และไม่ได้หวงห้ามบุตรชายของเจ้า บุตรชายสุดที่รักของเจ้าจากเรา เราจะอวยพรเจ้าอย่างมากมาย และเราจะทวีคูณเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น เหมือนดวงดาวในท้องฟ้า และเหมือนทรายที่อยู่บนชายทะเล และเชื้อสายของเจ้าจะได้รับเมืองต่างๆ ของศัตรูเป็นมรดก”
16 และโดยเชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพร เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา และเราได้แสดงให้ทุกคนเห็นแล้วว่าเจ้าซื่อสัตย์ต่อเราในทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่เจ้า จงไปอย่างสงบสุขเถิด
17 และอับราฮัมก็ไปหาคนหนุ่มของเขา และพวกเขาก็ลุกขึ้นและไปด้วยกันไปยังเบียร์เชบา และอับราฮัม [2010 AM] ก็อาศัยอยู่ข้างบ่อน้ำแห่งคำสาบาน
18 และพระองค์ทรงฉลองเทศกาลนี้ทุกปี เป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความยินดี และทรงเรียกเทศกาลนี้ว่าเทศกาลของพระเจ้า ตามเจ็ดวันที่พระองค์ทรงไปและกลับมาด้วยสันติสุข
19 และตามที่ได้บัญญัติและบันทึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เกี่ยวกับอิสราเอลและเชื้อสายของพวกเขาแล้ว พวกเขาควรจะเฉลิมฉลองเทศกาลนี้เจ็ดวันด้วยความปีติยินดี

บทที่ 19

1 และในปีแรกของสัปดาห์แรกในปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบสองปี อับราฮัมได้กลับมาและอาศัยอยู่ตรงข้ามเมืองเฮบรอน ซึ่งก็คือเมืองคีริยาทอาร์บา เป็นเวลาสองสัปดาห์
2 และในปีแรกของสัปดาห์ที่สามแห่งการเฉลิมฉลองนี้ วันเวลาแห่งชีวิตของซาราห์ก็สิ้นสุดลง และนางก็เสียชีวิตที่เมืองเฮบรอน
3 และอับราฮัมก็ไปไว้ทุกข์และฝังศพนาง และเราได้ทดสอบเขา [เพื่อดูว่า] จิตใจของเขามีความอดทนและเขาไม่โกรธเคืองในถ้อยคำที่ปากของเขาหรือไม่ และพบว่าเขามีความอดทนในเรื่องนี้และไม่หวั่นไหว
4 ด้วยความอดทน เขาจึงสนทนากับลูกหลานของเฮท เพื่อขอให้พวกเขามอบสถานที่สำหรับฝังศพของเขา
5 และพระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่เขาต่อหน้าทุกคนที่เห็นเขา และเขาได้ขอร้องอย่างอ่อนโยนแก่บุตรชายของเฮท และพวกเขาก็ได้มอบดินแดนถ้ำคู่ที่อยู่ตรงข้ามกับมามเร ซึ่งก็คือเฮบรอน ให้แก่เขาในราคา 400 เหรียญเงิน

6 พวกเขาจึงอ้อนวอนพระองค์ว่า “เราจะยกที่ดินนั้นให้พระองค์โดยไม่คิดค่าอะไรเลย” แต่พระองค์ไม่ทรงรับที่ดินนั้นจากพวกเขาโดยไม่คิดค่าอะไรเลย พระองค์ทรงจ่ายราคาที่ดินนั้นครบถ้วน และทรงกราบลงต่อหน้าพวกเขาสองครั้ง แล้วจึงฝังศพผู้ตายในถ้ำสองชั้นนั้น
7 และอายุขัยทั้งหมดของซาราห์คือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี นั่นคือสองปีแห่งการเฉลิมฉลอง สี่สัปดาห์ และหนึ่งปี นี่คือจำนวนวันในชีวิตของซาราห์
8 นี่เป็นการทดลองครั้งที่สิบที่อับราฮัมถูกทดสอบ และเขาได้รับการพิสูจน์ว่าซื่อสัตย์และอดทนในจิตใจ
9 และเขาไม่ได้พูดอะไรสักคำเกี่ยวกับข่าวลือในแผ่นดินที่ว่าพระเจ้าตรัสว่าจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่เขาและลูกหลานของเขา และเขาก็ขอที่ดินในที่นั้นเพื่อฝังศพคนตายของเขา เพราะเขาได้รับการพิสูจน์แล้วว่าซื่อสัตย์ และมีชื่อบันทึกไว้ในแผ่นจารึกบนสวรรค์ว่าเป็นมิตรของพระเจ้า
10 และในปีที่สี่นั้น อิสอัคบุตรชายของเขาได้แต่งงานกับเรเบคกา [2020 AM] [บุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม] น้องสาวของลาบันและบุตรสาวของเบธูเอล และเบธูเอลเป็นบุตรชายของเมลคาห์ ซึ่งเป็นภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม
11 และอับราฮัมได้แต่งงานกับภรรยาคนที่สาม ชื่อว่าเคทูราห์ ซึ่งเป็นธิดาของหญิงรับใช้ในบ้านของเขา เพราะฮาการ์ได้เสียชีวิตไปก่อนซาราห์แล้ว และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายหกคน คือ ซิมราม โยคชัน เมดัน มิเดียน อิชบัก และชูอาห์ ในช่วงเวลาสองสัปดาห์ของปี
12 และในสัปดาห์ที่หกของปีที่สองนั้น เรเบคก้าได้คลอดบุตรชายสองคนแก่ไอแซค คือยาโคบและเอซาว
13 และ [2046 AM] ยาโคบเป็นคนเรียบร้อยและซื่อตรง ส่วนเอซาวเป็นคนดุร้าย เป็นคนทำไร่ทำนา และมีขนดก ส่วนยาโคบอาศัยอยู่ในเต็นท์
14 และบรรดาชายหนุ่มก็เติบโตขึ้น ยาโคบเรียนรู้ที่จะเขียน แต่เอซาวไม่ได้เรียนรู้ เพราะเขาเป็นคนทำงานในทุ่งนาและเป็นนักล่า และเขาเรียนรู้การสงคราม และการกระทำทุกอย่างของเขานั้นโหดร้าย
15 และอับราฮัมรักยาโคบ แต่อิสอัครักเอซาว
16 และอับราฮัมได้เห็นการกระทำของเอซาว และเขารู้ว่านามและเชื้อสายของยาโคบควรจะสืบต่อจากเขา และเขาจึงเรียกเรเบคาห์มาและสั่งสอนเกี่ยวกับยาโคบ เพราะเขารู้ว่านางก็รักยาโคบมากกว่าเอซาวเช่นกัน
17 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “ลูกสาวของเราเอ๋ย จงดูแลยาโคบบุตรชายของเราเถิด เพราะเขาจะมาแทนที่เราบนโลกนี้ และจะเป็นพรท่ามกลางลูกหลานของมนุษย์ และจะเป็นเกียรติแก่เชื้อสายทั้งหมดของเชม”
18 เพราะข้าพเจ้าทราบว่าพระเจ้าจะทรงเลือกเขาให้เป็นชนชาติที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ เหนือกว่าชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นโลก
19 และดูเถิด อิสอัคบุตรชายของข้ารักเอซาวมากกว่ายาโคบ แต่ข้าเห็นว่าท่านรักยาโคบอย่างแท้จริง
20 จงเพิ่มความเมตตาต่อเขาให้มากยิ่งขึ้น และจงมองเขาด้วยความรัก เพราะเขาจะเป็นพรแก่เราบนโลกนี้ ตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงชั่วอายุคนทั้งปวงบนโลกนี้
21 จงให้มือของเจ้าแข็งแรง และให้ใจของเจ้าชื่นชมยินดีในยาโคบบุตรชายของเจ้า เพราะเราได้รักเขายิ่งกว่าบุตรชายทั้งปวงของเรา เขาจะได้รับพรตลอดไป และเชื้อสายของเขาจะเต็มแผ่นดินโลก
22 ถ้าผู้ใดสามารถนับเม็ดทรายบนแผ่นดินได้ เชื้อสายของเขาก็จะถูกนับได้เช่นกัน
23 และพรทั้งปวงที่พระเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้าและเชื้อสายของข้าพเจ้า จะเป็นของยาโคบและเชื้อสายของเขาตลอดไป
24 และในเชื้อสายของเขา ชื่อของข้าพเจ้าจะได้รับพร และชื่อของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า คือ เชม โนอาบ เอโนค มาฮาลาเลล เอโนส เซธ และอาดัม ก็จะได้รับพรด้วย
25 และสิ่งเหล่านี้จะใช้เป็นรากฐานของฟ้าสวรรค์ และเสริมความแข็งแกร่งให้แก่แผ่นดินโลก และจะทำให้ดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าสว่างไสวขึ้นใหม่
26 และท่านเรียกยาโคบมาต่อหน้าเรเบคกาผู้เป็นมารดา แล้วจูบเขาและอวยพรเขา แล้วกล่าวว่า:
27 “ยาโคบ บุตรสุดที่รักของข้าพเจ้า ผู้ที่จิตใจของข้าพเจ้ารักยิ่ง ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้าจากเบื้องบน และขอพระองค์ทรงประทานพรทั้งปวงแก่เจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอวยพรแก่อาดัม เอโนค โนอาห์ และเชม และขอพระองค์ทรงบันดาลให้สิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงบอกข้าพเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานแก่ข้าพเจ้า จงอยู่กับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิจ ตามวันเวลาที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือแผ่นดินโลก”
28 และเหล่าวิญญาณชั่วร้ายจะไม่สามารถครอบงำเจ้าหรือลูกหลานของเจ้าให้หันเหจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเป็นนิจ
29 และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นบิดาของท่าน และท่านเป็นบุตรหัวปี และเป็นบิดาของประชาชนเสมอไป
30 “จงไปอย่างสงบสุขเถิด ลูกเอ๋ย” แล้วทั้งสองก็ออกจากอับราฮัมไปด้วยกัน
31 และเรเบคาห์รักยาโคบด้วยสุดจิตสุดใจของนาง มากกว่าเอซาวเสียอีก แต่อิสอัคก็รักเอซาวมากกว่ายาโคบเสียอีก

บทที่ 20

1 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบสอง ในปีแรกของสัปดาห์ที่เจ็ด อับราฮัมได้เรียกอิชมาเอล [2052 (2045?) AM] และบุตรชายสิบสองคนของเขา และอิสอัคและบุตรชายสองคนของเขา และบุตรชายหกคนของเคทูราห์ และบุตรชายของพวกเขา
2 และพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า พวกเขาควรปฏิบัติตามทางของพระเจ้า ควรประพฤติชอบธรรม และรักเพื่อนบ้านของ

ตน และประพฤติเช่นนี้ท่ามกลางคนทั้งปวง เพื่อให้แต่ละคน ดำเนินชีวิตต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อจะกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมบนโลกนี้
3 พวกเขาควรขลิบบุตรชายของตนตามพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับพวกเขา และอย่าหันเหไปทางขวาหรือทางซ้ายจากทางทั้งปวงที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เรา และเราทั้งหลายควรระวังการล่วงประเวณีและความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวง [และจงละทิ้งการล่วงประเวณีและความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวงจากหมู่พวกเรา]
4 และถ้าหญิงหรือเด็กสาวคนใดประพฤติผิดประเวณีในหมู่พวกเจ้า จงเผาเธอด้วยไฟ และอย่าให้พวกเขาล่วงประเวณีกับเธอตามที่ตาและใจของพวกเขาปรารถนา และอย่าให้พวกเขารับเอาธิดาจากแผ่นดินคานาอันมาเป็นภรรยา เพราะเชื้อสายของแผ่นดินคานาอันจะถูกถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดิน
5 และพระองค์ทรงเล่าให้พวกเขาฟังถึงการพิพากษาพวกยักษ์และการพิพากษาชาวเมืองโสโดม ว่าพวกเขาถูกพิพากษาเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา และได้ตายไปเพราะการล่วงประเวณี ความไม่บริสุทธิ์ และความเสื่อมทรามซึ่งกันและกันอันเกิดจากการล่วงประเวณี
6 "จงระวังตัวให้พ้นจากความผิดประเวณีและความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวง และจากมลทินแห่งบาปทั้งปวง เกรงว่าท่านจะทำให้ชื่อของเราเป็นคำสาปแช่ง และชีวิตของท่านทั้งหมดจะเป็นที่เย้ยหยัน และบุตรชายของท่านทั้งหมดจะถูกทำลายด้วยดาบ และท่านจะกลายเป็นผู้ถูกสาปแช่งเหมือนเมืองโสโดม และชนชาติที่เหลืออยู่ของท่านทั้งหมดจะเป็นเหมือนลูกหลานของเมืองโกโมราห์"
7 ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย ลูกๆ ของข้าพเจ้า จงรักพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และจงยึดมั่นในพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ อย่าเดินตามรูปเคารพและสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา
8 และอย่าสร้างรูปเคารพที่หล่อขึ้นหรือแกะสลักไว้สำหรับตนเอง เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งไร้สาระ และไม่มีวิญญาณอยู่ในนั้น เพราะเป็นงานฝีมือของมนุษย์ และผู้ที่วางใจในสิ่งเหล่านั้นก็เท่ากับวางใจในสิ่งใดไม่ได้เลย
9 อย่าปรนนิบัติหรือนมัสการสิ่งเหล่านั้น แต่จงปรนนิบัติพระเจ้าผู้สูงสุด และนมัสการพระองค์อยู่เสมอ และจงหวังในพระพักตร์ของพระองค์อยู่เสมอ และจงประพฤติอย่างซื่อตรงและชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงพอพระทัยในท่านและประทานพระเมตตาแก่ท่าน และจะทรงส่งฝนลงมาเหนือท่านทั้งเช้าและเย็น และจะทรงอวยพรแก่กิจการทั้งปวงที่ท่านได้กระทำบนแผ่นดิน และจะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของท่าน และจะทรงอวยพรแก่ผลแห่งครรภ์และผลผลิตแห่งแผ่นดินของท่าน และฝูงวัวและฝูงแกะของท่านด้วย
10 และพวกท่านจะเป็นพรแก่แผ่นดินโลก และประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะปรารถนาพวกท่าน และจงอวยพรบุตรชายของพวกท่านในนามของเรา เพื่อพวกเขาจะได้รับพรเช่นเดียวกับเรา
11 และเขาได้มอบของขวัญให้แก่อิชมาเอลและบุตรชายของเขา รวมทั้งบุตรชายของเคทูราห์ และได้ส่งพวกเขาไปจากอิสอัคบุตรชายของเขา และเขาได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่อิสอัคบุตรชายของเขา
12 และอิชมาเอลกับบุตรชายของเขา และบุตรชายของเคทูราห์และบุตรชายของพวกเขา ได้เดินทางไปด้วยกันและอาศัยอยู่ตั้งแต่ปารานไปจนถึงทางเข้าเมืองบาบิโลนในดินแดนทั้งหมดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกหันหน้าไปทางทะเลทราย
13 และคนเหล่านี้ก็ปะปนกัน และได้ชื่อว่าชาวอาหรับและชาวอิชมาเอล

บทที่ 21

1 และในปีที่หกของสัปดาห์ที่เจ็ดแห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ อับราฮัมได้เรียกอิสอัคบุตรชายของเขามา และสั่งเขาว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว และไม่รู้ว่าวันตายของข้าพเจ้าจะมาถึงเมื่อใด และอายุขัยของข้าพเจ้าก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว"
2 และดูเถิด ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปีแล้ว และตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงพระเจ้า และพยายามอย่างสุดใจที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรมในทุกวิถีทางของพระองค์
3 จิตใจของข้าพเจ้าเกลียดชังรูปเคารพ และข้าพเจ้าดูหมิ่นผู้ที่บูชารูปเคารพเหล่านั้น และข้าพเจ้าได้มอบหัวใจและจิตวิญญาณของข้าพเจ้า เพื่อจะได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า
4 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงบริสุทธิ์และซื่อสัตย์ พระองค์ทรงเที่ยงธรรมเหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ไม่ทรงรับสินบนหรือของกำนัลใดๆ เพราะพระเจ้าทรงเที่ยงธรรม และทรงพิพากษาลงโทษบรรดาผู้ที่ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์และดูหมิ่นพันธสัญญาของพระองค์
5 และลูกเอ๋ย จงปฏิบัติตามพระบัญญัติ พระธรรมกำหนด และพระธรรมตัดสินของพระองค์ อย่าเดินตามสิ่งน่ารังเกียจ รูปเคารพ และรูปหล่อเลย
6 และอย่ากินเลือดของสัตว์หรือวัวควาย หรือนกที่บินอยู่ในท้องฟ้าเลย
7 และถ้าท่านจะฆ่าสัตว์บูชาเพื่อเป็นเครื่องบูชาสันติที่พระเจ้าทรงยอมรับ จงฆ่ามันและเทเลือดของมันลงบนแท่นบูชา และไขมันทั้งหมดของสัตว์บูชานั้น จงนำมาถวายบนแท่นบูชาพร้อมกับแป้งอย่างดี และเครื่องบูชาเนื้อสัตว์ที่ผสมกับน้ำมัน พร้อมทั้งเครื่องดื่มบูชา จงถวายทั้งหมดพร้อมกันบนแท่นบูชาเผาบูชาเป็นกลิ่นหอมหวานต่อพระเจ้า
8 และเจ้าจงถวายไขมันจากเครื่องบูชาขอบคุณบนไฟที่อยู่บนแท่นบูชา และไขมันที่อยู่บนท้อง และไขมันทั้งหมดในเครื่องในและไตทั้งสองข้าง และไขมันทั้งหมดที่อยู่บนไตและเอว และตับที่เจ้าต้องเอาออกพร้อมกับไตด้วย

9 และจงถวายสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเครื่องหอมที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ทั้งเครื่องบูชาเนื้อสัตว์และเครื่องบูชาเครื่องดื่ม เป็นเครื่องหอมอันน่ารื่นรมย์ คือขนมปังแห่งเครื่องบูชาแด่พระเจ้า
10 และจงกินเนื้อของมันในวันนั้นและในวันที่สอง และอย่าให้ดวงอาทิตย์ในวันที่สองตกดินจนกว่าจะกินหมด และอย่าให้มีสิ่งใดเหลือไว้สำหรับวันที่สาม เพราะมันไม่เป็นที่ยอมรับ [เพราะมันไม่ได้รับการอนุมัติ] และอย่ากินมันอีกต่อไป และทุกคนที่กินมันจะนำบาปมาสู่ตนเอง เพราะข้าพเจ้าได้พบข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในถ้อยคำของเอโนค และในถ้อยคำของโนอาห์
11 และเจ้าจงโรยเกลือบนเครื่องบูชาทุกอย่างของเจ้า และอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาขาดไปในเครื่องบูชาทุกอย่างของเจ้าต่อหน้าพระเจ้า
12 และสำหรับไม้ที่ใช้ถวายบูชา จงระวังอย่านำไม้ชนิดอื่นมาวางบนแท่นบูชา นอกเหนือจากไม้เหล่านี้ คือ ไม้ไซเปรส ไม้ลอเรล ไม้อัลมอนด์ ไม้เฟอร์ ไม้สน ไม้ซีดาร์ ไม้สะวันนา ไม้มะเดื่อ ไม้มะกอก ไม้เมอร์ ไม้ลอเรล และไม้แอสปาลาทัส
13 และไม้ที่ควรวางบนแท่นบูชาใต้เครื่องบูชาคือไม้ที่ได้ตรวจสอบแล้วว่าดูดี อย่าวางไม้ที่แตกหรือมีสีคล้ำ แต่ให้วางไม้ที่แข็งและสะอาด ไม่มีตำหนิ เป็นไม้ที่สมบูรณ์และงอกใหม่ และอย่าวางไม้เก่า เพราะกลิ่นหอมของมันหมดไปแล้ว ไม่มีกลิ่นหอมเหมือนแต่ก่อนอีกต่อไป
14 นอกจากไม้ชนิดเหล่านี้แล้ว อย่านำไม้ชนิดอื่นใดมาวางบนแท่นบูชาอีก เพราะกลิ่นหอมของมันจะกระจายไป และกลิ่นของมันจะไม่ขึ้นไปถึงสวรรค์
15 จงปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้เถิด ลูกเอ๋ย เพื่อเจ้าจะได้ประพฤติซื่อตรงในทุกการกระทำของเจ้า
16 และจงรักษาความสะอาดร่างกายอยู่เสมอ และจงชำระตัวด้วยน้ำก่อนจะเข้าไปถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชา และจงล้างมือและเท้าก่อนจะเข้าไปใกล้แท่นบูชา และเมื่อถวายเครื่องบูชาเสร็จแล้ว จงล้างมือและเท้าอีกครั้งหนึ่ง
17 อย่าให้มีเลือดติดตัวเจ้าหรือเสื้อผ้าของเจ้าเลย ลูกเอ๋ย จงระวังเลือดให้ดี จงระวังอย่างยิ่ง จงคลุมมันด้วยฝุ่น
18 และอย่ากินเลือดใดๆ เพราะเลือดนั้นเป็นส่วนของจิตวิญญาณ อย่ากินเลือดใดๆ ทั้งสิ้น
19 และอย่ารับของถวายใดๆ ที่แลกกับเลือดของมนุษย์ เกรงว่าเลือดนั้นจะถูกหลั่งโดยไม่ได้รับโทษและปราศจากการพิพากษา เพราะเลือดที่หลั่งนั้นเป็นสาเหตุทำให้แผ่นดินโลกทำบาป และแผ่นดินโลกจะชำระล้างจากเลือดของมนุษย์ไม่ได้ เว้นแต่โดยเลือดของผู้ที่หลั่งเลือดนั้น
20 และอย่ารับของขวัญหรือของกำนัลใดๆ ที่แลกกับเลือดของมนุษย์ จงแลกเลือดกับเลือดเถิด เพื่อท่านจะได้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า พระผู้สูงสุด เพราะพระองค์ทรงเป็นที่พึ่งของคนดี และเพื่อท่านจะได้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งปวง และพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้นจากความตายทุกชนิด
21 ลูกเอ๋ย เราเห็นแล้วว่า การกระทำทั้งปวงของมนุษย์ล้วนเป็นบาปและความชั่วร้าย และการกระทำทั้งปวงของพวกเขาล้วนเป็นความไม่สะอาด ความน่ารังเกียจ และมลทิน และไม่มีความชอบธรรมใดๆ อยู่กับพวกเขาเลย
22 จงระวัง อย่าให้เจ้าเดินตามทางของพวกเขา และเหยียบย่ำในเส้นทางของพวกเขา และทำบาปจนถึงแก่ความตายต่อหน้าพระเจ้าผู้สูงสุด มิฉะนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์จากเจ้าและทรงส่งเจ้ากลับไปอยู่ในมือของผู้ที่ทำผิดบาป และจะทรงถอนรากถอนโคนเจ้าออกจากแผ่นดิน และเชื้อสายของเจ้าก็จะถูกถอนออกจากใต้ฟ้าด้วย และชื่อของเจ้าและเชื้อสายของเจ้าจะพินาศไปจากแผ่นดินโลก
23 จงหันเหจากสิ่งชั่วร้ายและการกระทำที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกเขา และจงปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้สูงสุด และจงทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และจงประพฤติชอบธรรมในทุกสิ่ง
24 และพระองค์จะทรงอวยพรเจ้าในการกระทำทั้งปวงของเจ้า และจะทรงปลูกต้นแห่งความชอบธรรมขึ้นจากเจ้าทั่วแผ่นดินโลก ตลอดชั่วอายุคนบนโลก และนามของข้าและนามของเจ้าจะไม่ถูกลืมเลือนไปใต้ฟ้าสวรรค์เป็นนิจ
25 “จงไปเถิด ลูกเอ๋ย จงไปอย่างสงบสุข ขอพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระเจ้าของเจ้า ทรงเสริมกำลังเจ้าให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และขอพระองค์ทรงอวยพรเชื้อสายของเจ้าและลูกหลานที่เหลืออยู่ตลอดชั่วอายุคน ด้วยพรแห่งความชอบธรรมทั้งปวง เพื่อเจ้าจะเป็นพรแก่แผ่นดินโลกทั้งสิ้น”
26 แล้วเขาก็ออกไปจากที่นั่นด้วยความยินดี

บทที่ 22

1 และในสัปดาห์แรกของปีแห่งการเฉลิมฉลองปีที่สี่สิบสี่ ในปีที่สอง คือปีที่อับราฮัมสิ้นชีวิต อิสอัคและอิชมาเอลได้มาจากบ่อน้ำแห่งคำสาบานเพื่อมาฉลองเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลผลแรกของฤดูเก็บเกี่ยว ให้แก่อับราฮัมผู้เป็นบิดา และอับราฮัมก็ยินดีเพราะบุตรชายทั้งสองของเขาได้มา
2 เพราะอิสอัคมีทรัพย์สินมากมายในเบเออร์เชบา และอิสอัคมักจะไปดูทรัพย์สินของตนแล้วกลับมาหาบิดา
3 ในวันเหล่านั้น อิชมาเอลได้มาเยี่ยมบิดาของเขา และทั้งสองได้อยู่ด้วยกัน อิสอัคได้ถวายเครื่องบูชาเผา และวางไว้บนแท่นบูชาของบิดาของเขาซึ่งเขาได้สร้างไว้ในเมืองเฮบรอน
4 และท่านได้ถวายเครื่องบูชาขอบคุณและจัดงานเลี้ยงแห่งความยินดีต่อหน้าอิชมาเอลน้องชายของเขา และเรเบคก้าได้ทำขนมปังใหม่จากธัญพืชใหม่ และมอบให้แก่ยาโคบบุตรชายของนาง เพื่อนำไปถวายอับราฮัมบิดาของเขา โดยใช้ผลผลิตแรกของแผ่นดิน เพื่ออับราฮัมจะได้กินและสรรเสริญพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก่อนที่เขาจะตาย

5 และอิสอัคก็ได้ส่งเครื่องบูชาขอบคุณที่ดีที่สุดไปให้อับราฮัม
โดยผ่านทางยาโคบ เพื่ออับราฮัมจะได้กินและดื่ม
6 และเขาก็กินและดื่ม และสรรเสริญพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงสร้าง
ฟ้าและแผ่นดิน ผู้ทรงสร้างสิ่งดีงามทั้งหลายในแผ่นดิน และ
ประทานให้แก่มนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้กินและดื่ม และสรรเสริญ
พระผู้สร้างของพวกเขา
7 “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าได้เห็นวันนี้ คือ ข้าพเจ้าอายุหนึ่ง
ร้อยหกสิบห้าปีแล้ว เป็นชายชราและมีอายุยืนยาว และตลอด
ชีวิตของข้าพเจ้าก็เต็มไปด้วยสันติสุข”
8 ดาบของศัตรูไม่อาจเอาชนะข้าพเจ้าได้ในทุกสิ่งที่พระองค์
ประทานให้แก่ข้าพเจ้าและลูกๆ ของข้าพเจ้าตลอดชีวิตของ
ข้าพเจ้าจนถึงวันนี้
9 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระเมตตาและสันติสุขของ
พระองค์จงมีแก่ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่เชื้อสาย
ของบุตรชายของเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นชนชาติที่พระองค์
ทรงเลือกสรร และเป็นมรดกจากบรรดาประชาชาติทั้งหลายใน
โลก ตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงตลอดชั่วอายุคนในโลก ตลอดทุกยุค
ทุกสมัย
10 แล้วท่านก็เรียกยาโคบมาและกล่าวว่า “ยาโคบบุตรของ
ข้าพเจ้า ขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงอวยพรเจ้าและเสริม
กำลังเจ้าให้กระทำความชอบธรรมและปฏิบัติตามพระประสงค์
ของพระองค์ และขอพระองค์ทรงเลือกเจ้าและเชื้อสายของเจ้า
เพื่อเจ้าจะได้เป็นชนชาติเป็นมรดกของพระองค์ตามพระ
ประสงค์ของพระองค์เสมอไป”
11 “และเจ้า ยาโคบ บุตรชายของข้า จงเข้ามาใกล้และจูบข้าเถิด”
ยาโคบจึงเข้ามาใกล้และจูบเขา แล้วกล่าวว่า “ขอพระเจ้าอวยพร
แก่ยาโคบ บุตรชายของข้า และบรรดาบุตรชายของพระเจ้าผู้สูง
สุดตลอดทุกยุคทุกสมัย ขอพระเจ้าประทานเชื้อสายแห่งความ
ชอบธรรมแก่เจ้า และขอพระองค์ทรงชำระบุตรชายบางคนของ
เจ้าให้บริสุทธิ์ท่ามกลางแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ขอให้บรรดาประชา
ชาติรับใช้เจ้า และบรรดาประชาชาติทั้งหลายกราบไหว้ต่อหน้า
เชื้อสายของเจ้า”
12 จงเข้มแข็งต่อหน้าผู้คน และจงใช้อำนาจปกครองเหนือเชื้อ
สายของเสธทั้งปวง แล้วทางของเจ้าและทางของบุตรชายของ
เจ้าจะได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้อง เพื่อพวกเขาจะได้เป็นชนชาติ
บริสุทธิ์
13 ขอพระเจ้าผู้สูงสุดทรงประทานพรทั้งปวงแก่ท่าน เหมือน
อย่างที่พระองค์ทรงประทานพรแก่ข้าพเจ้า และเหมือนอย่างที่
พระองค์ทรงประทานพรแก่โนอาห์และอาดัม ขอให้พรเหล่านั้น
สถิตอยู่บนเชื้อสายอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านจากรุ่นสู่รุ่นเป็นนิจ
14 ขอพระองค์ทรงชำระท่านให้พ้นจากความอยุติธรรมและ
ความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวง เพื่อท่านจะได้ถูกอภัยโทษในความผิด
บาปทั้งปวงที่ท่านได้กระทำไปโดยไม่รู้ตัว ขอพระองค์ทรงเสริม
กำลังท่าน และทรงอวยพรท่าน และขอให้ท่านได้รับแผ่นดินโลก
ทั้งสิ้นเป็นมรดก
15 และขอพระองค์ทรงต่ออายุพันธสัญญาของพระองค์กับ
ท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นชนชาติของพระองค์เป็นมรดกตลอดนิ
รันดร์ และเพื่อพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าแห่งความจริงและ
ความชอบธรรมแก่ท่านและเชื้อสายของท่านตลอดวันเวลาบน
โลกนี้
16 และเจ้า ยาโคบ บุตรชายของเรา จงระลึกถึงถ้อยคำของเรา
และปฏิบัติตามพระบัญญัติของอับราฮัม บิดาของเจ้า จงแยก
ตัวออกจากชนชาติทั้งหลาย และอย่ากินอาหารร่วมกับพวกเขา
และอย่าทำตามการกระทำของพวกเขา และอย่าคบค้าสมาคม
กับพวกเขา เพราะการกระทำของพวกเขานั้นไม่สะอาด และวิถี
ทางทั้งปวงของพวกเขานั้นเป็นมลทิน เป็นที่น่ารังเกียจ และเป็น
ความไม่สะอาด
17 พวกเขานำเครื่องบูชามาถวายแก่คนตาย และพวกเขา
นมัสการวิญญาณชั่วร้าย และพวกเขากินอาหารบนหลุมศพ
และการกระทำทั้งปวงของพวกเขาก็เป็นสิ่งไร้สาระและไร้ค่า
18 พวกเขาไม่มีใจที่จะเข้าใจ และดวงตาของพวกเขาไม่เห็นว่า
การกระทำของพวกเขานั้นเป็นอย่างไร และพวกเขาหลงผิดไป
อย่างไรในการกล่าวแก่ท่อนไม้ว่า 'ท่านคือพระเจ้าของฉัน' และ
แก่ก้อนหินว่า 'ท่านคือพระเจ้าของฉันและท่านคือผู้ช่วยให้รอด
ของฉัน' [และพวกเขาไม่มีใจ]
19 และสำหรับเจ้า ลูกชายของข้าอย่างยาโคบ ขอพระเจ้าผู้สูง
สุดทรงช่วยเหลือเจ้า และขอพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงอวยพร
เจ้า และทรงขจัดเจ้าให้พ้นจากความไม่บริสุทธิ์และจากความผิด
พลาดทั้งปวงของพวกเขา
20 จงระวังเถิด ยาโคบบุตรชายของข้าพเจ้า อย่าไปแต่งงานกับ
หญิงใดจากบรรดาธิดาของชาวคานาอัน เพราะเชื้อสายของเขา
ทั้งหมดจะถูกถอนรากถอนโคนไปจากแผ่นดิน
21 เพราะเหตุแห่งการล่วงละเมิดของฮาม แผ่นดินคานาอันจึง
หลงผิด และเชื้อสายทั้งหมดของเขาจะถูกทำลายไปจากแผ่นดิน
โลก และส่วนที่เหลือทั้งหมดก็จะถูกทำลายไปด้วย และจะไม่มีผู้
ใดที่สืบเชื้อสายมาจากเขาจะรอดพ้นในวันพิพากษา
22 และสำหรับบรรดาผู้บูชารูปเคารพและคนชั่วทั้งหลาย
(ก) พวกเขาจะไม่มีความหวังในดินแดนแห่งผู้มีชีวิต
(ข) และจะไม่มีการจดจำพวกเขาบนโลกนี้อีกต่อไป
(ค) เพราะพวกเขาจะลงไปสู่แดนคนตาย
(d) และพวกเขาจะถูกนำตัวไปยังสถานที่พิพากษา
เช่นเดียวกับที่ชาวเมืองโซดอมถูกกวาดล้างไปจากโลก ฉะนั้น
บรรดาผู้ที่บูรูปเคารพทั้งหลายก็จะถูกกวาดล้างไปเช่นกัน
23 อย่ากลัวเลย โอ ยาโคบ บุตรของข้า และอย่าท้อแท้เลย โอ
บุตรของอับราฮัม ขอพระเจ้าผู้สูงสุดทรงปกป้องเจ้าจากความ
พินาศ และขอพระองค์ทรงช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งความผิด
พลาดทั้งปวง
24 “เราสร้างบ้านหลังนี้เพื่อตัวเราเอง เพื่อเราจะได้จารึกชื่อของ
เราไว้บนแผ่นดินนี้ [บ้านหลังนี้มอบให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
เป็นนิจ] และบ้านหลังนี้จะถูกตั้งชื่อว่าบ้านของอับราฮัม มอบให้
แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิจ เพราะเจ้าจะสร้างบ้านของเรา

และตั้งพระนามของเราไว้ต่อหน้าพระเจ้าเป็นนิจ เชื้อสายและพระนามของเจ้าจะดำรงอยู่ตลอดชั่วอายุคนบนแผ่นดินโลก”
25 และพระองค์ทรงเลิกสั่งสอนและอวยพรเขา
26 และทั้งสองนอนร่วมกันบนเตียงเดียวกัน ยาโคบหลับอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัม บิดาของบิดาของเขา และยาโคบจูบเขาเจ็ดครั้ง ความรักและจิตใจของยาโคบก็เปี่ยมล้นด้วยความยินดีในยาโคบ
27 และเขาได้อวยพรพระองค์ด้วยสุดใจ และกล่าวว่า “พระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าแห่งสรรพสิ่ง และผู้สร้างสรรพสิ่ง ผู้ทรงนำข้าพเจ้าออกมาจากเมืองอูร์แห่งชาวเคลเดีย เพื่อจะประทานแผ่นดินนี้ให้ข้าพเจ้าเป็นมรดกตลอดไป และเพื่อข้าพเจ้าจะได้สถาปนาเชื้อสายอันบริสุทธิ์ ขอสรรเสริญพระเจ้าผู้สูงสุดตลอดไป”
28 และท่านก็อวยพรยาโคบและกล่าวว่า “ลูกชายของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าชื่นชมยินดีด้วยสุดหัวใจและด้วยความรัก ขอพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ทรงสถิตอยู่กับเขาและเชื้อสายของเขาตลอดไป”
29 และขออย่าทรงทอดทิ้งเขา หรือดูหมิ่นเขาตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงชั่วนิรันดร์ และขอพระองค์ทรงเปิดพระเนตรมองเขาและเชื้อสายของเขา เพื่อพระองค์จะทรงปกป้องเขา อวยพรเขา และทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์ในฐานะชนชาติเพื่อเป็นมรดกของพระองค์
30 และขอพระองค์ทรงอวยพรเขาด้วยพระพรทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงตลอดนิรันดร์ และขอพระองค์ทรงต่ออายุพันธสัญญาและพระคุณของพระองค์กับเขาและกับเชื้อสายของเขาตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ตลอดชั่วอายุคนบนโลก'

บทที่ 23

1 และยาโคบได้วางนิ้วมือสองนิ้วของตนไว้บนดวงตาของตนและสรรเสริญพระเจ้าแห่งเทพทั้งหลาย แล้วคลุมหน้าของตนและเหยียดเท้าออก แล้วหลับไปชั่วนิรันดร์ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของตน
2 และถึงกระนั้น ยาโคบก็ยังนอนอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัมและไม่รู้ว่าอับราฮัม ปู่ของตนได้ตายแล้ว
3 และยาโคบตื่นขึ้นจากหลับ และดูเถิด อับราฮัมตัวเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง เขาจึงกล่าวว่า 'พ่อ พ่อ' แต่ไม่มีใครตอบ และเขารู้ว่าอับราฮัมตายแล้ว
4 และเขาก็ลุกขึ้นจากอ้อมอกวิ่งไปบอกเรเบคกามารดาของเขาและเรเบคกาก็ไปบอกอิสอัคในเวลากลางคืน และพวกเขาก็ไปด้วยกัน และยาโคบก็ไปด้วย โดยมีตะเกียงอยู่ในมือ และเมื่อพวกเขาเข้าไปข้างในก็พบว่าอับราฮัมนอนตายอยู่
5 และอิสอัคก็ก้มลงซบหน้าบิดาของตน ร้องไห้และจูบท่าน
6 และเสียงเหล่านั้นได้ยินไปถึงบ้านของอับราฮัม และอิชมาเอลบุตรชายของเขาก็ลุกขึ้นไปหาอับราฮัมบิดาของเขา และร้องไห้คร่ำครวญถึงอับราฮัมบิดาของเขา รวมทั้งตัวเขาเองและคนทั้งหลายในบ้านของอับราฮัม และพวกเขาร้องไห้กันอย่างหนัก
7 และอิสอัคและอิชมาเอลบุตรชายของเขาได้ฝังศพเขาไว้ในถ้ำคู่ใกล้กับซาราห์ภรรยาของเขา และพวกเขาร่ำไห้เพื่อเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน ทั้งชายในบ้านของเขา อิสอัคและอิชมาเอล และบุตรชายทั้งหมดของพวกเขา และบุตรชายทั้งหมดของเคทูราห์ในที่ของพวกเขา และวันแห่งการร่ำไห้เพื่ออับราฮัมก็สิ้นสุดลง
8 และพระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพยืนยาวสามปีกับอีกสี่สัปดาห์รวมเป็นหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี และทรงมีพระชนม์ชีพครบสมบูรณ์ในวัยชรา
9 เพราะในสมัยบรรพบุรุษของพวกเขานั้น อายุขัยของพวกเขามีสิบเก้าปีแห่งการพิพากษา และหลังจากน้ำท่วมโลก อายุขัยของพวกเขาก็เริ่มน้อยลงกว่าสิบเก้าปีแห่งการพิพากษา และลดลงเรื่อยๆ และแก่ชราลงอย่างรวดเร็ว และมีอายุยืนยาวเนื่องจากความทุกข์ยากมากมายและความชั่วร้ายในทางของพวกเขายกเว้นอับราฮัม
10 เพราะอับราฮัมประพฤติดีสมบูรณ์ในกิจการทั้งปวงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่พอพระทัยในความชอบธรรมตลอดชีวิตของเขา และดูเถิด เขามีชีวิตอยู่ไม่ถึงสี่ปีแห่งการพิพากษา เมื่อเขาแก่ชราลงเพราะความชั่วร้าย และอายุขัยก็มากแล้ว
11 และคนรุ่นต่อ ๆ ไปที่จะเกิดขึ้นนับจากนี้ไปจนถึงวันพิพากษาใหญ่จะแก่ชราอย่างรวดเร็ว ก่อนที่พวกเขาจะครบสองปีแห่งการเฉลิมฉลอง และความรู้ของพวกเขาจะสูญหายไปเพราะความชรา และความรู้ทั้งหมดของพวกเขาจะหายไป
12 และในวันเหล่านั้น ถ้าผู้ใดมีชีวิตอยู่ได้ถึงปีครึ่ง พวกเขาจะกล่าวถึงเขาว่า ‘เขามีชีวิตอยู่ยืนยาว และส่วนใหญ่ของชีวิตเขามีแต่ความเจ็บปวด ความเศร้าโศก และความทุกข์ยาก และไม่มีความสงบสุขเลย’
13 เพราะภัยพิบัติเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า บาดแผลเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความทุกข์ยากเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ข่าวร้ายเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า โรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า และการพิพากษาอันชั่วร้ายทั้งปวงเช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า คือ โรคภัยไข้เจ็บและความล่มสลาย หิมะ น้ำค้างแข็ง และน้ำแข็ง ไข้ ความหนาวสั่น ความอ่อนเพลีย ความอดอยาก ความตาย ดาบ การถูกจับเป็นเชลย และภัยพิบัติและความเจ็บปวดทุกชนิด
14 และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นกับคนรุ่นที่ชั่วร้าย ซึ่งกระทำการล่วงละเมิดบนโลก การกระทำของพวกเขาคือความไม่บริสุทธิ์ การผิดประเวณี ความสกปรก และสิ่งน่ารังเกียจ
15 แล้วพวกเขาจะกล่าวว่า “สมัยของบรรพบุรุษนั้นยาวนานถึงหนึ่งพันปี และเป็นช่วงเวลาที่ดี แต่ดูเถิด สมัยชีวิตของเรา ถ้าคนเรามีชีวิตอยู่มาก ก็เพียงเจ็ดสิบปี และถ้าเขาแข็งแรง ก็แปดสิบปี และเป็นช่วงเวลาที่เลวร้าย และไม่มีสันติสุขในสมัยของคนชั่วช้านี้”
16 และในยุคนั้น บรรดาบุตรชายจะกล่าวโทษบิดาและผู้อาวุโสของพวกเขาถึงบาปและความอยุติธรรม และถึงถ้อยคำจากปากของพวกเขาและความชั่วร้ายใหญ่หลวงที่พวกเขากระทำ และ

เกี่ยวกับการที่พวกเขาละทิ้งพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้ระหว่างพวกเขากับพระองค์ ว่าพวกเขาควรปฏิบัติตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งหมดของพระองค์ โดยไม่หันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย
17 เพราะว่าทุกคนล้วนทำชั่ว และทุกปากก็พูดจาชั่วร้าย การกระทำทั้งหลายของพวกเขาล้วนเป็นความไม่บริสุทธิ์และความน่ารังเกียจ และวิถีทางทั้งหลายของพวกเขาล้วนเป็นมลทินความไม่บริสุทธิ์ และความพินาศ
18 ดูเถิด แผ่นดินโลกจะถูกทำลายเพราะการกระทำทั้งปวงของพวกเขา และจะไม่มีน้ำองุ่นและน้ำมัน เพราะการกระทำของพวกเขานั้นไร้ความซื่อสัตย์โดยสิ้นเชิง และพวกเขาทั้งหมดจะพินาศไปด้วยกัน ทั้งสัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง นก และปลาทั้งหมดในทะเลเพราะเหตุแห่งมนุษย์
19 และพวกเขาจะทะเลาะวิวาทกันเอง ทั้งหนุ่มกับคนแก่ คนแก่กับคนหนุ่ม คนจนกับคนรวย คนต่ำต้อยกับคนใหญ่คนโต และคนขอทานกับเจ้าผู้ครองนคร เพราะเหตุแห่งธรรมบัญญัติและพันธสัญญา เพราะพวกเขาได้ลืมพระบัญญัติ พันธสัญญาเทศกาล เดือน วันสะบาโต ปีแห่งการปลดปล่อย และคำพิพากษาทั้งปวง
20 และพวกเขาจะยืนหยัดพร้อมด้วยธนูและดาบเพื่อทำสงครามเพื่อขับไล่พวกเขาให้กลับคืนสู่ทางเดิม แต่พวกเขาจะไม่กลับคืนจนกว่าจะมีการนองเลือดมากมายบนแผ่นดินโลก โดยต่างคนต่างฆ่ากันเอง
21 และบรรดาผู้ที่รอดพ้นไปนั้นจะไม่กลับจากความชั่วร้ายของตนมาสู่ทางแห่งความชอบธรรม แต่พวกเขาจะยกตนขึ้นสู่การหลอกลวงและความร่ำรวย เพื่อแต่ละคนจะได้เอาทุกสิ่งที่เป็นของเพื่อนบ้าน และพวกเขาจะเอ่ยพระนามอันยิ่งใหญ่ แต่ไม่ใช่ด้วยความจริงและไม่ใช่ด้วยความชอบธรรม และพวกเขาจะทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแปดเปื้อนด้วยความสกปรกและความเสื่อมทรามแห่งมลทินของพวกเขา
22 และการลงโทษอย่างใหญ่หลวงจะเกิดขึ้นกับกิจการของคนรุ่นนี้จากพระเจ้า พระองค์จะทรงมอบพวกเขาให้แก่คมดาบ การพิพากษา การถูกจับเป็นเชลย และถูกปล้นสะดมและถูกทำลาย
23 และพระองค์จะทรงปลุกคนบาปจากชนชาติต่างชาติให้ลุกขึ้นต่อต้านพวกเขา พวกเขาไม่มีความเมตตาหรือความสงสารและไม่เห็นแก่หน้าใคร ไม่ว่าแก่หรือหนุ่ม หรือใครก็ตาม เพราะพวกเขาชั่วร้ายและแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ทั้งปวง พวกเขาจะใช้ความรุนแรงต่ออิสราเอลและกระทำการล่วงละเมิดต่อยาโคบและเลือดจะหลั่งมากมายบนแผ่นดินโลก และจะไม่มีใครเก็บรวบรวมและไม่มีใครฝังศพ
24 ในวันเหล่านั้น พวกเขาจะร้องเสียงดัง และวิงวอนขอให้รอดพ้นจากมือของคนบาป คือคนต่างชาติ แต่จะไม่มีใครรอดพ้นได้เลย
25 และศีรษะของเด็ก ๆ จะขาวผ่องไปด้วยผมหงอก และเด็กอายุสามสัปดาห์จะดูแก่เหมือนคนอายุหนึ่งร้อยปี และส่วนสูงของพวกเขาจะถูกทำลายด้วยความทุกข์ยากและการกดขี่
26 และในวันเหล่านั้น เด็กๆ จะเริ่มศึกษาธรรมบัญญัติ และแสวงหาพระบัญญัติ และกลับคืนสู่หนทางแห่งความชอบธรรม
27 และวันเวลาจะเริ่มทวีมากขึ้นและเพิ่มมากขึ้นในหมู่มนุษย์ จนกระทั่งวันเวลาของพวกเขาใกล้จะถึงหนึ่งพันปี และเป็นจำนวนปีที่มากกว่าจำนวนวันเวลาที่มีอยู่แต่ก่อน
28 และจะไม่มีคนชราหรือผู้ใดที่ไม่พอใจในวันเวลาของตนเพราะทุกคนจะเป็นดุจเด็กและหนุ่มสาว
29 และตลอดชีวิตของพวกเขา พวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุขและมีความสุข และจะไม่มีซาตานหรือผู้ทำลายล้างใดๆ เพราะตลอดชีวิตของพวกเขาจะเป็นวันแห่งพรและการเยียวยา
30 และในเวลานั้นพระเจ้าจะทรงรักษาบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และพวกเขาจะลุกขึ้นและเห็นสันติสุขอย่างยิ่งใหญ่ และขับไล่ศัตรูของพวกเขาออกไป และคนชอบธรรมจะเห็นและขอบพระคุณ และชื่นชมยินดีตลอดไปเป็นนิจ และจะเห็นการพิพากษาและการสาปแช่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงพิพากษาศัตรูของพวกเขา
31 และกระดูกของพวกเขาจะอยู่ในดิน และจิตวิญญาณของพวกเขาจะมีความปีติยินดีอย่างมาก และพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา และทรงแสดงความเมตตาต่อคนนับร้อยนับพันและต่อทุกคนที่รักพระองค์
32 และโมเสสเอ๋ย จงจดถ้อยคำเหล่านี้ลงไป เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เช่นนี้ และถูกบันทึกไว้บนแผ่นศิลาในสวรรค์เพื่อเป็นพยานแก่คนรุ่นหลังตลอดไป

บทที่ 24

1 และเมื่ออับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพรอิสอัคบุตรชายของเขา และอิสอัคก็ลุกขึ้นจากเฮบรอนไปอาศัยอยู่ที่บ่อน้ำแห่งนิมิตในปีแรกของสัปดาห์ที่สาม [2073 AM] แห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ เป็นเวลาเจ็ดปี
2 และในปีแรกของสัปดาห์ที่สี่ก็เกิดภัยแล้งขึ้นในแผ่นดิน [2080 AM] นอกจากภัยแล้งครั้งแรกซึ่งเคยเกิดขึ้นในสมัยของอับราฮัมแล้ว
3 ยาโคบได้หว่านเมล็ดถั่วเลนทิลลงในหม้อต้ม และเอซาวกลับมาจากทุ่งนาด้วยความหิวโหย เขาจึงพูดกับยาโคบผู้เป็นพี่ชายว่า “ขอหม้อต้มถั่วเลนทิลนี้ให้ฉันบ้าง” ยาโคบจึงตอบว่า “ขายสิทธิในการสืบทอดมรดกส่วนแรกของเจ้าให้ฉัน แล้วฉันจะให้ขนมปังแก่เจ้า และหม้อต้มถั่วเลนทิลนี้ด้วย”
4 และเอซาวคิดในใจว่า ‘ข้าพเจ้าจะต้องตาย สิทธิในการเป็นทายาทนี้จะมีประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า?’
5 “แล้วท่านก็กล่าวแก่ยาโคบว่า ‘เรายกให้เจ้า’ ยาโคบจึงกล่าวว่า ‘สาบานต่อเราในวันนี้เถิด’ แล้วเขาก็สาบานต่อท่าน”
6 และยาโคบได้ให้ขนมปังและโจ๊กแก่เอซาวผู้เป็นน้องชาย และเอซาวก็กินจนอิ่ม และเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิในการเป็นทายาทคนแรก ด้วยเหตุนี้เอง เอซาวจึงได้ชื่อว่าเอโดม เพราะโจ๊กสีแดงที่ยาโคบให้แก่เขาเป็นทายาทคนแรก

7 และยาโคบได้ขึ้นเป็นพี่ชาย และเอซาวก็ถูกลดฐานะลง
8 และเกิดความกันดารอาหารขึ้นทั่วแผ่นดิน อิสอัคจึงเดินทางลงไปยังอียิปต์ในปีที่สองของสัปดาห์นี้ และไปหากษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเกรารŒ เพื่อพบกับอาบิเมเลค
9 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและตรัสกับเขาว่า “อย่าลงไปในอียิปต์ จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอกเจ้า และจงพำนักอยู่ในแผ่นดินนี้ และเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า”
10 เพราะเราจะมอบดินแดนทั้งหมดนี้ให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า และเราจะยืนยันคำสาบานที่เราได้สาบานไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้า และเราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้ทวีคูณเหมือนดวงดาวในท้องฟ้า และจะมอบดินแดนทั้งหมดนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า
11 และโดยเชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพร เพราะบิดาของเจ้าเชื่อฟังเสียงของเรา และปฏิบัติตามคำสั่งสอน คำบัญชา กฎเกณฑ์ และพันธสัญญาของเรา และบัดนี้เชื่อฟังเสียงของเราและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้'
12 และเขาอาศัยอยู่ในเกลาร์เป็นเวลาสามสัปดาห์
13 และอาบิเมเลคได้กำชับเกี่ยวกับเขา [2080-2101 AM] และเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นของเขา โดยกล่าวว่า 'ผู้ใดแตะต้องเขาหรือสิ่งใดก็ตามที่เป็นของเขา ผู้นั้นจะต้องตายอย่างแน่นอน'
14 และอิสอัคก็เจริญรุ่งเรืองในหมู่ชาวฟิลิสเตีย และเขาได้รับทรัพย์สินมากมาย ทั้งวัว แกะ อูฐ ลา และครอบครัวใหญ่
15 และเขาได้หว่านเมล็ดพืชในดินแดนของชาวฟิลิสเตีย และได้ผลผลิตร้อยเท่า อิสอัคจึงมั่งคั่งใหญ่โต และชาวฟิลิสเตียก็อิจฉาเขา
16 บ่อน้ำทั้งหมดที่บรรดาคนรับใช้ของอับราฮัมได้ขุดไว้ในสมัยที่อับราฮัมยังมีชีวิตอยู่นั้น ชาวฟิลิสเตียได้ขุดปิดไปหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว และถมดินลงไปในบ่อน้ำเหล่านั้น
17 และอาบิเมเลคกล่าวแก่อิสอัคว่า “จงไปจากเราเถิด เพราะเจ้ามีกำลังมากกว่าเรามาก” และอิสอัคก็จากไปจากที่นั่นในสัปดาห์ที่เจ็ดของปีแรก และไปอาศัยอยู่ในหุบเขาเกรารŒ
18 และพวกเขาได้ขุดบ่อน้ำขึ้นใหม่ ซึ่งบรรดาคนรับใช้ของอับราฮัมบิดาของเขาได้ขุดไว้ และซึ่งชาวฟิลิสเตียได้ปิดไว้หลังจากที่อับราฮัมบิดาของเขาเสียชีวิตไปแล้ว และเขาก็ได้ตั้งชื่อบ่อน้ำเหล่านั้นตามที่อับราฮัมบิดาของเขาได้ตั้งชื่อไว้
19 และบรรดาคนรับใช้ของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำในหุบเขา และพบน้ำที่ไหลริน และบรรดาคนเลี้ยงแกะแห่งเกรารŒได้โต้เถียงกับคนเลี้ยงแกะของอิสอัค โดยกล่าวว่า “น้ำนั้นเป็นของเรา” และอิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า “ความดื้อรั้น” เพราะพวกเขาได้ดื้อรั้นต่อเรา
20 และพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำที่สอง และพวกเขาก็แย่งกันขุดบ่อน้ำนั้นอีก และอิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า ‘ความบาดหมาง’ แล้วอิสอัคก็ลุกขึ้นจากที่นั่น และพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง คราวนี้พวกเขาไม่แย่งกันขุด และอิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า ‘ที่ว่าง’ และอิสอัคก็กล่าวว่า ‘บัดนี้พระเจ้าทรงจัดเตรียมที่ว่างให้แก่เราแล้ว และเราก็ทวีจำนวนมากขึ้นในแผ่นดิน’
21 และพระองค์เสด็จขึ้นจากที่นั่นไปยังบ่อน้ำแห่งคำสาบานในปีแรกของสัปดาห์แรกในวาระครบรอบสี่สิบสี่ปี [2108 AM]
22 และในคืนนั้น ซึ่งเป็นวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรก พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขา และตรัสกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า และเราจะอวยพรเจ้า และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าทวีคูณขึ้นมากมายเหมือนทรายบนแผ่นดินโลก เพื่อเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา”
23 และเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น ซึ่งอับราฮัมบิดาของเขาได้สร้างไว้ก่อนแล้ว และเขาได้อธิษฐานต่อพระนามของพระเจ้า และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเขา
24 และพวกเขาขุดบ่อน้ำและพบน้ำแห่งชีวิต
25 และบรรดาคนรับใช้ของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง แต่ก็ไม่พบน้ำ พวกเขาจึงไปบอกอิสอัคว่าไม่พบน้ำ และอิสอัคจึงกล่าวว่า “วันนี้เราได้สาบานต่อชาวฟิลิสเตียแล้ว และเรื่องนี้ก็ได้ถูกประกาศให้เราทราบแล้ว”
26 และพระองค์ทรงเรียกสถานที่นั้นว่า บ่อน้ำแห่งคำสาบาน เพราะที่นั่นพระองค์ทรงสาบานต่ออาบิเมเลคและอาฮุสซาธเพื่อนของพระองค์ และฟิโคลผู้ว่าราชการหรือเจ้าเมืองของพระองค์
27 และในวันนั้นอิสอัคก็รู้ว่าเขาได้สาบานกับพวกเขาไว้ว่าจะทำความสงบสุขกับพวกเขาเพราะถูกบีบบังคับ
28 ในวันนั้นอิสอัคได้สาปแช่งชาวฟิลิสทีนว่า “ขอให้ชาวฟิลิสทีนถูกสาปแช่งจนถึงวันแห่งความพิโรธและความขุ่นเคืองจากท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง ขอให้พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นที่เยาะเย้ย เป็นคำสาปแช่ง และเป็นเป้าหมายแห่งความพิโรธและความขุ่นเคืองในมือของคนบาปที่เป็นคนต่างชาติและในมือของชาวคิตทิม”
29 และผู้ใดรอดพ้นจากคมดาบของศัตรูและพวกคิตทิม ขอให้ชนชาติชอบธรรมถอนเขาออกไปจากใต้ฟ้าสวรรค์ด้วยการพิพากษา เพราะพวกเขาจะเป็นศัตรูและผู้ต่อต้านลูกหลานของข้าพเจ้าตลอดชั่วอายุคนบนโลกนี้
30 และจะไม่มีผู้เหลือรอดสำหรับพวกเขาเลย และจะไม่มีผู้ใดรอดในวันพิพากษา เพราะการทำลาย การถอนรากถอนโคน และการขับไล่ออกจากแผ่นดินโลกนั้นได้สงวนเชื้อสายทั้งหมดของชาวฟิลิสเตียไว้แล้ว และจะไม่มีชื่อหรือเชื้อสายใดเหลืออยู่สำหรับชาวแคฟโทริมบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป
31 เพราะถึงแม้เขาจะขึ้นไปบนสวรรค์ เขาก็จะถูกนำลงมา และถึงแม้เขาจะทำให้ตนเองเข้มแข็งบนโลก เขาก็จะถูกลากออกมา และถึงแม้เขาจะซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เขาก็จะถูกถอนรากถอนโคนออกมา และถึงแม้เขาจะลงไปในแดนคนตาย ที่นั่นเขาก็จะถูกพิพากษาลงโทษอย่างหนัก และที่นั่นเขาก็จะไม่มีสันติสุข
32 และถ้าเขาถูกจับเป็นเชลย ผู้ที่คิดร้ายจะฆ่าเขาในระหว่างทาง และจะไม่มีชื่อหรือเชื้อสายเหลืออยู่แก่เขาในแผ่นดินโลก เพราะเขาจะไปสู่ความสาปแช่งชั่วนิรันดร์

33 และนี่คือสิ่งที่เขียนและจารึกไว้เกี่ยวกับเขาบนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ เพื่อจะกระทำต่อเขาในวันพิพากษา เพื่อเขาจะได้ถูกถอนรากถอนโคนไปจากแผ่นดิน

บทที่ 25

1 และในปีที่สองของสัปดาห์นี้ในวาระครบรอบนี้ เรเบคก้าเรียกยาโคบบุตรชายของนางมา และพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย อย่าแต่งงานกับหญิงชาวคานาอันเหมือนเอซาวพี่ชายของเจ้า ซึ่งแต่งงานกับหญิงชาวคานาอันสองคน และพวกนางทำให้จิตใจของข้าขมขื่นด้วยการกระทำชั่วช้าทั้งหลายของพวกนาง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกนางเป็นการล่วงประเวณีและความลุ่มหลง และไม่มีความชอบธรรมใดๆ ในหมู่พวกนางเลย เพราะการกระทำของพวกนางนั้นชั่วร้าย”
2 และลูกชายของเรา เรารักเจ้าอย่างสุดซึ้ง และหัวใจและความรักของเราอวยพรเจ้าตลอดชั่วโมงแห่งวันและยามราตรี
3 และบัดนี้ ลูกเอ๋ย จงฟังเสียงของแม่ และทำตามความประสงค์ของแม่ อย่าไปแต่งงานกับหญิงชาวเมืองนี้ แต่จงแต่งงานกับหญิงจากวงศ์ตระกูลของพ่อแม่ และญาติพี่น้องของพ่อแม่เถิด เจ้าจงแต่งงานกับหญิงจากวงศ์ตระกูลของพ่อแม่ และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงอวยพรเจ้า และลูกหลานของเจ้าจะเป็นคนชอบธรรมและเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์'
4 แล้วยาโคบจึงพูดกับรีเบคกามารดาของเขาว่า “ดูเถิด แม่เอ๋ย ข้าพเจ้าอายุได้เก้าสัปดาห์แล้ว และข้าพเจ้าไม่รู้จักหรือแตะต้องหญิงใดเลย และยังไม่ได้หมั้นหมายกับหญิงใด หรือแม้แต่คิดจะแต่งงานกับหญิงใดในบรรดาธิดาของชาวคานาอัน”
5 เพราะข้าพเจ้าจำได้ถึงคำพูดของอับราฮัม บิดาของเรา ที่ท่านสั่งข้าพเจ้าว่าอย่าไปแต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน แต่ให้ไปแต่งงานกับหญิงจากเชื้อสายของบิดาข้าพเจ้าและจากญาติพี่น้องของข้าพเจ้า
6 ข้าเคยได้ยินมาก่อนว่าลาบัน น้องชายของท่าน มีบุตรสาว และข้าตั้งใจจะเลือกนางมาเป็นภรรยาคนหนึ่งในหมู่พวกนางนั้น
7 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงระมัดระวังตนในจิตวิญญาณให้พ้นจากบาปหรือการเสื่อมทรามในทุกวิถีทางตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะในเรื่องตัณหาและการล่วงประเวณี อับราฮัมบิดาของข้าพเจ้าได้สั่งสอนข้าพเจ้าไว้มากมาย
8 และถึงแม้ว่าพี่ชายของข้าพเจ้าได้สั่งข้าพเจ้าไว้เช่นนั้นแล้ว ตลอดระยะเวลา 22 ปี พี่ชายของข้าพเจ้าก็ยังทะเลาะกับข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้าบ่อยๆ ว่า “พี่ชายเอ๋ย จงแต่งงานกับน้องสาวของภรรยาทั้งสองของข้าพเจ้าเถิด” แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะทำตามที่เขาทำ
9 ข้าขอสาบานต่อหน้าท่านมารดาว่า ตลอดชีวิตของข้า ข้าจะไม่แต่งงานกับหญิงใดจากเชื้อสายของคานาอัน และข้าจะไม่กระทำการชั่วร้ายเหมือนอย่างที่พี่ชายของข้าได้กระทำ
10 อย่ากลัวเลย แม่เอ๋ย จงมั่นใจได้ว่าข้าพเจ้าจะทำตามพระประสงค์ของท่าน และดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง และจะไม่ประพฤติชั่วตลอดไป'
11 แล้วนางก็เงยหน้าขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ ยื่นนิ้วมือออก และอ้าปากอวยพรพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน และนางก็ขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์
12 และนางกล่าวว่า “ขอสรรเสริญพระเจ้า และขอให้พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้รับการสรรเสริญเป็นนิจ ผู้ทรงประทานยาโคบแก่ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายบริสุทธิ์และเป็นเชื้อสายอันบริสุทธิ์ เพราะเขาเป็นของพระองค์ และเชื้อสายของเขาจะเป็นของพระองค์ตลอดไปชั่วนิรันดร์”
13 ขอพระองค์ทรงอวยพรเขาเถิด ข้าแต่พระเจ้า และขอทรงประทานคำอวยพรแห่งความชอบธรรมให้แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้อวยพรเขา'
14 และในเวลานั้น เมื่อพระวิญญาณแห่งความชอบธรรมลงมาสถิตในปากของนาง นางจึงวางมือทั้งสองข้างลงบนศีรษะของยาโคบ แล้วกล่าวว่า:
15 ขอพระองค์ทรงได้รับพระพร พระเจ้าแห่งความชอบธรรม และพระเจ้าแห่งยุคสมัย ขอพระองค์ทรงอวยพรพระองค์ตลอดชั่วอายุคน ขอพระองค์ทรงประทานทางแห่งความชอบธรรมแก่พระองค์ โอพระบุตรของข้าพระองค์ และทรงสำแดงความชอบธรรมแก่เชื้อสายของพระองค์
16 ขอพระองค์ทรงประทานบุตรชายให้แก่ท่านมากมายในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และขอให้พวกเขาสืบเชื้อสายตามจำนวนเดือนของปี และขอให้บุตรชายของพวกเขามากมายและยิ่งใหญ่เกินกว่าดวงดาวในท้องฟ้า และจำนวนของพวกเขามีมากกว่าเม็ดทรายในทะเล
17 และขอพระองค์ทรงประทานแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์นี้แก่พวกเขา ดังที่พระองค์ตรัสว่าจะประทานให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาตลอดไป และขอให้พวกเขาครอบครองแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป
18 และขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นบุตรชายของข้าพเจ้ามีบุตรที่ได้รับพรในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ และขอให้เชื้อสายทั้งหมดของเจ้าเป็นเชื้อสายที่ได้รับพรและบริสุทธิ์
19 และดังที่เจ้าได้ทำให้จิตใจของมารดาเจ้าสดชื่นในระหว่างที่นางยังมีชีวิตอยู่ ครรภ์ของนางผู้ให้กำเนิดเจ้าจึงอวยพรเจ้าเช่นนี้ [ความรักของข้าพเจ้า] และอกของข้าพเจ้าก็อวยพรเจ้า และปากและลิ้นของข้าพเจ้าสรรเสริญเจ้าอย่างมากมาย
20 จงเพิ่มพูนและแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน และขอให้เชื้อสายของท่านสมบูรณ์ในความสุขแห่งสวรรค์และแผ่นดินเป็นนิจ และขอให้เชื้อสายของท่านชื่นชมยินดี และในวันแห่งสันติสุขยิ่งใหญ่ขอให้มีสันติสุขด้วย
21 ขอให้พระนามและเชื้อสายของท่านดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ และขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา และขอให้พระเจ้าแห่งความชอบธรรมทรงสถิตอยู่กับพวกเขา และโดยพวกเขา ขอให้สถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ถูกสร้างขึ้นชั่วนิรันดร์

22 ขอให้ผู้ที่อวยพรท่านได้รับพร และขอให้สรรพสิ่งทั้งปวงที่สาปแช่งท่านอย่างไม่เป็นธรรมได้รับคำสาปแช่งนั้น
23 แล้วนางก็จูบเขาและกล่าวแก่เขาว่า “ขอพระเจ้าแห่งโลกทรงรักท่าน เหมือนอย่างหัวใจของมารดาและความรักของนางที่ชื่นชมยินดีในตัวท่าน และทรงอวยพรท่าน” แล้วนางก็หยุดอวยพร

บทที่ 26

1 และในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ อิสอัคเรียกเอซาวบุตรชายคนโตของเขามา และกล่าวแก่เขาว่า 'ลูกชายเอ๋ย ข้าพเจ้าแก่แล้ว [2114 AM] และดูเถิด ตาของข้าพเจ้าพร่ามัว และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าวันตายของข้าพเจ้าจะมาถึงเมื่อใด
2 “บัดนี้ จงเอาอาวุธล่าสัตว์ของเจ้า คือกระบอกลูกธนูและคันธนูของเจ้า ออกไปล่าสัตว์และจับกวางมาให้ข้าเถิด ลูกเอ๋ย จงทำอาหารรสเลิศที่จิตใจของข้ารัก และนำมาให้ข้ากิน เพื่อข้าจะได้กิน และเพื่อจิตใจของข้าจะได้อวยพรเจ้าก่อนที่ข้าจะตาย”
3 แต่เรเบคก้าได้ยินอิสอัคพูดกับเอซาว
4 และเอซาวก็ออกไปทุ่งนาแต่เช้าเพื่อล่าสัตว์และนำกลับมาให้บิดาของเขา
5 และเรเบคก้าเรียกยาโคบบุตรชายของนางมา แล้วกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด ข้าได้ยินอิสอัคบิดาของเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายของเจ้าว่า ‘จงล่าสัตว์มาให้ข้า และทำอาหารรสอร่อยให้ข้า และนำมาให้ข้าเถิด’”
6 ข้าพเจ้าจะได้กินและอวยพรท่านต่อหน้าพระเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะตาย” และบัดนี้ ลูกเอ๋ย จงเชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าสั่งเจ้า จงไปที่ฝูงแพะของเจ้าและนำลูกแพะที่ดีสองตัวมาให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทำอาหารรสอร่อยให้แก่บิดาของเจ้าอย่างที่ท่านโปรดปราน และเจ้าจงนำมาให้บิดาของเจ้า เพื่อท่านจะได้กินและอวยพรเจ้าต่อหน้าพระเจ้าก่อนที่ท่านจะตาย และเพื่อเจ้าจะได้รับพร”
7 ยาโคบจึงกล่าวแก่เรเบคคาผู้เป็นมารดาว่า “แม่เจ้าข้า ข้าพระองค์จะไม่หวงแหนสิ่งใดๆ ที่บิดาของข้าพระองค์จะรับประทาน และที่ทำให้ท่านพอใจเลย แต่ข้าพระองค์กลัวว่าท่านจะจำเสียงของข้าพระองค์ได้และอยากจะแตะต้องตัวข้าพระองค์”
8 และเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้ามีผิวเรียบ ส่วนเอซาวน้องชายของข้าพเจ้ามีขนดก และข้าพเจ้าจะปรากฏต่อหน้าเขาในฐานะผู้กระทำความชั่ว และจะกระทำการที่เขาไม่ได้สั่งให้ทำ และเขาจะโกรธข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะนำคำสาปแช่งมาสู่ตนเอง ไม่ใช่พร
9 และเรเบคกามารดาของเขากล่าวแก่เขาว่า “ขอให้คำสาปแช่งตกอยู่กับเจ้าเถิด ลูกเอ๋ย จงเชื่อฟังเสียงของแม่เถิด”
10 และยาโคบก็เชื่อฟังคำของเรเบคกาผู้เป็นมารดา และไปนำลูกแพะสองตัวที่อ้วนพีมาให้มารดา แล้วมารดาของเขาก็ปรุงอาหารรสเลิศตามที่เขาชอบ
11 และเรเบคก้าได้นำเสื้อผ้าอันดีของเอซาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในบ้านนั้น มาสวมให้ยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง และนางได้เอาหนังลูกแพะมาคลุมมือและคลุมคอของเขา
12 และนางได้มอบเนื้อและขนมปังที่นางเตรียมไว้ให้แก่ยาโคบบุตรชายของนาง
13 ยาโคบจึงเข้าไปหาบิดาและกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของท่าน ข้าพระองค์ได้ทำตามที่ท่านสั่งแล้ว ขอท่านลุกขึ้นนั่งรับประทานสิ่งที่ข้าพระองค์จับมาได้เถิด บิดาเอ๋ย เพื่อท่านจะได้อวยพรข้าพระองค์”
14 อิสอัคจึงกล่าวแก่บุตรชายว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงพบสิ่งนี้ได้เร็วเช่นนี้เล่า?”
15 “ยาโคบจึงกล่าวว่า ‘เพราะพระเจ้าของท่านทรงให้ข้าพเจ้าพบ’”
16 อิสอัคจึงทูลเขาว่า “เข้ามาใกล้ๆ สิ ลูกเอ๋ย เพื่อเราจะได้สัมผัสดูว่าเจ้าเป็นเอซาว บุตรชายของเราหรือไม่”
17 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้ไอแซคบิดาของตน และสัมผัสตัวไอแซคแล้วกล่าวว่า “เสียงนั้นเป็นเสียงของยาโคบ แต่ว่ามือเหล่านั้นเป็นมือของเอซาว”
18 และอิสอัคก็ไม่สามารถแยกแยะอิสอัคได้ เพราะเป็นพระประสงค์จากสวรรค์ที่จะทรงขจัดความสามารถในการรับรู้ของเขา และอิสอัคก็ไม่สามารถแยกแยะได้ เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือของเอซาวผู้เป็นพี่ชาย ดังนั้นอิสอัคจึงอวยพรเอซาว
19 แล้วพระองค์ตรัสว่า “เจ้าคือเอซาวบุตรชายของเราหรือ?” เอซาวตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของพระองค์” พระองค์จึงตรัสว่า “จงนำสิ่งที่เจ้าจับมาให้เรากินเถิด ลูกชายของเรา เพื่อเราจะได้อวยพรเจ้า”
20 และท่านได้พาเขาเข้ามาใกล้ และเขาก็ได้กิน และท่านได้นำเหล้าองุ่นมาให้เขาดื่ม
21 และอิสอัคบิดาของเขาจึงกล่าวแก่เขาว่า “เข้ามาใกล้ๆ และจูบพ่อสิ ลูกเอ๋ย”
22 แล้วเขาก็เข้าไปใกล้และจูบเขา แล้วเขาก็ดมกลิ่นเสื้อผ้าของเขา และอวยพรเขาแล้วกล่าวว่า “ดูเถิด กลิ่นของบุตรชายของเรานั้นเหมือนกลิ่นของทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งพระเจ้าทรงอวยพร”
23 ขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์และน้ำค้างจากแผ่นดินโลกแก่ท่าน และประทานข้าวและน้ำมันอย่างอุดมสมบูรณ์ ขอให้บรรดาประชาชาติปรนนิบัติท่าน และชนชาติทั้งหลายกราบไหว้ท่าน
24 จงปกครองพี่น้องของเจ้าเถิด และให้บุตรชายของมารดาเจ้ากราบไหว้เจ้าเถิด และขอให้พระพรทั้งปวงที่พระเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้าและประทานแก่อับราฮัมบิดาของข้าพเจ้า จงมีแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิจนิรันดร์ ขอให้ผู้ที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง และขอให้ผู้ที่อวยพรเจ้าได้รับพร'
25 และเมื่ออิสอัคอวยพรยาโคบบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ยาโคบก็ออกไปจากอิสอัคบิดาของเขาและซ่อนตัวอยู่ ส่วนเอซาวน้องชายของเขาก็กลับมาจากการล่าสัตว์

26 และเขาก็ทำอาหารรสอร่อย แล้วนำไปให้บิดาของเขา และกล่าวแก่บิดาว่า “ขอให้บิดาของข้าพเจ้าลุกขึ้นมาทานเนื้อกวางที่ข้าพเจ้าล่ามาได้ เพื่อท่านจะได้อวยพรข้าพเจ้า”
27 อิสอัคผู้เป็นบิดาจึงถามเขาว่า “เจ้าเป็นใคร?” เขาตอบว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรหัวปีของท่าน คือเอซาว ข้าพระองค์ได้ทำตามที่ท่านสั่งแล้ว”
28 และอิสอัคก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง และกล่าวว่า “ใครกันที่ล่าและจับสัตว์เหล่านั้นมาให้ฉัน และฉันได้กินทั้งหมดก่อนที่ท่านจะมา และได้อวยพรเขาแล้ว เขาจะได้รับพร และลูกหลานของเขาทั้งหมดจะได้รับพรตลอดไป”
29 และเมื่อเอซาวได้ยินคำพูดของอิสอัคผู้เป็นบิดา เขาก็ร้องไห้ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง และกล่าวแก่บิดาว่า “ขอทรงอวยพรข้าพระองค์ด้วยเถิด บิดา”
30 และยาโคบกล่าวแก่เขาว่า “น้องชายของเจ้ามาด้วยเล่ห์เหลี่ยม และได้แย่งชิงพรของเจ้าไป” ยาโคบจึงกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าทำไมเขาจึงชื่อยาโคบ ดูเถิด เขาได้แย่งชิงตำแหน่งของข้าพเจ้าไปถึงสองครั้งแล้ว เขาได้แย่งชิงสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และบัดนี้เขาก็ได้แย่งชิงพรของข้าพเจ้าไปอีก”
31 และเอซาวกล่าวว่า “ท่านพ่อมิได้ทรงเตรียมพรไว้สำหรับข้าพระองค์หรือ?” อิสอัคจึงตอบเอซาวว่า “ดูเถิด เราได้ตั้งเขาเป็นเจ้านายของเจ้าแล้ว และเราได้มอบพี่น้องของเขาทั้งหมดให้เขาเป็นคนรับใช้ และเราได้เสริมกำลังเขาด้วยข้าว น้ำองุ่น และน้ำมันอย่างมากมาย แล้วบัดนี้ เราจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า ลูกชายของเรา?”
32 และเอซาวกล่าวแก่อิสอัคบิดาของเขาว่า “ท่านมีพรเพียงข้อเดียวหรือ โอบิดา? โปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด บิดา”
33 เอซาวจึงร้องไห้เสียงดัง และอิสอัคจึงตอบเขาว่า “ดูเถิด ที่อยู่อาศัยของเจ้าจะอยู่ห่างไกลจากน้ำค้างบนพื้นดิน และห่างไกลจากน้ำค้างจากฟ้าเบื้องบน”
34 และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยดาบของเจ้า และเจ้าจะรับใช้พี่น้องของเจ้า และเมื่อเจ้าขึ้นเป็นใหญ่ และปลดแอกของเขาออกจากคอของเจ้า เจ้าจะทำบาปอย่างร้ายแรงถึงตาย และเชื้อสายของเจ้าจะถูกถอนรากถอนโคนจากใต้ฟ้า'
35 และเอซาวก็คอยข่มขู่ยาโคบเพราะคำอวยพรที่บิดาของเขาได้อวยพรให้ และเขาก็คิดในใจว่า “ขอให้วันแห่งการไว้ทุกข์ของบิดาของข้าพเจ้ามาถึงเสียเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฆ่ายาโคบผู้เป็นพี่ชายของข้าพเจ้าเสีย”

บทที่ 27

1 และคำพูดของเอซาว บุตรชายคนโตของนางนั้น เรเบคก้าได้รู้ในความฝัน และเรเบคก้าจึงส่งคนไปเรียกยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนางมา
2 และกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด เอซาวน้องชายของเจ้าจะแก้แค้นเจ้าและฆ่าเจ้า”
3 ฉะนั้น ลูกเอ๋ย จงเชื่อฟังเรา และจงลุกขึ้นไปหาลาบัน พี่ชายของเรา ที่เมืองฮาราน และพักอยู่กับเขาเพียงไม่กี่วัน จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะสงบลง และเขาจะเลิกโกรธเจ้า และเจ้าจะลืมทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำไป แล้วเราจะส่งคนไปรับเจ้าจากที่นั่น'
4 และยาโคบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่กลัว ถ้าเขาคิดจะฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะฆ่าเขา”
5 แต่นางกล่าวแก่พระองค์ว่า “ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องสูญเสียบุตรชายทั้งสองในวันเดียวกันเลย”
6 ยาโคบจึงกล่าวแก่เรเบคคาผู้เป็นมารดาว่า “ดูเถิด ท่านก็ทราบแล้วว่าบิดาของข้าพเจ้าแก่ชราแล้ว และมองไม่เห็นเพราะตาพร่ามัว ถ้าข้าพเจ้าจากท่านไป บิดาจะโกรธและสาปแช่งข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะจากท่านไปจากท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไป ข้าพเจ้าจะไปก็ต่อเมื่อบิดาส่งข้าพเจ้าไปเท่านั้น”
7 และเรเบคาห์กล่าวแก่ยาโคบว่า “ดิฉันจะเข้าไปพูดกับเขา และเขาจะอนุญาตให้ท่านไป”
8 แล้วเรเบคก้าก็เข้าไปพูดกับอิสอัคว่า “ฉันเกลียดชีวิตของตัวเองเพราะเหตุนั้นเองที่เอซาวได้แต่งงานกับลูกสาวทั้งสองของเฮท และถ้าหากยาโคบจะแต่งงานกับหญิงสาวในแผ่นดินเช่นนี้อีก ฉันจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม ในเมื่อหญิงสาวชาวคานาอันนั้นชั่วร้าย”
9 และอิสอัคเรียกยาโคบมาและอวยพรเขา แล้วตักเตือนเขาและกล่าวแก่เขาว่า “อย่าแต่งงานกับหญิงใด ๆ จากเมืองคานาอันเลย”
10 จงลุกขึ้นไปที่เมโสโปเตเมีย ไปยังบ้านของเบธูเอล บิดาของมารดาเจ้า และไปหาภรรยาจากที่นั่นจากบรรดาธิดาของลาบัน พี่ชายของมารดาเจ้า
11 และขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงอวยพรเจ้า และทรงเพิ่มพูนและทวีคูณเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เป็นหมู่ชนหลายชาติ และทรงประทานพรเช่นเดียวกับที่อับราฮัมบิดาของข้าพเจ้าประทานให้แก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รับมรดกแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ และแผ่นดินทั้งสิ้นที่พระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัม จงไปเถิด ลูกเอ๋ย ด้วยสันติสุข'
12 และอิสอัคได้ส่งยาโคบไป และยาโคบก็ไปที่เมโสโปเตเมีย ไปอยู่กับลาบัน บุตรชายของเบธูเอลชาวซีเรีย พี่ชายของเรเบคกามารดาของยาโคบ
13 และเมื่อยาโคบได้ลุกขึ้นเพื่อจะไปเมโสโปเตเมียแล้ว เรเบคก้าก็เศร้าโศกเสียใจเรื่องบุตรชายของนาง และนางก็ร้องไห้
14 อิสอัคจึงกล่าวแก่เรเบคกาว่า “น้องสาวเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะยาโคบ บุตรชายของฉันเลย เพราะเขาจากไปอย่างสงบและจะกลับมาอย่างสงบด้วย”
15 พระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงปกป้องเขาจากความชั่วร้ายทั้งปวง และจะทรงอยู่กับเขา เพราะพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งเขาตลอดชีวิตของเขา
16 เพราะข้าพเจ้าทราบว่าทางของเขาจะเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่ง ไม่ว่าเขาจะไปที่ใด จนกว่าเขาจะกลับมาหาเราด้วยสันติสุข และเราจะได้เห็นเขาด้วยสันติสุข

17 อย่ากลัวเพราะเขาเลย น้องสาวของฉัน เพราะเขาอยู่ในทางที่
เที่ยงธรรมและเป็นคนสมบูรณ์พร้อม เขาเป็นคนซื่อสัตย์และจะ
ไม่พินาศ อย่าร้องไห้เลย
18 และอิสอัคได้ปลอบโยนเรเบคกาเรื่องยาโคบบุตรชายของ
นาง และอวยพรเขา
19 และยาโคบเดินทางจากบ่อน้ำแห่งคำสาบานไปยังเมืองฮา
รานในปีแรกของสัปดาห์ที่สองแห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบ
สี่ และเขามาถึงเมืองลูซบนภูเขา คือเมืองเบธเอล ในวันขึ้นเดือน
ใหม่ของเดือนนี้ [2115 AM] และเขามาถึงที่นั่นในตอนเย็นและ
เลี้ยวจากทางไปทางทิศตะวันตกในคืนนั้น และเขานอนที่นั่น
เพราะดวงอาทิตย์ได้ตกดินแล้ว
20 แล้วท่านก็หยิบก้อนหินก้อนหนึ่งจากที่นั่นมาวางไว้ที่ศีรษะใต้
ต้นไม้ แล้วท่านก็เดินทางไปตามลำพังและหลับไป
21 และในคืนนั้นเขาฝันเห็นบันไดตั้งอยู่บนแผ่นดินโลก ปลาย
บันไดนั้นไปถึงสวรรค์ และดูเถิด เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้น
ลงอยู่บนบันไดนั้น และดูเถิด พระเจ้าทรงยืนอยู่บนบันไดนั้น
22 และพระองค์ตรัสกับยาโคบว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้า
ของอับราฮัม บิดาของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่เจ้า
กำลังนอนอยู่นั้น เราจะมอบให้แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้า
ด้วย”
23 และเชื้อสายของเจ้าจะเป็นดุจดั่งฝุ่นดิน และเจ้าจะทวีจำนวน
ขึ้นทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้
และโดยเจ้าและโดยเชื้อสายของเจ้า ครอบครัวทั้งหลายของ
ประชาชาติทั้งหลายจะได้รับพร
24 และดูเถิด เราจะอยู่กับเจ้า และจะปกป้องเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปที่
ใด และเราจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ด้วยสันติสุข เพราะเราจะ
ไม่ละทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะทำทุกสิ่งที่เราได้บอกเจ้าไว้แล้ว'
25 ยาโคบตื่นขึ้นจากหลับและกล่าวว่า “ที่นี่คือพระวิหารของพระ
เจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อนเลย” เขาหวาดกลัวและกล่าวว่า “สถานที่
นี้น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก เพราะที่นี่คือพระวิหารของพระเจ้า และ
เป็นประตูแห่งสวรรค์”
26 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และหยิบก้อนหินที่เขาวางไว้ใต้
ศีรษะมาตั้งเป็นเสาเพื่อเป็นเครื่องหมาย แล้วเทน้ำมันลงบน
ยอดเสานั้น และตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าเบธเอล แต่เดิมสถานที่นั้น
ชื่อว่าลูซ
27 และยาโคบได้ตั้งคำปฏิญาณต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระเจ้าทรง
สถิตอยู่กับข้าพระองค์ และทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ในทางที่ข้า
พระองค์ไป และทรงประทานอาหารให้ข้าพระองค์กินและเครื่อง
นุ่งห่มให้ข้าพระองค์สวมใส่ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับไปบ้านของ
บิดาด้วยความสงบสุข แล้วพระเจ้าจะเป็นพระเจ้าของข้า
พระองค์ และศิลาที่ข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาหลักเพื่อหมาย
สำคัญ ณ ที่นี้ จะเป็นพระวิหารของพระเจ้า และสิ่งทั้งปวงที่
พระองค์ประทานให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายส่วนสิบแด่
พระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์”

บทที่ 28

1 และท่านก็ออกเดินทางไปจนถึงดินแดนทางทิศตะวันออก ไป
หาลาบัน พี่ชายของเรเบคกา และท่านก็อยู่กับลาบันและรับใช้เขา
แทนราเชล ลูกสาวของลาบันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์
2 และในปีแรกของสัปดาห์ที่สาม [2122 AM] ยาโคบกล่าวแก่
ลาบันว่า “ขอภรรยาของข้าพเจ้าคืนเถิด ข้าพเจ้ารับใช้ท่านมาเจ็ด
ปีแล้ว” และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “เราจะยกภรรยาของท่านให้”
3 และลาบันจัดงานเลี้ยงใหญ่ แล้วรับเลอาห์ บุตรสาวคนโตของ
เขามาแต่งงานกับยาโคบ และยกซิลปาห์ สาวใช้ของเขาให้เป็น
สาวใช้อีกคนด้วย ยาโคบไม่รู้เรื่องนี้ เพราะคิดว่านางคือราเชล
4 และยาโคบก็เข้าไปหาเธอ และดูเถิด เธอคือเลอาห์ ยาโคบจึง
โกรธลาบันและกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมท่านจึงทำกับข้าพเจ้าเช่นนี้?
ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเพื่อราเชลไม่ใช่หรือ? ทำไมท่านจึงทำผิด
ต่อข้าพเจ้า?”
5 “จงพาลูกสาวของเจ้าไปเถิด แล้วข้าจะไป เพราะเจ้าได้ทำร้าย
ข้า” เพราะยาโคบรักราเชลมากกว่าเลอาห์ เพราะเลอาห์มีสายตา
ไม่ดี แต่รูปร่างหน้าตาดีมาก ส่วนราเชลมีดวงตาที่สวยงามและ
รูปร่างหน้าตาดียิ่งกว่า
6 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “ในแผ่นดินของเรานั้น ไม่นิยมให้
ลูกสาวคนเล็กแต่งงานกับลูกสาวคนโต” และการกระทำเช่นนั้น
ไม่ถูกต้อง เพราะมีบัญญัติและเขียนไว้ในแผ่นศิลาในสวรรค์ว่า
ไม่ควรให้ลูกสาวคนเล็กแต่งงานกับลูกสาวคนโต แต่ควรให้ลูก
สาวคนโตแต่งงานกับลูกสาวคนโตก่อน แล้วค่อยให้ลูกสาวคน
เล็กแต่งงานกับลูกสาวคนเล็ก และผู้ใดที่ทำเช่นนั้น สวรรค์จะบัน
ทึกความผิดไว้แก่เขา และไม่มีผู้ใดชอบธรรมที่ทำเช่นนี้ เพราะ
การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า
7 และขอพระองค์ทรงบัญชาชนอิสราเอลว่าอย่ากระทำเช่นนั้น
อย่าให้พวกเขาเอาหรือให้บุตรคนเล็กก่อนที่จะให้บุตรคนโต
เพราะเป็นการกระทำที่ชั่วร้ายมาก
8 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “ให้เทศกาลเจ็ดวันผ่านไปก่อน
แล้วเราจะยกราเชลให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ปรนนิบัติเราอีกเจ็ดปี และ
เลี้ยงแกะของเราดังเช่นที่เจ้าเคยทำในสัปดาห์ก่อน”
9 และในวันที่เทศกาลของเลอาห์เจ็ดวันผ่านพ้นไป ลาบันได้ยก
ราเชลให้แก่ยาโคบ เพื่อให้ยาโคบรับใช้เขาอีกเจ็ดปี และลาบันได้
ยกบิลฮาห์ น้องสาวของซิลปาห์ ให้แก่ราเชล เพื่อเป็นหญิงรับใช้
10 และท่านก็รับใช้ต่อไปอีกเจ็ดปีเพราะเห็นแก่ราเชล เนื่องจาก
เลอาห์ถูกยกให้แก่ท่านโดยไม่คิดค่าตอบแทน
11 และพระเจ้าทรงเปิดครรภ์ของเลอาห์ และนางก็ตั้งครรภ์และ
คลอดบุตรชายแก่ยาโคบ และยาโคบตั้งชื่อบุตรนั้นว่ารูเบน ใน
วันที่สิบสี่ของเดือนที่เก้า ในปีแรกของสัปดาห์ที่สาม [2122 AM]
12 แต่ครรภ์ของราเชลก็ปิดลง เพราะพระเจ้าทรงเห็นว่าเลอาห์
เป็นที่เกลียดชังและราเชลเป็นที่รัก
13 และยาโคบก็ไปอยู่กับเลอาห์อีกครั้ง และนางก็ตั้งครรภ์และ
คลอดบุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่าซีเมโอน
ในวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนที่สิบ และในปีที่สามของสัปดาห์นี้
[2124 AM]

14 และยาโคบก็ไปอยู่กับเลอาห์อีกครั้ง และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนที่สามแก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเลวี ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนแรกในปีที่หกของสัปดาห์นี้ [2127 AM]
15 และยาโคบก็ร่วมหลับนอนกับนางอีก และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนที่สี่แก่เขา และเขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่ายูดาห์ ในวันที่สิบห้าของเดือนที่สาม ในปีแรกของสัปดาห์ที่สี่ [2129 AM]
16 ด้วยเหตุนี้ ราเชลจึงอิจฉาเลอาห์ เพราะเลอาห์ไม่มีบุตร และราเชลจึงกล่าวแก่ยาโคบว่า “ขอให้ฉันมีบุตรเถิด” ยาโคบจึงตอบว่า “เราได้กีดกันไม่ให้เจ้ามีบุตรหรือ? เราได้ทอดทิ้งเจ้าหรือ?”
17 และเมื่อราเชลเห็นว่าเลอาห์ได้คลอดบุตรชายสี่คนแก่ยาโคบ คือรูเบน สิเมโอน เลวี และยูดาห์ นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงไปอยู่กับบิลฮาห์สาวใช้ของฉันเถิด และนางจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้ฉัน” (และนางก็ยกบิลฮาห์สาวใช้ของนางให้เป็นภรรยาของเขา)
18 และเขาได้ร่วมหลับนอนกับนาง และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน ในวันที่เก้าของเดือนที่หก ในปีที่หกของสัปดาห์ที่สาม [2127 AM]
19 และยาโคบได้เข้าไปหาบิลฮาห์อีกครั้งหนึ่ง และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ยาโคบ ราเชลตั้งชื่อเขาว่านัฟทาลี ในวันที่ห้าของเดือนที่เจ็ด ในปีที่สองของสัปดาห์ที่สี่ [2130 AM]
20 และเมื่อเลอาห์เห็นว่าตนเองเป็นหมันและไม่มีบุตร นางจึงอิจฉาราเชล และนางก็ยกนางซิลปาห์ซึ่งเป็นสาวใช้ให้ยาโคบเป็นภรรยา และนางซิลปาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย เลอาห์ตั้งชื่อเขาว่ากาด ในวันที่สิบสองของเดือนที่แปด ในปีที่สามของสัปดาห์ที่สี่ [2131 AM]
21 และเขาได้เข้าไปหาเธออีกครั้ง และเธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนที่สองแก่เขา และเลอาห์ตั้งชื่อเขาว่าอาเชอร์ ในวันที่สองของเดือนที่สิบเอ็ด ในปีที่ห้าของสัปดาห์ที่สี่ [2133 AM]
22 และยาโคบก็เข้าไปหาเลอาห์ และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และนางตั้งชื่อเขาว่าอิสสาคาร์ ในวันที่สี่ของเดือนที่ห้า ในปีที่สี่ของสัปดาห์ที่สี่[2132 AM] และนางก็มอบเขาให้แก่พี่เลี้ยง
23 และยาโคบก็เข้าไปหาเธออีกครั้ง และเธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรสองคน คือบุตรชายและบุตรหญิง เธอตั้งชื่อบุตรชายว่าซาบูโลน และตั้งชื่อบุตรหญิงว่าดีนาห์ ในเดือนที่เจ็ดของเดือนที่เจ็ด ในปีที่หกของสัปดาห์ที่สี่ [2134 AM]
24 และพระเจ้าทรงเมตตาต่อราเชล ทรงเปิดครรภ์ของนาง และนางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางตั้งชื่อเขาว่าโยเซฟ ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ ในปีที่หก สัปดาห์ที่สี่นี้ [2134 AM]
25 ในสมัยที่โยเซฟเกิด ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า “ขอทรงโปรดยกภรรยาและบุตรชายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าไปอยู่กับอิสอัคบิดาของข้าพเจ้า และขอให้ข้าพเจ้าได้สร้างบ้านอยู่ เพราะข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านครบกำหนดแล้วเพื่อเห็นแก่บุตรสาวทั้งสองของท่าน และข้าพเจ้าจะไปอยู่กับบิดาของข้าพเจ้า”
26 ลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “จงอยู่กับเราเพื่อรับค่าจ้าง และจงเลี้ยงฝูงแกะของเราต่อไป แล้วเจ้าจงรับค่าจ้าง”
27 และพวกเขาก็ตกลงกันว่า เขาควรจะมอบลูกแกะและลูกแพะที่เกิดมามีสีดำ มีลาย และสีขาว ให้เป็นค่าจ้างแก่เขา
28 และแกะทุกตัวคลอดลูกออกมาเป็นลายจุด ลายด่าง และลายดำ ต่าง ๆ กันไป และพวกมันก็คลอดลูกแกะออกมาเหมือนเดิมทุกตัว ลูกแกะที่มีลายจุดเป็นของยาโคบ ส่วนลูกแกะที่ไม่มีลายจุดเป็นของลาบัน
29 และทรัพย์สินของยาโคบก็ทวีคูณขึ้นอย่างมาก เขามีวัว แกะ ลา อูฐ และคนรับใช้ชายและหญิง
30 และลาบันกับบุตรชายของเขาก็อิจฉายาโคบ ลาบันจึงเอาฝูงแกะของยาโคบคืน และเฝ้ามองยาโคบด้วยเจตนาร้าย

บทที่ 29

1 และเมื่อราเชลคลอดบุตรโยเซฟแล้ว ลาบันก็ไปตัดขนแกะของเขา เพราะพวกเขาอยู่ห่างจากเขาเป็นระยะทางสามวันเดินทาง
2 และยาโคบเห็นว่าลาบันกำลังจะตัดขนแกะของเขา ยาโคบจึงเรียกเลอาห์และราเชลมา และพูดกับพวกนางด้วยความปรารถดีว่าพวกนางควรไปกับเขาไปยังแผ่นดินคานาอัน
3 เพราะเขาเล่าให้พวกเขาฟังว่าเขาเห็นทุกสิ่งในความฝัน แม้กระทั่งทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเขาเกี่ยวกับการกลับไปยังบ้านของบิดา และพวกเขากล่าวว่า “ไม่ว่าท่านจะไปที่ใด เราก็จะไปกับท่าน”
4 และยาโคบได้สรรเสริญพระเจ้าของอิสอัคบิดาของเขา และพระเจ้าของอับราฮัมปู่ของเขา แล้วเขาก็ลุกขึ้นพาภรรยาและบุตรของเขาขึ้นม้า และนำทรัพย์สินทั้งหมดของเขาข้ามแม่น้ำไปยังดินแดนกิเลอาด และยาโคบได้ปกปิดความตั้งใจของเขาจากลาบันและไม่ได้บอกเขา
5 และในปีที่เจ็ดของสัปดาห์ที่สี่ ยาโคบหันหน้าไปยังกิเลอาดในเดือนแรก วันที่ยี่สิบเอ็ด [2135 AM] และลาบันไล่ตามเขาไป และตามทันยาโคบที่ภูเขากิเลอาดในเดือนที่สาม วันที่สิบสาม
6 และพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ลาบันทำร้ายยาโคบ เพราะพระองค์ทรงปรากฏแก่ยาโคบในความฝันในเวลากลางคืน และลาบันก็ได้พูดกับยาโคบ
7 และในวันที่สิบห้าของวันเหล่านั้น ยาโคบได้จัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อลาบันและเพื่อทุกคนที่มากับเขา และในวันนั้นยาโคบได้สาบานต่อลาบัน และลาบันก็ได้สาบานต่อยาโคบด้วยว่า ทั้งสองจะไม่ข้ามภูเขากิเลอาดไปหากันด้วยเจตนาร้าย
8 และพระองค์ทรงก่อกองไว้ที่นั่นเพื่อเป็นพยาน ฉะนั้นสถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่า ‘กองพยาน’ ตามชื่อกองนี้
9 แต่ก่อนนั้นพวกเขาเรียกดินแดนกิเลอาดว่าดินแดนของชาวเรฟาอิม เพราะว่าเป็นดินแดนของชาวเรฟาอิม และชาวเรฟาอิมก็ถือกำเนิดขึ้นที่นั่น พวกเขาเป็นยักษ์ที่มีความสูงตั้งแต่สิบ เก้า แปด ลงไปจนถึงเจ็ดศอก

10 และถิ่นฐานของพวกเขาตั้งอยู่ตั้งแต่ดินแดนของชาวอัมโมนไปจนถึงภูเขาเฮอร์มอน และศูนย์กลางอาณาจักรของพวกเขาคือเมืองคาร์นาอิม อัชทาโรธ เอเดรย์ มิซูร์ และเบโอน
11 และพระเจ้าทรงทำลายพวกเขาเพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของพวกเขา เพราะพวกเขามีความมุ่งร้ายอย่างยิ่ง และชาวอมอไรต์ได้เข้ามาอาศัยอยู่แทนที่พวกเขา ซึ่งเป็นคนชั่วร้ายและบาปหนา และในปัจจุบันนี้ไม่มีชนชาติใดที่ได้กระทำบาปครบถ้วนเหมือนพวกเขา และพวกเขาจึงไม่มีอายุยืนยาวบนโลกนี้อีกต่อไป
12 และยาโคบได้ส่งลาบันไป และลาบันก็เดินทางไปยังเมโสโปเตเมีย ดินแดนทางทิศตะวันออก ส่วนยาโคบก็กลับไปยังดินแดนกิเลอาด
13 และในเดือนที่เก้า วันที่สิบเอ็ด ยาโคบได้ข้ามแม่น้ำยับโบก ในวันนั้น เอซาวน้องชายของเขาได้มาพบยาโคบ และคืนดีกับยาโคบ แล้วยาโคบก็จากยาโคบไปยังแคว้นเสอีร์ แต่ยาโคบอาศัยอยู่ในเต็นท์
14 และในปีแรกของสัปดาห์ที่ห้าในวาระครบรอบนี้ [2136 AM] เขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และอาศัยอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และเลี้ยงแกะของเขาตั้งแต่ทะเลแห่งกองฟางไปจนถึงเบธชัน และไปจนถึงโดธาน และไปจนถึงป่าอัคราบบิม
15 และเขาได้ส่งทรัพย์สินทั้งหมดของเขา ทั้งเสื้อผ้า อาหาร เนื้อ เครื่องดื่ม นม เนย ชีส และอินทผลัมจากหุบเขา ไปให้อิสอัคผู้เป็นบิดา
16 และถวายแด่เรเบคก้า มารดาของเขา ปีละสี่ครั้ง คือระหว่างเดือน ระหว่างฤดูไถนาและฤดูเก็บเกี่ยว และระหว่างฤดูใบไม้ร่วงและฤดูฝน และระหว่างฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิ ณ หอคอยของอับราฮัม
17 เพราะอิสอัคได้กลับมาจากบ่อน้ำแห่งคำสาบานและขึ้นไปบนหอคอยของอับราฮัมบิดาของเขา และอาศัยอยู่ที่นั่นแยกจากเอซาวบุตรชายของเขา
18 ในสมัยที่ยาโคบไปเมโสโปเตเมีย เอซาวได้แต่งงานกับมาฮาลัท บุตรสาวของอิชมาเอล และรวบรวมฝูงแกะทั้งหมดของบิดาและภรรยาของเขา แล้วขึ้นไปอาศัยอยู่บนภูเขาเสอีร์ และทิ้งอิสอัคบิดาของเขาไว้ที่บ่อน้ำแห่งคำสาบานเพียงลำพัง
19 และอิสอัคก็ขึ้นมาจากบ่อน้ำแห่งคำสาบาน และไปอาศัยอยู่ในหอคอยของอับราฮัมบิดาของเขา บนภูเขาแห่งเฮบรอน
20 และยาโคบก็ได้ส่งสิ่งของทั้งหมดที่เขาเคยส่งให้บิดามารดาของเขาตามครั้งคราวไปให้บิดามารดาของเขาตามที่พวกเขาต้องการ และพวกเขาก็อวยพรยาโคบด้วยสุดใจและสุดจิตวิญญาณของพวกเขา

บทที่ 30

1 และในปีแรกของสัปดาห์ที่หก [2143 AM] พระองค์เสด็จขึ้นไปยังเมืองซาเลม ทางทิศตะวันออกของเมืองเชเคม ด้วยสันติสุข ในเดือนที่สี่
2 และที่นั่น พวกเขาได้พาดีนาห์ บุตรสาวของยาโคบ ไปยังบ้านของเชเคม บุตรชายของฮาโมร์ ชาวฮิวไวต์ เจ้าชายแห่งแผ่นดินนั้น และเขาได้ร่วมหลับนอนกับนางและล่วงละเมิดนาง ขณะที่นางเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ อายุสิบสองปี
3 และยาโคบก็วิงวอนบิดาและพี่น้องของนางให้ยกนางให้เป็นภรรยาของเขา และยาโคบกับบุตรชายของเขาก็โกรธแค้นเพราะพวกคนในเมืองเชเคม เพราะพวกเขาล่วงละเมิดดีนาห์น้องสาวของพวกเขา และพูดจาใส่ร้ายพวกเขา หลอกลวงพวกเขา และโกงพวกเขา
4 และซีเมโอนกับเลวีได้มาถึงเชเคมโดยไม่คาดคิด และได้พิพากษาลงโทษชายทุกคนในเมืองเชเคม โดยฆ่าชายทุกคนที่พบในเมืองนั้นจนหมดสิ้น ไม่เหลือใครไว้เลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาฆ่าทุกคนอย่างทรมานเพราะพวกเขาได้ดูหมิ่นดีนาห์น้องสาวของพวกเขา
5 และต่อจากนี้ไปอย่าให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีกเลย คืออย่าให้บุตรสาวของอิสราเอลคนใดต้องแปดเปื้อน เพราะการพิพากษาได้ถูกกำหนดไว้ในสวรรค์แล้วว่าจะลงโทษพวกเขาด้วยดาบ โดยพวกเขาจะทำลายล้างชายชาวเชเคมทั้งหมด เพราะพวกเขาได้ก่อให้เกิดความอับอายในอิสราเอล
6 และพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของลูกหลานยาโคบ เพื่อให้พวกเขาฆ่าพวกเขาด้วยดาบและพิพากษาพวกเขา และเพื่อไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีกในอิสราเอล คือหญิงพรหมจารีของอิสราเอลจะต้องแปดเปื้อน
7 และถ้ามีชายใดในอิสราเอลปรารถนาจะยกบุตรสาวหรือน้องสาวของตนให้แก่ชายใดที่สืบเชื้อสายมาจากชนต่างชาติ เขาจะต้องตายอย่างแน่นอน และพวกเขาจะเอาหินขว้างเขาจนตาย เพราะเขาได้ทำให้ชาวอิสราเอลอับอาย และพวกเขาจะเผาหญิงนั้นด้วยไฟ เพราะนางได้ทำให้ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลของบิดานางเสื่อมเสีย และนางจะต้องถูกกำจัดออกไปจากอิสราเอล
8 และอย่าให้มีหญิงล่วงประเวณีและความไม่บริสุทธิ์ใดๆ ในอิสราเอลตลอดชั่วอายุคนบนโลก เพราะอิสราเอลเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระเจ้า และทุกคนที่ได้ทำให้ (อิสราเอล) แปดเปื้อนจะต้องตายอย่างแน่นอน พวกเขาจะต้องเอาหินขว้างเขาจนตาย
9 เพราะว่ามีบัญญัติและจารึกไว้ในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เกี่ยวกับเชื้อสายอิสราเอลทั้งปวงว่า ผู้ใดทำให้มลทิน (สิ่งนี้) ผู้นั้นจะต้องตายอย่างแน่นอน และจะต้องถูกขว้างด้วยหินจนตาย
10 และสำหรับธรรมบัญญัตินี้ ไม่มีกำหนดเวลาสิ้นสุด ไม่มีการยกโทษ หรือการชดใช้ใดๆ แต่ผู้ใดที่ล่วงละเมิดลูกสาวของตนจะต้องถูกกำจัดออกไปจากท่ามกลางชาวอิสราเอลทั้งปวง เพราะเขาได้ถวายเชื้อสายของตนแก่โมลอค และกระทำการชั่วร้ายจนทำให้เชื้อสายนั้นแปดเปื้อน
11 “โมเสสเอ๋ย จงสั่งสอนชนอิสราเอลและตักเตือนพวกเขาอย่าให้ยกบุตรสาวของตนให้แก่คนต่างชาติ และอย่ารับบุตรสาวของคนต่างชาติมาเป็นภรรยาของบุตรชายของตน เพราะการกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า”

12 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเขียนเรื่องราวทั้งหมดของชาวเชเคม
ซึ่งกระทำต่อดีนาห์ และคำพูดของบุตรชายของยาโคบที่กล่าวว่า
“เราจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชายที่ไม่ได้เข้าสุหนัต เพราะ
นั่นจะเป็นความอัปยศแก่เรา”
13 และนี่เป็นความอัปยศอดสูแก่ชาวอิสราเอล ทั้งผู้ที่ยังมีชีวิต
อยู่และผู้ที่แต่งงานกับบุตรสาวของคนต่างชาติ เพราะการ
กระทำเช่นนี้ไม่สะอาดและน่ารังเกียจสำหรับชาวอิสราเอล
14 และอิสราเอลจะไม่พ้นจากความไม่บริสุทธิ์นี้ หากมีภรรยาที่
เป็นหญิงจากชนต่างชาติ หรือได้ยกบุตรสาวของตนให้แก่ชาย
ใดที่เป็นชนต่างชาติ
15 เพราะว่าจะมีภัยพิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า และคำสาปแช่งซ้ำแล้วซ้ำ
เล่า และการพิพากษา ภัยพิบัติ และคำสาปแช่งทุกอย่างจะมาถึง
เขา ถ้าเขาทำสิ่งนี้ หรือเมินเฉยต่อผู้ที่กระทำความไม่บริสุทธิ์
หรือผู้ที่ทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าแปดเปื้อน หรือผู้ที่ดู
หมิ่นพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ (แล้ว) ประชาชาติทั้ง
ปวงจะถูกพิพากษาพร้อมกันเพราะความไม่บริสุทธิ์และการดู
หมิ่นทั้งหมดของชายผู้นี้
16 และจะไม่มีการลำเอียงต่อบุคคลใด ๆ [และจะไม่มีการคำนึง
ถึงบุคคลใด ๆ] และจะไม่มีการรับผลไม้ เครื่องบูชา เครื่องเผา
บูชา และไขมันจากมือของเขา หรือกลิ่นหอมของเครื่องหอมใด
ๆ เพื่อจะรับไว้ และชายหญิงทุกคนในอิสราเอลที่ทำให้สถาน
ศักดิ์สิทธิ์แปดเปื้อนก็จะได้รับผลเช่นเดียวกัน
17 ด้วยเหตุนี้เราจึงบัญชาเจ้าว่า “จงเป็นพยานถึงเรื่องนี้แก่ชาว
อิสราเอล จงดูว่าชาวเชเคมและบุตรชายของพวกเขาเป็นอย่าง
ไร พวกเขาถูกส่งมอบให้แก่บุตรชายสองคนของยาโคบ และถูก
ทรมานจนตาย แต่การกระทำนั้นถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม
และถูกบันทึกไว้เป็นความชอบธรรมแก่พวกเขา”
18 และเชื้อสายของเลวีก็ถูกเลือกไว้สำหรับตำแหน่งปุโรหิต และ
เป็นชาวเลวี เพื่อพวกเขาจะได้ปรนนิบัติพระเจ้าเช่นเดียวกับพวก
เราอยู่เสมอ และเพื่อเลวีและบุตรชายของเขาจะได้รับพรตลอด
ไป เพราะเขากระตือรือร้นที่จะกระทำการชอบธรรม การ
พิพากษา และการแก้แค้นต่อบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้านอิสราเอล
19 และพวกเขาจึงจารึกคำอวยพรและความชอบธรรมไว้เป็น
พยานถึงความโปรดปรานของพระองค์บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์
ต่อหน้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่ง
20 และเราจดจำความชอบธรรมที่ชายผู้นั้นได้กระทำในระหว่าง
ชีวิตของเขา ตลอดทั้งปี จนกระทั่งถึงพันชั่วอายุคน พวกเขา
จะบันทึกไว้ และความชอบธรรมนั้นจะมาถึงเขาและลูกหลานของ
เขาในภายหลัง และชื่อของเขาได้ถูกบันทึกไว้ในแผ่นจารึกแห่ง
สวรรค์ในฐานะมิตรและคนชอบธรรม
21 ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องราวทั้งหมดนี้เพื่อเจ้า และได้บัญชาให้
เจ้าบอกแก่ชนชาติอิสราเอลว่า พวกเขาไม่ควรทำบาปหรือละเมิด
พระบัญญัติ หรือทำลายพันธสัญญาที่ได้กำหนดไว้สำหรับพวก
เขา แต่ให้พวกเขาปฏิบัติตามและได้รับการบันทึกไว้ว่าเป็นมิตร
22 แต่ถ้าพวกเขาล่วงละเมิดและกระทำความชั่วในทุกทาง ชื่อ
ของพวกเขาก็จะถูกบันทึกไว้ในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ในฐานะศัตรู
และชื่อของพวกเขาจะถูกทำลายไปจากหนังสือแห่งชีวิต และจะ
ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของผู้ที่จะถูกทำลายและอยู่กับผู้ที่จะถูก
ถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดิน
23 และในวันที่บุตรชายของยาโคบฆ่าเชเคมนั้น มีข้อความ
บันทึกไว้ในสวรรค์เพื่อเป็นการชมเชยพวกเขาว่า พวกเขาได้
กระทำการชอบธรรม เที่ยงธรรม และแก้แค้นคนบาป และข้อ
ความนั้นถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นพร
24 และพวกเขานำดีนาห์ น้องสาวของพวกเขา ออกมาจากบ้าน
ที่เชเคม และจับเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในเชเคม ทั้งแกะ วัว ลา
ทรัพย์สินทั้งหมด และฝูงสัตว์ทั้งหมด นำมาถวายยาโคบผู้เป็น
บิดาของพวกเขา
25 และพระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเพราะพวกเขาได้สังหารหมู่
ชาวเมืองด้วยดาบ เพราะพระองค์ทรงเกรงกลัวผู้ที่อาศัยอยู่ใน
แผ่นดินนั้น คือชาวคานาอันและชาวเปริซซิท
26 และความหวาดกลัวของพระเจ้าได้ปกคลุมเมืองต่างๆ รอบ
เมืองเชเคม และพวกเขาจึงไม่กล้าไล่ตามบุตรชายของยาโคบ
เพราะความหวาดกลัวได้ครอบงำพวกเขา

บทที่ 31

1 และในวันขึ้นเดือนใหม่ ยาโคบจึงพูดกับคนทั้งหลายในบ้าน
ของเขาว่า “จงชำระตัวให้บริสุทธิ์และเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วให้เราลุก
ขึ้นไปที่เบธเอล ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับพระองค์ในวันที่
ข้าพเจ้าหนีจากเอซาวพี่ชายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงอยู่
กับข้าพเจ้าและนำข้าพเจ้าเข้ามาในดินแดนนี้อย่างสงบสุข และ
จงกำจัดรูปเคารพแปลกปลอมที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านเสีย”
2 และพวกเขาได้ละทิ้งรูปเคารพแปลกปลอมเหล่านั้น และสิ่ง
ของที่อยู่ในหูและที่สวมอยู่บนคอของพวกเขา รวมทั้งรูปเคารพ
ที่ราเชลขโมยมาจากลาบันบิดาของนางนั้น นางได้มอบให้แก่ยา
โคบทั้งหมด และยาโคบได้เผาทำลายและทุบทำลายสิ่งเหล่านั้น
จนพังพินาศ แล้วนำไปซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่งซึ่งอยู่ในเมืองเช
เคม
3 และในวันรุ่งขึ้นของเดือนที่เจ็ด พระองค์เสด็จขึ้นไปยังเบธเอ
ล และทรงสร้างแท่นบูชา ณ ที่ซึ่งพระองค์เคยประทับนอน และ
ทรงตั้งเสาขึ้นที่นั่น และทรงส่งข่าวไปถึงอิสอัคบิดาของ
พระองค์ ให้มาหาพระองค์เพื่อร่วมพิธีบูชา และไปถึงรีเบคก้า
มารดาของพระองค์ด้วย
4 และอิสอัคกล่าวว่า “ขอให้ยาโคบบุตรชายของข้าพเจ้ามาพบ
ข้าพเจ้าก่อนตายเถิด”
5 และยาโคบได้ไปหาอิสอัคบิดาของเขาและเรเบคกามารดาของ
เขา ณ บ้านของอับราฮัมบิดาของเขา และเขาได้พาบุตรชายสอง
คนของเขาไปด้วย คือเลวีและยูดาห์ และเขาได้ไปหาอิสอัคบิดา
ของเขาและเรเบคกามารดาของเขา
6 และเรเบคาห์ก็ออกมาจากหอคอยไปยังด้านหน้าเพื่อจูบและ
กอดยาโคบ เพราะจิตใจของนางกลับเบิกบานเมื่อได้ยินว่า “ดู
เถิด ยาโคบบุตรชายของท่านมาแล้ว” และนางก็จูบเขา

7 และนางเห็นบุตรชายทั้งสองของเขา และนางจำได้ จึงกล่าวแก่เขาว่า “บุตรทั้งสองของท่านหรือ” แล้วนางก็กอดและจูบพวกเขา และอวยพรพวกเขาพลางกล่าวว่า “ในตัวเจ้า เชื้อสายของอับราฮัมจะรุ่งเรือง และเจ้าจะเป็นพรแก่แผ่นดินโลก”
8 ยาโคบจึงเข้าไปหาอิสอัคบิดาของเขา ในห้องที่เขานอนอยู่ และบุตรชายทั้งสองของเขาก็อยู่กับเขาด้วย ยาโคบจับมือบิดาของเขา และก้มลงจูบเขา ส่วนอิสอัคก็กอดคอยาโคบบุตรชายของเขา และร้องไห้อยู่ที่คอของเขา
9 และความมืดมิดก็หายไปจากดวงตาของอิสอัค และเขาได้เห็นบุตรชายทั้งสองของยาโคบ คือเลวีและยูดาห์ แล้วเขากล่าวว่า “บุตรทั้งสองของท่านหรือ ลูกเอ๋ย? เพราะพวกเขาเหมือนกับท่าน”
10 และพระองค์ตรัสกับเขาว่าพวกเขาเป็นบุตรของพระองค์จริง ๆ ว่า “เจ้าได้เห็นแล้วว่าพวกเขาเป็นบุตรของเราจริง ๆ”
11 และพวกเขาก็เข้ามาใกล้พระองค์ พระองค์จึงหันไปจูบพวกเขาและกอดพวกเขาไว้ด้วยกัน
12 และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ได้ลงมาสถิตในปากของพระองค์ และพระองค์ทรงเลือกเลวีทางขวามือ และยูดาห์ทางซ้ายมือ
13 แล้วท่านก็หันไปหาเลวีเป็นคนแรก และเริ่มอวยพรเขาก่อน แล้วกล่าวแก่เขาว่า ขอพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่ง พระผู้เป็นเจ้าแห่งทุกยุคทุกสมัย ทรงอวยพรท่านและลูกหลานของท่านตลอดทุกยุคทุกสมัย
14 ขอพระเจ้าทรงประทานความยิ่งใหญ่และสง่าราศีแก่ท่านและเชื้อสายของท่าน และทรงทำให้ท่านและเชื้อสายของท่านจากบรรดามนุษย์ทั้งปวง เข้าเฝ้าพระองค์เพื่อรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในฐานะทูตสวรรค์แห่งพระพักตร์และในฐานะผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เชื้อสายของบุตรชายของท่านจะเป็นเช่นพวกเขาเพื่อความรุ่งโรจน์ ความยิ่งใหญ่ และความบริสุทธิ์ และขอพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นใหญ่ตลอดทุกยุคทุกสมัย
15 และพวกเขาจะเป็นผู้พิพากษาและเจ้าชาย และเป็นหัวหน้าของเชื้อสายทั้งหมดของบุตรชายของยาโคบ พวกเขาจะกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยความชอบธรรม และพวกเขาจะพิพากษาคำพิพากษาทั้งปวงของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และพวกเขาจะประกาศทางของข้าพเจ้าแก่ยาโคบ และทางของข้าพเจ้าแก่อิสราเอล พระพรของพระเจ้าจะประทานออกมาจากปากของพวกเขา เพื่ออวยพรแก่เชื้อสายทั้งหมดของผู้เป็นที่รัก
16 มารดาของเจ้าได้ตั้งชื่อเจ้าว่าเลวี และนางได้ตั้งชื่อเจ้าอย่างถูกต้องแล้ว เจ้าจะได้อยู่ร่วมกับพระเจ้า และจะเป็นเพื่อนร่วมโต๊ะอาหารของบุตรชายทั้งหลายของยาโคบ ขอให้โต๊ะอาหารของพระองค์เป็นของเจ้า และขอให้เจ้าและบุตรชายของเจ้าได้กินจากโต๊ะนั้น และขอให้โต๊ะอาหารของเจ้าเต็มเปี่ยมตลอดชั่วอายุคน และอาหารของเจ้าจะไม่ขาดแคลนตลอดทุกยุคทุกสมัย
17 และขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงต่อหน้าเจ้า และขอให้ศัตรูทั้งหลายของเจ้าถูกกำจัดและพินาศไป ขอให้ผู้ที่อวยพรเจ้าได้รับพร และขอให้ประชาชาติใดที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง'
18 และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า “ขอพระเจ้าทรงประทานกำลังและอำนาจแก่เจ้า เพื่อให้เจ้าเหยียบย่ำผู้ที่เกลียดชังเจ้าทั้งปวง เจ้าจะเป็นเจ้าชายปกครองเหนือบรรดาบุตรของยาโคบ ทั้งเจ้าและบุตรชายคนหนึ่งของเจ้า ขอให้พระนามของเจ้าและบุตรชายของเจ้าแพร่ไปทั่วทุกแผ่นดินและทุกภูมิภาค แล้วชนต่างชาติจะเกรงกลัวเจ้า และบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะหวาดหวั่น”
19 ในเจ้าจะมีความช่วยเหลือของยาโคบ และในเจ้าจะพบความรอดของอิสราเอล
20 และเมื่อพระองค์ประทับบนบัลลังก์แห่งเกียรติยศแห่งความชอบธรรมของพระองค์ สันติสุขยิ่งใหญ่จะมาถึงบรรดาเชื้อสายของบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ ขอให้ผู้ที่อวยพรพระองค์ได้รับพร และบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์ ทรมานพระองค์ และสาปแช่งพระองค์ จะถูกถอนรากถอนโคนและทำลายไปจากแผ่นดินโลกและถูกสาปแช่ง'
21 แล้วเขาก็หันไปจูบและกอดเขาอีกครั้ง และดีใจอย่างยิ่งเพราะเขาได้เห็นบุตรชายของยาโคบ บุตรชายของเขาอย่างแท้จริง
22 แล้วเขาก็เดินออกมาจากระหว่างพระบาทของพระองค์ และก้มลงกราบพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงอวยพรพวกเขา และทรงพักอยู่ที่นั่นกับอิสอัคบิดาของเขาในคืนนั้น พวกเขากินและดื่มด้วยความยินดี
23 และพระองค์ทรงให้บุตรชายทั้งสองของยาโคบหลับไป คนหนึ่งอยู่ทางขวามือและอีกคนหนึ่งอยู่ทางซ้ายมือ และพระองค์ทรงนับว่าการหลับนั้นเป็นความชอบธรรม
24 และยาโคบเล่าทุกสิ่งให้บิดาฟังในเวลากลางคืน ว่าพระเจ้าทรงแสดงพระเมตตาอย่างมากมายแก่เขา และทรงทำให้เขาเจริญรุ่งเรืองในทุกวิถีทาง และทรงปกป้องเขาจากความชั่วร้ายทั้งปวง
25 และอิสอัคก็สรรเสริญพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเขา ผู้ทรงไม่ทรงเพิกถอนพระเมตตาและความชอบธรรมจากบุตรชายของอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์
26 และในเช้าวันรุ่งขึ้น ยาโคบจึงเล่าให้อิสอัคบิดาของเขาฟังถึงคำปฏิญาณที่เขาได้ปฏิญาณไว้กับพระเจ้า และนิมิตที่เขาได้เห็น และว่าเขาได้สร้างแท่นบูชาแล้ว และทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมสำหรับการถวายบูชาต่อพระเจ้าตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้ และว่าเขาได้มาเพื่อจะให้เขาขี่ลา
27 อิสอัคจึงกล่าวแก่ยาโคบบุตรชายของตนว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถไปกับเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าแก่แล้วและไม่สามารถแบกรับทางได้อีกต่อไป จงไปเถิดลูกเอ๋ย ด้วยความสงบสุข เพราะวันนี้ข้าพเจ้าอายุหนึ่งร้อยหกสิบห้าปีแล้ว ไม่สามารถเดินทางได้อีกต่อไป จงให้มารดาของเจ้าขี่ลาไปกับเจ้าเถิด”
28 และเรารู้แล้ว ลูกเอ๋ย ว่าเจ้ามาเพราะเรา และขอให้วันนี้เป็นวันที่เจ้าได้รับพร เพราะเจ้าได้เห็นเรายังมีชีวิตอยู่ และเราก็ได้เห็นเจ้าด้วย ลูกเอ๋ย
29 ขอให้ท่านประสบความสำเร็จและปฏิบัติตามคำปฏิญาณที่ท่านได้ให้ไว้ อย่าละทิ้งคำปฏิญาณของท่าน เพราะท่านจะต้องถูก

เรียกมาสอบสวนเกี่ยวกับคำปฏิญาณนั้น ฉะนั้นจงรีบเร่งปฏิบัติตามคำปฏิญาณนั้น และขอให้พระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงทรงพอพระทัย ผู้ที่ท่านได้ให้คำปฏิญาณไว้ด้วย'
30 และท่านก็กล่าวแก่เรเบคคาว่า “จงไปกับยาโคบบุตรชายของเจ้าเถิด” และเรเบคคาจึงไปกับยาโคบบุตรชายของนาง และเดโบราห์ก็ไปด้วย และพวกเขาก็มาถึงเบธเอล
31 และยาโคบระลึกถึงคำอธิษฐานที่บิดาของเขาได้อวยพรแก่เขาและบุตรชายทั้งสองของเขา คือเลวีและยูดาห์ และเขาก็ยินดีและสรรเสริญพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา คืออับราฮัมและอิสอัค
32 และท่านก็กล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ข้าพเจ้ามีความหวังนิรันดร์ และบุตรชายของข้าพเจ้าก็เช่นกัน ต่อหน้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่ง” และพระประสงค์ก็กำหนดไว้เช่นนี้สำหรับทั้งสอง และพระบัญญัติในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นพยานนิรันดร์แก่พวกเขาว่า อิสอัคได้อวยพรพวกเขาอย่างไร

บทที่ 32

1 และในคืนนั้นเขาพักอยู่ที่เบธเอล และเลวีฝันว่าพวกเขาได้แต่งตั้งเขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาตลอดไป และเขาตื่นจากความฝันและสรรเสริญพระเจ้า
2 และยาโคบก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ในวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ และเขาก็ถวายส่วนสิบจากทุกสิ่งที่มากับเขา ทั้งคนและสัตว์เลี้ยง ทั้งทองคำและภาชนะและเครื่องนุ่งห่มทุกอย่าง จริงอยู่ เขาถวายส่วนสิบจากทุกสิ่ง
3 และในวันเหล่านั้น ราเชลตั้งครรภ์บุตรชายของนางคือเบนยามิน และยาโคบนับบุตรชายของตนสืบต่อมา และเลวีก็ตกเป็นส่วนของพระเจ้า และบิดาของเขาก็มอบเครื่องแต่งกายของปุโรหิตให้แก่เขาและจัดเตรียมสิ่งของต่างๆ ไว้ในมือของเขา
4 และในวันที่สิบห้าของเดือนนี้ เขาได้นำวัวสิบสี่ตัวจากบรรดาสัตว์เลี้ยง แกะตัวผู้ยี่สิบแปดตัว แกะตัวเมียสี่สิบเก้าตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และลูกแพะยี่สิบเอ็ดตัว มาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาบนแท่นบูชา ซึ่งเป็นที่พอพระทัยและมีกลิ่นหอมหวานต่อพระเจ้า
5 นี่คือเครื่องบูชาของเขา อันเป็นผลสืบเนื่องจากคำปฏิญาณที่เขาได้ให้ไว้ว่าจะถวายหนึ่งในสิบ พร้อมกับเครื่องบูชาผลไม้และเครื่องบูชาเครื่องดื่มของพวกเขา
6 เมื่อไฟดับหมดแล้ว เขาก็จุดเครื่องหอมเผาบนกองไฟนั้น และถวายวัวสองตัว แกะตัวผู้สี่ตัว แกะตัวเมียสี่ตัว แพะตัวผู้สี่ตัว แกะตัวเมียอายุหนึ่งปีสองตัว และลูกแพะสองตัว เป็นเครื่องบูชาขอบคุณ และเขาทำเช่นนี้ทุกวันเป็นเวลาเจ็ดวัน
7 และเขากับบรรดาบุตรชายและคนของเขาต่างรับประทานอาหารนั้นด้วยความยินดีอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน พร้อมทั้งสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง และทรงประทานคำปฏิญาณแก่เขา
8 และท่านได้ถวายสิบส่วนหนึ่งของสัตว์สะอาดทั้งหมด และถวายเครื่องบูชาเผา แต่สัตว์ไม่สะอาดนั้น ท่านไม่ได้มอบให้แก่เลวีบุตรชายของท่าน และท่านได้มอบชีวิตของชายทั้งหมดให้แก่เลวี
9 และเลวีได้ปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตที่เบธเอลต่อหน้ายาโคบผู้เป็นบิดา โดยได้รับเลือกก่อนพี่น้องอีกสิบคน และเลวีก็เป็นปุโรหิตอยู่ที่นั่น และยาโคบได้ปฏิญาณตนไว้ว่า ดังนั้นเขาจึงถวายส่วนสิบแด่พระเจ้าอีกครั้ง และชำระให้บริสุทธิ์ และส่วนสิบนั้นก็กลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระองค์
10 และด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เป็นกฎเกี่ยวกับการถวายสิบลดหนึ่งอีกครั้งหนึ่ง เพื่อรับประทานถวายแด่พระเจ้าทุกปี ณ สถานที่ซึ่งทรงเลือกสรรไว้ให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ และกฎนี้ไม่มีขีดจำกัดเป็นนิรันดร์
11 บทบัญญัตินี้เขียนขึ้นเพื่อให้สำเร็จสมบูรณ์ในแต่ละปี โดยการรับประทานส่วนสิบส่วนที่สองต่อหน้าพระเจ้า ณ สถานที่ที่ได้เลือกไว้ และจะไม่มีสิ่งใดเหลือค้างจากปีนี้ไปยังปีถัดไป
12 เพราะในปีนั้น เมล็ดพืชจะถูกรับประทานได้จนถึงฤดูเก็บเกี่ยวเมล็ดพืชของปีนั้น และเหล้าองุ่นจะถูกรับประทานได้จนถึงฤดูของเหล้าองุ่น และน้ำมันจะถูกรับประทานได้จนถึงฤดูของมัน
13 และสิ่งใดก็ตามที่เหลืออยู่และเสื่อมสภาพแล้ว ให้ถือว่าเป็นมลทิน ให้เผาด้วยไฟเสีย เพราะเป็นสิ่งไม่สะอาด
14 และให้พวกเขากินอาหารนั้นด้วยกันในสถานศักดิ์สิทธิ์ และอย่าปล่อยให้มันเก่าเก็บ
15 และส่วนสิบทั้งหมดของวัวและแกะจะเป็นของศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า และเป็นของปุโรหิตของพระองค์ ซึ่งพวกเขาจะรับประทานต่อหน้าพระองค์ทุกปี เพราะว่าได้บัญญัติและจารึกไว้เกี่ยวกับส่วนสิบในแผ่นศิลาแห่งสวรรค์แล้ว
16 และในคืนถัดมา คือวันที่ยี่สิบสองของเดือนนี้ ยาโคบตั้งใจจะสร้างสถานที่นั้นขึ้นใหม่ และจะล้อมลานนั้นด้วยกำแพง และจะชำระให้บริสุทธิ์และทำให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ตลอดไป สำหรับตัวเขาเองและลูกหลานของเขาในภายหลัง
17 และในเวลากลางคืน พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและอวยพรเขา แล้วตรัสกับเขาว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไป แต่ชื่อของเจ้าจะถูกเรียกว่าอิสราเอล”
18 และพระองค์ตรัสกับเขาอีกว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเราจะเพิ่มพูนและทวีจำนวนเจ้าขึ้นอย่างมากมาย และจะมีกษัตริย์ออกมาจากเจ้า และพวกเขาจะพิพากษาทุกหนทุกแห่งที่เท้าของมนุษย์เหยียบย่างไป”
19 และเราจะมอบแผ่นดินโลกทั้งสิ้นที่อยู่ใต้ฟ้าให้แก่เชื้อสายของเจ้า และพวกเขาจะพิพากษาประชาชาติทั้งหลายตามความปรารถนาของพวกเขา และหลังจากนั้นพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินโลกทั้งสิ้นและเป็นมรดกตลอดไป'
20 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาจบแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปจากเขา และยาโคบเฝ้ามองจนกระทั่งพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

21 และในเวลากลางคืนนั้น ยาโคบได้เห็นนิมิต และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์พร้อมด้วยแผ่นศิลาเจ็ดแผ่นในมือ และมอบแผ่นศิลาเหล่านั้นให้แก่ยาโคบ ยาโคบได้อ่านและรู้ถึงสิ่งทั้งปวงที่เขียนไว้ในนั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นแก่เขาและลูกหลานของเขาตลอดทุกยุคทุกสมัย
22 และพระองค์ทรงแสดงให้เขาเห็นทุกสิ่งที่เขียนไว้บนแผ่นศิลา และตรัสกับเขาว่า “อย่าสร้างสถานที่นี้ และอย่าทำให้ที่นี่เป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ถาวร และอย่าอาศัยอยู่ที่นี่ เพราะที่นี่ไม่ใช่สถานที่นั้น จงไปบ้านของอับราฮัมบิดาของเจ้า และอาศัยอยู่กับอิสอัคบิดาของเจ้าจนถึงวันที่บิดาของเจ้าสิ้นชีวิต”
23 เพราะในอียิปต์เจ้าจะตายอย่างสงบ และในแผ่นดินนี้เจ้าจะถูกฝังอย่างมีเกียรติในสุสานของบรรพบุรุษของเจ้า ร่วมกับอับราฮัมและอิสอัค
24 อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าได้เห็นและอ่านมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปตามนั้น และจงจดบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เจ้าได้เห็นและอ่านมา'
25 ยาโคบจึงกล่าวว่า “พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ได้อ่านและได้เห็นได้อย่างไร?” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะช่วยให้เจ้าจดจำทุกสิ่งได้”
26 แล้วเขาก็ลุกขึ้นจากที่นอน และตื่นจากหลับ แล้วระลึกถึงทุกสิ่งที่เขาได้อ่านและเห็น และเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เขาได้อ่านและเห็นลงไป
27 และพระองค์ทรงฉลองวันนั้นอีกวันหนึ่ง ณ ที่นั้น และทรงถวายเครื่องบูชาตามแบบอย่างที่ทรงถวายในวันก่อนๆ และทรงเรียกวันนั้นว่า “วันเพิ่มเติม” เพราะวันนี้เป็นวันที่เพิ่มเข้ามา และวันก่อนๆ พระองค์ทรงเรียกว่า “เทศกาล”
28 และเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น และมีบันทึกไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ เพราะฉะนั้นจึงได้มีการเปิดเผยแก่เขาว่าเขาควรจะเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ และเพิ่มเข้าไปในเทศกาลเจ็ดวัน
29 และชื่อของมันถูกเรียกว่า 'ส่วนเพิ่มเติม' เพราะว่ามันถูกบันทึกไว้ท่ามกลางวันเทศกาลต่างๆ ตามจำนวนวันของปี
30 และในคืนวันที่ยี่สิบสามของเดือนนี้ เดโบราห์ นางพยาบาลของรีเบคก้าก็เสียชีวิต และพวกเขาฝังศพเธอไว้ใต้เมือง ใต้ต้นโอ๊กริมแม่น้ำ และเขาเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า ‘แม่น้ำของเดโบราห์’ และต้นโอ๊กนั้นว่า ‘ต้นโอ๊กแห่งความโศกเศร้าของเดโบราห์’
31 และเรเบคาห์ก็กลับไปบ้านของอิสอัคบิดาของเขา และยาโคบได้ส่งแกะตัวผู้ แกะตัวเมีย และแพะตัวผู้ไปให้ เพื่อเรเบคาห์จะได้เตรียมอาหารให้บิดาของเขาตามที่เขาปรารถนา
32 และเขาติดตามมารดาของเขาไปจนถึงแผ่นดินคาบราตันและเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
33 และราเชลได้คลอดบุตรชายในเวลากลางคืน และตั้งชื่อเขาว่า 'บุตรแห่งความเศร้าโศกของข้าพเจ้า' เพราะนางเจ็บปวดในการคลอดบุตร แต่บิดาของเขาตั้งชื่อเขาว่าเบนจามิน ในวันที่สิบเอ็ดของเดือนที่แปด ในสัปดาห์แรกของสัปดาห์ที่หกของปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ [2143 AM]
34 และราเชลก็เสียชีวิตที่นั่น และถูกฝังไว้ในแผ่นดินเอฟราธ ซึ่งก็คือเบธเลเฮม และยาโคบได้สร้างเสาหินไว้บนหลุมฝังศพของราเชล บนถนนเหนือหลุมฝังศพของนาง

บทที่ 33

1 และยาโคบได้ไปอาศัยอยู่ทางใต้ของเมืองมักดาลัดราเอฟ และเขาไปหาอิสอัคบิดาของเขาพร้อมกับเลอาห์ภรรยาของเขาในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สิบ
2 และรูเบนได้เห็นบิลฮาห์ นางรับใช้ของราเชล ภรรยาน้อยของบิดาของเขา กำลังอาบน้ำอยู่ในที่ลับ และเขาก็หลงรักนาง
3 และในเวลากลางคืน เขาได้ซ่อนตัว และเข้าไปในบ้านของบิลฮาห์ [ในเวลากลางคืน] และพบเธอนอนหลับอยู่ตามลำพังบนเตียงในบ้านของเธอ
4 และเขาได้ร่วมหลับนอนกับนาง และนางก็ตื่นขึ้นมาเห็น และดูเถิด รูเบนกำลังร่วมหลับนอนกับนางบนเตียง นางจึงเปิดชายผ้าห่มออกและจับเขาไว้ แล้วร้องออกมา จึงรู้ว่าเป็นรูเบน
5 และนางรู้สึกละอายใจเพราะเขา จึงปล่อยมือจากเขา และเขาก็หนีไป
6 และนางก็คร่ำครวญถึงเรื่องนี้อย่างสุดซึ้ง และไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ใครเลย
7 เมื่อยาโคบกลับมาและตามหานาง นางจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดิฉันไม่บริสุทธิ์สำหรับท่านแล้ว เพราะดิฉันแปดเปื้อนท่านแล้ว เนื่องจากรูเบนได้ล่วงละเมิดดิฉัน โดยเขาได้ร่วมหลับนอนกับดิฉันในเวลากลางคืน และดิฉันหลับอยู่ จึงไม่รู้ตัวจนกระทั่งเขาเปิดกระโปรงของดิฉันออกแล้วร่วมหลับนอนกับดิฉัน”
8 และยาโคบก็โกรธรูเบนอย่างมาก เพราะรูเบนไปนอนกับบิลฮาห์ และไปล่วงเกินบิดาของตน
9 และยาโคบก็ไม่เข้าใกล้เธออีก เพราะรูเบนได้ล่วงละเมิดเธอ และสำหรับผู้ใดที่เปิดเผยชายกระโปรงของบิดา การกระทำของเขานั้นชั่วร้ายอย่างยิ่ง เพราะเขาน่ารังเกียจต่อพระเจ้า
10 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติไว้บนแผ่นศิลาแห่งสวรรค์ว่า ชายใดไม่ควรนอนกับภรรยาของบิดา และไม่ควรเปิดกระโปรงของบิดา เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด ชายที่นอนกับภรรยาของบิดาและหญิงนั้นจะต้องตายด้วยกันอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาได้กระทำความสกปรกบนโลก
11 และจะไม่มีสิ่งใดที่ไม่สะอาดในสายพระเนตรของพระเจ้าของเราในชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
12 และมีเขียนไว้อีกครั้งว่า ‘ผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของบิดาตน ผู้นั้นก็จงถูกสาปแช่ง เพราะเขาได้เปิดเผยความอับอายของบิดาตน’ และบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทั้งหลายก็กล่าวว่า ‘จงเป็นเช่นนั้นเถิด จงเป็นเช่นนั้นเถิด’
13 และโมเสสเอ๋ย จงสั่งสอนชนอิสราเอลให้ปฏิบัติตามคำนี้ เพราะว่าคำนี้มีโทษถึงตาย และเป็นคำที่ไม่บริสุทธิ์ และไม่มีการชดใช้ใดๆ สำหรับผู้ที่กระทำเช่นนี้ได้ แต่เขาจะต้องถูกประหาร

ชีวิต ถูกฆ่า และถูกขว้างด้วยหินจนตาย และถูกกำจัดออกไป
จากหมู่ชนของพระเจ้าของเรา
14 เพราะในอิสราเอลนั้น ผู้ใดที่กระทำเช่นนั้น จะไม่ได้รับ
อนุญาตให้มีชีวิตอยู่บนโลกนี้แม้แต่เพียงวันเดียว เพราะเขาน่า
รังเกียจและไม่สะอาด
15 และอย่าให้พวกเขาพูดว่า: รูเบนได้รับการยกโทษและมีชีวิต
รอดหลังจากที่เขาร่วมประเวณีกับนางสนมของบิดา และนาง
สนมนั้นก็ได้รับการยกโทษและมีชีวิตรอดเช่นกัน แม้ว่านางจะมี
สามีอยู่แล้ว และยาโคบ บิดาของรูเบน สามีของนางก็ยังมีชีวิต
อยู่
16 เพราะจนถึงเวลานั้น พระบัญญัติ คำพิพากษา และธรรม
บัญญัติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์จึงได้ถูกเปิดเผยแก่คนทั้งปวง
แต่ในสมัยของพระองค์ (ได้มีการเปิดเผย) เป็นธรรมบัญญัติ
แห่งฤดูกาลและแห่งวัน และเป็นธรรมบัญญัตินิรันดร์สำหรับคน
ชั่วนิรันดร์
17 และสำหรับธรรมบัญญัตินี้ ไม่มีวันสิ้นสุด และไม่มีการล้าง
บาป แต่ทั้งสองอย่างจะต้องถูกกำจัดให้สิ้นซากท่ามกลางประชา
ชาติ ในวันที่พวกเขาได้กระทำความผิดนั้น พวกเขาจะต้องถูก
ประหารชีวิต
18 และโมเสสเอ๋ย จงเขียน (ข้อความนี้) ลงไว้ให้ชาวอิสราเอล
เพื่อพวกเขาจะได้ปฏิบัติตาม และทำตามถ้อยคำเหล่านี้ และจะไม่
กระทำบาปที่ต้องถึงแก่ความตาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเราทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ไม่ทรงลำเอียงและไม่ทรง
รับของกำนัล
19 และจงบอกถ้อยคำแห่งพันธสัญญาเหล่านี้แก่เขา เพื่อเขาจะ
ได้ยินและปฏิบัติตาม และระมัดระวังในเรื่องเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่
ถูกทำลายและถูกถอนรากถอนโคนไปจากแผ่นดิน เพราะความ
สกปรก ความน่ารังเกียจ ความมลทิน และความเสื่อมเสีย คือ
บรรดาผู้ที่กระทำสิ่งเหล่านั้นบนแผ่นดินต่อหน้าพระเจ้าของเรา
20 และไม่มีบาปใดใหญ่หลวงไปกว่าการล่วงประเวณีที่พวกเขา
กระทำบนโลกนี้ เพราะอิสราเอลเป็นชนชาติบริสุทธิ์ของพระเจ้า
ของตน เป็นชนชาติแห่งมรดก เป็นชนชาติปุโรหิตและกษัตริย์
และเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ และจะไม่มีความสกปรกเช่นนั้น
ปรากฏขึ้นท่ามกลางชนชาติบริสุทธิ์นี้
21 และในปีที่สามของสัปดาห์ที่หกนี้ [2145 AM] ยาโคบและ
บุตรชายทั้งหมดของเขาได้ไปอาศัยอยู่ในบ้านของอับราฮัม ใกล้
กับอิสอัคบิดาของเขาและเรเบคาห์มารดาของเขา
22 และนี่คือชื่อของบุตรชายของยาโคบ บุตรชายคนโตคือ รู
เบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เซบูลอน บุตรชายของเลอาห์
และบุตรชายของราเชลคือ โยเซฟและเบนยามิน และบุตรชาย
ของบิลฮาห์คือ ดานและนัฟทาลี และบุตรชายของซิลปาห์คือ
กาดและอาเชอร์ และดีนาห์ บุตรสาวของเลอาห์ บุตรสาวคน
เดียวของยาโคบ
23 และพวกเขาก็เข้ามาและกราบไหว้ไอแซคและเรเบคกา และ
เมื่อพวกเขาเห็นทั้งสอง พวกเขาก็อวยพรยาโคบและบุตรชาย
ทุกคนของยาโคบ และไอแซคก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาเห็น
บุตรชายของยาโคบ คือบุตรชายคนเล็กของเขา และเขาก็อวย
พรพวกเขา

บทที่ 34

1 และในปีที่หกของสัปดาห์นี้แห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบ
สี่ปี [2148 AM] ยาโคบได้ส่งบุตรชายของเขาไปเลี้ยงแกะ และ
คนรับใช้ของเขาก็ไปกับพวกเขาที่ทุ่งหญ้าแห่งเชเคม
2 และกษัตริย์ทั้งเจ็ดของชาวอมอไรต์ได้รวมตัวกันเพื่อจะฆ่า
พวกเขา โดยซ่อนตัวอยู่ใต้ต้นไม้ และจะยึดปศุสัตว์ของพวกเขา
เป็นของรางวัล
3 และยาโคบ เลวี ยูดาห์ และโยเซฟ อยู่ในบ้านกับอิสอัคผู้เป็น
บิดา เพราะจิตใจของเขาทุกข์โศก และพวกเขาไม่อาจจากเขาไป
ได้ ส่วนเบนจามินเป็นน้องคนสุดท้อง จึงอยู่กับบิดาด้วยเหตุนี้
4 และกษัตริย์แห่งทาฟู กษัตริย์แห่งอาเรซา กษัตริย์แห่งเซรา
กัน กษัตริย์แห่งเซโล กษัตริย์แห่งกาอัส กษัตริย์แห่งเบธรอน
กษัตริย์แห่งมาอานิซากิร และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในภูเขาเหล่านี้
(และ) ผู้ที่อาศัยอยู่ในป่าในแผ่นดินคานาอัน ก็ได้เสด็จมา
5 และพวกเขาได้แจ้งเรื่องนี้แก่ยาโคบว่า “ดูเถิด กษัตริย์แห่งชา
วอมอไรต์ได้ล้อมบุตรชายของท่านไว้ และปล้นฝูงสัตว์ของพวก
เขาไป”
6 และเขาจึงลุกขึ้นจากบ้าน พร้อมด้วยบุตรชายทั้งสามคนและ
บรรดาข้ารับใช้ของบิดา รวมทั้งข้ารับใช้ของตนเอง และยกทัพ
ไปต่อสู้กับศัตรูด้วยทหารหกพันคนซึ่งถือดาบ
7 และเขาได้สังหารพวกเขาในทุ่งหญ้าแห่งเชเคม และไล่ตามผู้ที่
หนีไป และเขาได้สังหารพวกเขาด้วยคมดาบ และเขาได้สังหารอา
เรสา ทาฟู ซาเรกัน เซโล อามานิซากีร์ และกา[กา]อัส และเขาก็
ได้ฝูงสัตว์ของเขากลับคืนมา
8 และพระองค์ทรงมีชัยเหนือพวกเขา และทรงกำหนดให้พวก
เขาจ่ายบรรณาการแก่พระองค์ คือผลไม้ห้าชนิดจากดินแดน
ของพวกเขา และพระองค์ทรงสร้างเมืองโรเบลและทัมนาตาเรส
ขึ้น
9 และพระองค์เสด็จกลับมาด้วยสันติ และทรงคืนดีกับพวกเขา
และพวกเขาก็ได้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ จนกระทั่งถึงวันที่
พระองค์และบุตรชายเสด็จลงไปยังอียิปต์
10 และในปีที่เจ็ดของสัปดาห์นี้ [ค.ศ. 2149] โยเซฟได้ส่งเขาไป
สืบข่าวคราวของพี่น้องของเขาจากบ้านของเขาไปยังเมืองเช
เคม และเขาพบพวกเขาอยู่ที่เมืองโดธาน
11 และพวกเขาได้กระทำการทรยศต่อพระองค์ และวางแผนที่
จะฆ่าพระองค์ แต่เปลี่ยนใจ พวกเขาขายพระองค์ให้แก่พ่อค้า
ชาวอิชมาเอล และพาพระองค์ลงไปยังอียิปต์ แล้วขายพระองค์
ให้แก่โปติฟาร์ ขันทีของฟาโรห์ หัวหน้าพ่อครัว และปุโรหิตแห่ง
เมืองเอเลว
12 และบรรดาบุตรชายของยาโคบได้ฆ่าลูกแพะตัวหนึ่ง แล้วนำ
เสื้อคลุมของโยเซฟไปชุบเลือด และส่งไปให้ยาโคบผู้เป็นบิดาใน
วันที่สิบของเดือนที่เจ็ด

13 และโยเซฟก็โศกเศร้าตลอดทั้งคืน เพราะพวกเขาได้นำศพมาให้เขาในตอนเย็น และเขาก็เป็นไข้ด้วยความโศกเศร้าเสียใจต่อการตายของโยเซฟ และเขากล่าวว่า “สัตว์ร้ายได้กินโยเซฟเสียแล้ว” และคนในบ้านของเขาก็โศกเศร้าเสียใจไปกับเขาตลอดทั้งวัน
14 และบรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาก็ลุกขึ้นมาปลอบโยนเขา แต่เขาปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยนเพราะเรื่องบุตรชายของเขา
15 ในวันนั้น บิลฮาห์ได้ยินว่าโยเซฟเสียชีวิตแล้ว นางก็ตายไปในขณะที่กำลังโศกเศร้าเสียใจ นางอาศัยอยู่ที่คัฟราเตฟ และดีนาห์ลูกสาวของโยเซฟก็เสียชีวิตหลังจากโยเซฟเสียชีวิตเช่นกัน
16 และเกิดเหตุการณ์โศกเศร้าสามครั้งในเดือนเดียวกันนั้น ชาวอิสราเอลจึงถูกฝังไว้ตรงข้ามกับหลุมฝังศพของราเชล และฝังดีนาห์ บุตรสาวของเขาไว้ที่นั่นด้วย
17 และเขาโศกเศร้าเสียใจต่อการตายของโยเซฟอยู่หนึ่งปี และเขาก็ไม่หยุดโศกเศร้าเลย เพราะเขากล่าวว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้าไปสู่หลุมฝังศพด้วยความโศกเศร้าเสียใจต่อการตายของลูกชายของข้าพเจ้าเถิด’
18 ด้วยเหตุนี้จึงมีบัญญัติไว้สำหรับชาวอิสราเอลว่า ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันที่ยาโคบผู้เป็นบิดาได้รับข่าวร้ายเรื่องโยเซฟว่าเศร้าโศกเสียใจ เพื่อจะได้ทำการชดใช้บาปของตนด้วยแพะตัวเล็กๆ ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ปีละครั้ง เพราะพวกเขาได้ทำให้บิดาเสียใจในเรื่องโยเซฟบุตรชายของตน
19 และวันนี้นั้นได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้พวกเขาโศกเศร้าในบาปของตน ความผิดบาปทั้งปวง และความผิดพลาดทั้งปวง เพื่อพวกเขาจะได้ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ในวันนั้นปีละครั้ง
20 หลังจากโยเซฟเสียชีวิตแล้ว บุตรชายของยาโคบก็ได้แต่งงาน ชื่อภรรยาของรูเบนคืออาดา ชื่อภรรยาของสิเมโอนคืออาดลบาอา หญิงชาวคานาอัน ชื่อภรรยาของเลวีคือเมลคา บุตรสาวของอาราม จากเชื้อสายของเทราห์ ชื่อภรรยาของยูดาห์คือเบตาซูเอล หญิงชาวคานาอัน ชื่อภรรยาของอิสสาคาร์คือเฮซากา ชื่อภรรยาของซาบูโลนคือนีมาน ชื่อภรรยาของดานคือเอกลา ชื่อภรรยาของนัฟทาลีคือราซูอู ชาวเมโสโปเตเมีย ชื่อภรรยาของกาดคือมาคา ชื่อภรรยาของอาเชอร์คืออิโยนา ชื่อภรรยาของโยเซฟคืออาเซนาธ ชาวอียิปต์ และชื่อภรรยาของเบนจามินคืออิยาซากา
21 และซีเมโอนกลับใจ และไปรับภรรยาคนที่สองจากเมโสโปเตเมียเช่นเดียวกับพี่น้องของเขา

บทที่ 35

1 และในปีแรกของสัปดาห์แรกของปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 45 ปี [2157 AM] เรเบคก้าได้เรียกยาโคบบุตรชายของนางมา และสั่งสอนเขาเกี่ยวกับบิดาและพี่ชายของเขาว่า เขาควรให้เกียรติพวกเขาตลอดชีวิตของเขา
2 และยาโคบกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะทำทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ เพราะสิ่งนี้จะเป็นเกียรติและเป็นความยิ่งใหญ่แก่ข้าพระองค์ และเป็นความชอบธรรมต่อพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้ถวายเกียรติแก่พวกเขา”
3 และท่านแม่ก็ทรงทราบตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดจนถึงวันนี้ การกระทำทั้งหมดของข้าพเจ้าและสิ่งที่อยู่ในใจของข้าพเจ้า ว่าข้าพเจ้าคิดแต่สิ่งที่ดีงามในทุกสิ่งเสมอมา
4 แล้วข้าพเจ้าจะไม่ทำตามที่ท่านได้บัญชาไว้ได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าควรให้เกียรติบิดาและพี่ชายของข้าพเจ้า!
5 “บอกข้าเถิด แม่เอ๋ย ว่าท่านเห็นความชั่วร้ายอะไรในตัวข้าบ้าง แล้วข้าจะหันเหจากความชั่วร้ายนั้น และพระเมตตาจะอยู่กับข้า”
6 และนางกล่าวแก่เขาว่า “ลูกเอ๋ย ตลอดชีวิตของแม่ แม่ไม่เคยเห็นการกระทำใดๆ ที่ผิดศีลธรรมในตัวเจ้าเลย มีแต่การกระทำที่เที่ยงธรรมเท่านั้น และถึงกระนั้น แม่ก็จะบอกความจริงแก่เจ้าลูกเอ๋ย ว่าแม่จะตายในปีนี้ และแม่จะไม่รอดชีวิตในปีนี้ เพราะแม่ได้เห็นในความฝันถึงวันตายของแม่ว่า แม่จะมีชีวิตอยู่ไม่เกินหนึ่งร้อยห้าสิบห้าปี และดูเถิด แม่ได้ใช้ชีวิตครบตามกำหนดที่แม่ควรจะมีแล้ว”
7 และยาโคบหัวเราะกับคำพูดของมารดา เพราะมารดาของเขากล่าวแก่เขาว่าตนเองจะตาย และนางนั่งอยู่ตรงข้ามเขาด้วยกำลังกายที่แข็งแรง และนางก็ไม่ได้อ่อนแอ เพราะนางเดินเข้าออกและมองเห็นได้ ฟันของนางแข็งแรง และไม่มีโรคภัยไข้เจ็บใดมาทำร้ายนางตลอดชีวิตของนาง
8 ยาโคบจึงกล่าวแก่เธอว่า “แม่เอ๋ย ข้าพเจ้าก็เป็นสุขยิ่งนัก หากวันเวลาของข้าพเจ้าใกล้เคียงกับวันเวลาแห่งชีวิตของท่าน และกำลังของข้าพเจ้าคงอยู่กับข้าพเจ้าเช่นเดียวกับกำลังของท่าน และท่านจะไม่ตาย เพราะท่านล้อเล่นกับข้าพเจ้าเรื่องความตายของท่านอย่างไม่จริงจัง”
9 แล้วนางก็เข้าไปหาอิสอัคและกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้าขอร้องท่านเพียงข้อเดียว คือขอให้เอซาวสาบานว่าจะไม่ทำร้ายยาโคบและจะไม่ตามรังควานยาโคบด้วยความเป็นศัตรู เพราะท่านทราบดีอยู่แล้วว่าความคิดของเอซาวนั้นชั่วร้ายมาตั้งแต่หนุ่มและไม่มีความดีใดๆ ในตัวเขาเลย เพราะเขาปรารถนาจะฆ่ายาโคบหลังจากที่ท่านตายแล้ว”
10 และเจ้าก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเขาได้กระทำสิ่งใดบ้าง ตั้งแต่วันที่ยาโคบผู้เป็นพี่ชายของเขาไปที่เมืองฮารานจนถึงวันนี้ ว่าเขาได้ทอดทิ้งเราอย่างสิ้นเชิง และได้ทำร้ายเรา เขาได้ยึดฝูงแกะของเจ้าไป และกวาดเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้าไปจากเบื้องหน้าเจ้า
11 และเมื่อเราวิงวอนและขอร้องพระองค์เพื่อสิ่งที่เป็นของเราพระองค์ก็ทรงกระทำเหมือนคนที่มีเมตตาต่อเรา
12 และเขาก็ขุ่นเคืองใจต่อท่าน เพราะท่านได้อวยพรยาโคบบุตรชายผู้บริสุทธิ์และซื่อตรงของท่าน เพราะในตัวเขามีแต่ความดี ไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ และตั้งแต่เขามาจากฮารานจนถึงวันนี้ เขาก็ไม่เคยแย่งชิงสิ่งใดจากเราเลย เพราะเขานำทุกสิ่งมาให้เราตามฤดูกาลเสมอ และเขาก็ยินดีสุดหัวใจเมื่อเรารับสิ่งของ

จากมือเขาและเขาอวยพรเรา และเขาก็ไม่เคยจากเราไปตั้งแต่เขามาจากฮารานจนถึงวันนี้ และเขาก็อยู่กับเราที่บ้านอย่างต่อเนื่องและให้เกียรติเรา'
13 อิสอัคจึงกล่าวแก่เธอว่า “ข้าพเจ้าเองก็รู้และเห็นการกระทำของยาโคบผู้ซึ่งอยู่กับเรา ว่าเขาให้เกียรติเราด้วยสุดใจ แต่เดิมข้าพเจ้าเคยรักเอซาวมากกว่ายาโคบ เพราะเขาเป็นบุตรหัวปี แต่บัดนี้ข้าพเจ้ารักยาโคบมากกว่าเอซาว เพราะยาโคบได้กระทำความชั่วมากมาย และไม่มีความชอบธรรมในตัวเขาเลย เพราะวิถีทางทั้งสิ้นของเขาล้วนเป็นความอยุติธรรมและความรุนแรง [และไม่มีความชอบธรรมอยู่รอบตัวเขาเลย]”
14 และบัดนี้ใจของข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพราะการกระทำทั้งปวงของเขา และทั้งเขาและเชื้อสายของเขาจะไม่รอดพ้น เพราะพวกเขาเหล่านั้นจะถูกทำลายไปจากแผ่นดินโลกและจะถูกถอนรากถอนโคนไปจากใต้ฟ้าสวรรค์ เพราะเขาได้ละทิ้งพระเจ้าของอับราฮัมและไปติดตามภรรยาของเขาและไปติดตามความไม่บริสุทธิ์ของพวกนางและไปติดตามความผิดบาปของพวกนาง ทั้งเขาและลูกๆ ของเขา
15 และท่านสั่งให้ข้าพเจ้าไปให้เขาปฏิญาณว่าจะไม่ฆ่ายาโคบผู้เป็นน้องชาย แต่ถึงเขาจะปฏิญาณ เขาก็จะไม่รักษาสัญญา และจะไม่ทำความดี แต่จะกระทำแต่ความชั่วเท่านั้น
16 แต่ถ้าเขาคิดจะฆ่ายาโคบ น้องชายของเขา ยาโคบก็จะถูกมอบตัวเขาไว้ในมือ และเขาจะหนีไม่พ้นมือของเขา [เพราะเขาจะตกอยู่ในมือของเขา]
17 “อย่ากลัวเพราะเหตุของยาโคบเลย เพราะผู้ปกครองของยาโคบนั้นยิ่งใหญ่ มีอำนาจ และได้รับเกียรติสรรเสริญยิ่งกว่าผู้ปกครองของเอซาว”
18 แล้วเรเบคก้าก็ส่งคนไปเรียกเอซาวมา และเขาก็มาหาเธอ แล้วเธอก็พูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย แม่มีเรื่องจะขอร้องเจ้า และเจ้าสัญญาว่าจะทำตามที่แม่ขอหรือไม่”
19 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งที่ท่านสั่งสอน และจะไม่ปฏิเสธคำขอร้องของท่าน”
20 และนางกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า ในวันที่ข้าพเจ้าตาย ขอให้ท่านนำข้าพเจ้าไปฝังไว้ใกล้ซาราห์ มารดาของท่าน และขอให้ท่านกับยาโคบรักกัน และอย่าได้คิดร้ายต่อกัน แต่จงรักกันเถิด แล้วพวกเจ้าจะเจริญรุ่งเรือง ลูกชายของข้าพเจ้าและจะได้รับเกียรติในแผ่นดิน และศัตรูจะไม่ยินดีเหนือพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นพรและเป็นความเมตตาในสายตาของทุกคนที่รักพวกเจ้า”
21 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะทำตามที่ท่านบอกทุกอย่าง และในวันที่ท่านตาย ข้าพเจ้าจะฝังท่านไว้ใกล้กับซาราห์ มารดาของบิดาข้าพเจ้า ตามที่ท่านปรารถนาให้กระดูกของนางอยู่ใกล้กับกระดูกของท่าน”
22 และยาโคบ น้องชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรักเขายิ่งกว่าพี่น้องทั้งปวง เพราะข้าพเจ้าไม่มีพี่น้องคนอื่นใดในโลกนี้ นอกจากเขาเพียงผู้เดียว และการที่ข้าพเจ้ารักเขา ก็ไม่ใช่คุณความดีอะไรมากมายนัก เพราะเขาเป็นน้องชายของข้าพเจ้า เราทั้งสองถูกหว่านลงไปในร่างกายของท่านด้วยกัน และเราทั้งสองก็ออกมาจากครรภ์ของท่านด้วยกัน ถ้าข้าพเจ้าไม่รักน้องชายของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะรักใครเล่า?
23 และตัวข้าพเจ้าเองก็ขอร้องท่านให้ตักเตือนยาโคบเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าและบุตรชายของข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์เหนือข้าพเจ้าและบุตรชายของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน เพราะในวันที่บิดาของข้าพเจ้าอวยพรเขา เขาก็ยกเขาให้สูงกว่าและข้าพเจ้าต่ำกว่า
24 และข้าพเจ้าขอสาบานต่อท่านว่า ข้าพเจ้าจะรักเขา และจะไม่ปรารถนาร้ายต่อเขาตลอดชีวิตของข้าพเจ้า แต่จะปรารถนาแต่ความดีเท่านั้น
25 และเขาได้สาบานต่อนางเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ แล้วนางก็เรียกยาโคบมาต่อหน้าเอซาว และสั่งเขาตามคำพูดที่นางได้พูดกับเอซาวไว้
26 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โปรดเชื่อข้าพเจ้าเถิดว่าไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดจะมาจากข้าพเจ้าหรือจากบุตรชายของข้าพเจ้าต่อเอซาว และข้าพเจ้าจะเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง เว้นแต่ในเรื่องความรักเท่านั้น”
27 และในคืนนั้น นางและบุตรชายของนางได้กินและดื่มกัน และนางก็สิ้นชีวิตในคืนนั้น เมื่อมีอายุได้สามปีครึ่งกับอีกหนึ่งสัปดาห์ และบุตรชายทั้งสองของนาง คือ เอซาวและยาโคบ ได้ฝังศพนางไว้ในถ้ำคู่ใกล้กับซาราห์ มารดาของพวกเขา

บทที่ 36

1 และในปีที่หกของสัปดาห์นี้ [2162 AM] อิสอัคเรียกบุตรชายทั้งสองของเขาคือเอซาวและยาโคบมาหาเขา และเขาก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “ลูกเอ๋ย เรากำลังจะไปตามทางของบรรพบุรุษของเรา ไปยังบ้านนิรันดร์ที่บรรพบุรุษของเราอยู่”
2 ฉะนั้นจงฝังข้าพเจ้าไว้ใกล้ๆ อับราฮัมบิดาของข้าพเจ้า ในถ้ำคู่ในทุ่งนาของเอฟรอนชาวฮิตไทต์ ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อหลุมฝังศพไว้ และในหลุมฝังศพที่ข้าพเจ้าขุดไว้สำหรับตนเอง จงฝังข้าพเจ้าไว้ที่นั่นเถิด
3 และนี่คือคำสั่งที่ข้าพเจ้ามอบให้แก่เจ้าทั้งหลาย ลูกเอ๋ย จงประพฤติความชอบธรรมและความเที่ยงธรรมบนโลก เพื่อพระเจ้าจะทรงประทานสิ่งทั้งปวงตามที่พระองค์ตรัสไว้ว่าจะทรงกระทำแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาแก่เจ้าทั้งหลาย
4 และจงรักกันและกันเถิด ลูกๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย พี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างที่รักตนเอง และให้แต่ละคนแสวงหาประโยชน์แก่พี่น้องของตน และร่วมมือกันในโลกนี้ และให้พวกเขารักกันและกันเหมือนรักตนเอง
5 และเกี่ยวกับเรื่องรูปเคารพนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งและตักเตือนท่านทั้งหลายให้ปฏิเสธและเกลียดชังรูปเคารพเหล่านั้น อย่ารักรูปเคารพเหล่านั้นเลย เพราะรูปเคารพเหล่านั้นเต็มไปด้วยสิ่งหลอกลวงสำหรับผู้ที่บูชาและสำหรับผู้ที่กราบไหว้

6 จงระลึกไว้เถิด ลูกๆ ทั้งหลาย ว่าข้าพระองค์คือพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า และข้าพระองค์เองก็เคยนมัสการพระองค์และรับใช้พระองค์ด้วยความชอบธรรมและด้วยความยินดี เพื่อพระองค์จะทรงทวีจำนวนเจ้าและเพิ่มพูนเชื้อสายของเจ้าให้มากมายดุจดวงดาวในท้องฟ้า และทรงตั้งเจ้าไว้บนแผ่นดินโลกเป็นพืชแห่งความชอบธรรมซึ่งจะไม่ถูกถอนรากถอนโคนไปตลอดชั่วอายุคน
7 และบัดนี้เราจะให้พวกเจ้าสาบานอย่างหนักแน่น เพราะไม่มีคำสาบานใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าพระนามอันรุ่งเรือง ทรงเกียรติ ยิ่งใหญ่ สง่างาม น่าอัศจรรย์ และทรงฤทธิ์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งทั้งปวง คือพวกเจ้าจะยำเกรงพระองค์และนมัสการพระองค์
8 และขอให้แต่ละคนรักพี่น้องของตนด้วยความรักใคร่และความชอบธรรม และอย่าปรารถนาร้ายต่อพี่น้องของตนตั้งแต่นี้เป็นต้นไปตลอดชีวิตของท่าน เพื่อท่านจะได้เจริญรุ่งเรืองในกิจการทั้งปวงและจะไม่พินาศ
9 และถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดร้ายต่อพี่น้องของตน จงรู้ไว้ว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทุกคนที่คิดร้ายต่อพี่น้องของตนจะตกอยู่ในมือของเขา และจะถูกถอนรากถอนโคนออกจากแผ่นดินแห่งผู้มีชีวิต และเชื้อสายของเขาจะถูกทำลายไปจากใต้ฟ้าสวรรค์
10 แต่ในวันแห่งความปั่นป่วน ความสาปแช่ง ความขุ่นเคืองและความพิโรธ พระองค์จะทรงเผาทำลายเมืองโสโดมด้วยไฟที่ลุกโชนอย่างรุนแรงฉันใด พระองค์ก็จะทรงเผาแผ่นดิน เมืองและทุกสิ่งที่เป็นของเขาด้วยฉันนั้น และชื่อของเขาจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งการลงโทษของมนุษย์ และจะไม่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต แต่จะถูกบันทึกไว้ในหนังสือที่กำหนดไว้สำหรับการทำลายล้าง และเขาจะจากไปสู่ความสาปแช่งชั่วนิรันดร์ เพื่อว่าการลงโทษของพวกเขาจะได้รับการต่ออายุอยู่เสมอในความเกลียดชัง ความสาปแช่ง ความโกรธแค้น การทรมาน ความขุ่นเคือง โรคระบาด และโรคภัยไข้เจ็บตลอดไป
11 ข้าพเจ้ากล่าวและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลาย ลูกๆ ของข้าพเจ้า ตามการพิพากษาที่จะมาถึงผู้ที่คิดจะทำร้ายพี่น้องของตน
12 และในวันนั้น อับราฮัมได้แบ่งทรัพย์สินทั้งหมดของตนระหว่างเขากับบุตรชายทั้งสอง และมอบส่วนที่ใหญ่กว่าให้แก่บุตรชายคนแรก รวมทั้งหอคอยและสิ่งทั้งปวงที่อยู่รอบหอคอยนั้น และทรัพย์สินทั้งหมดที่อับราฮัมครอบครอง ณ บ่อน้ำแห่งคำสาบาน
13 และพระองค์ตรัสว่า “ส่วนแบ่งที่มากกว่านี้จะมอบให้แก่บุตรหัวปี”
14 และเอซาวกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ขายทรัพย์สินให้แก่ยาโคบและได้ยกสิทธิบุตรหัวปีให้แก่ยาโคบแล้ว ขอให้สิทธินั้นเป็นของเขาเถิด ข้าพเจ้าไม่มีข้อจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เพราะเป็นของเขา”
15 และอิสอัคกล่าวว่า “ขอพระพรจงมีแก่เจ้า บุตรชายของข้าพเจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าในวันนี้ เพราะเจ้าได้ทำให้ข้าพเจ้าได้พักผ่อน และใจของข้าพเจ้าก็ไม่ทุกข์ระทมเรื่องสิทธิบุตรหัวปีเกรงว่าเจ้าจะกระทำการชั่วร้ายเพราะเรื่องนี้”
16 ขอพระเจ้าผู้สูงสุดทรงอวยพรแก่ผู้ที่ประพฤติชอบธรรม ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาตลอดไป
17 และเมื่อพระองค์ทรงบัญชาและอวยพรพวกเขาเสร็จแล้ว พวกเขาก็กินและดื่มด้วยกันต่อหน้าพระองค์ และพระองค์ทรงยินดีเพราะพวกเขามีใจเดียวกัน แล้วพวกเขาก็ออกไปจากพระองค์และพักผ่อนในวันนั้นแล้วก็หลับไป
18 ในวันนั้น อิสอัคได้นอนหลับอย่างมีความสุข และเขาได้หลับไปชั่วนิรันดร์ และเสียชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยแปดสิบปี เขามีชีวิตอยู่ครบยี่สิบห้าสัปดาห์กับอีกห้าปี และเอซาวและยาโคบบุตรชายทั้งสองของเขาได้ฝังศพเขา
19 และเอซาวก็ไปที่ดินแดนเอโดม บริเวณภูเขาเสอีร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น
20 และยาโคบอาศัยอยู่ในภูเขาแห่งเฮบรอน ในหอคอยแห่งดินแดนที่อับราฮัมบิดาของเขาเคยพำนักอยู่ และเขานมัสการพระเจ้าด้วยสุดใจของเขา และตามพระบัญญัติที่ปรากฏให้เห็นตามที่พระองค์ทรงแบ่งวันเวลาแห่งวงศ์ตระกูลของเขาไว้
21 และเลอาห์ภรรยาของเขาเสียชีวิตในปีที่สี่ของสัปดาห์ที่สองแห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบห้าปี [2167 AM] และเขาฝังศพเธอไว้ในถ้ำคู่ใกล้กับเรเบคก้ามารดาของเขาทางด้านซ้ายของหลุมฝังศพของซาราห์มารดาของบิดาของเขา
22 และบรรดาบุตรชายของนางและบุตรชายของเขาก็มาไว้ทุกข์ให้เขาที่เลอาห์ภรรยาของเขา และมาปลอบใจเขาเกี่ยวกับนางเพราะเขากำลังโศกเศร้าเสียใจเพราะรักนางมากหลังจากราเชลน้องสาวของนางเสียชีวิต
23 เพราะนางเป็นคนดีพร้อมและซื่อตรงในทุกทาง และให้เกียรติยาโคบ ตลอดระยะเวลาที่นางอยู่กับเขา ยาโคบไม่เคยได้ยินคำพูดที่รุนแรงจากปากนางเลย เพราะนางเป็นคนอ่อนโยนรักสงบ ซื่อตรง และน่านับถือ
24 และเขาระลึกถึงการกระทำทั้งปวงของนางในระหว่างที่นางยังมีชีวิตอยู่ และเขาโศกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง เพราะเขารักนางด้วยสุดจิตสุดใจของเขา

บทที่ 37

1 และในวันที่อิสอัค บิดาของยาโคบและเอซาวเสียชีวิต [2162 AM] บรรดาบุตรชายของเอซาวได้ยินว่าอิสอัคได้มอบส่วนแบ่งของพี่ชายให้แก่ยาโคบ บุตรชายคนเล็กของเขา และพวกเขาก็โกรธมาก
2 และพวกเขาโต้เถียงกับบิดาของตนว่า “เหตุใดบิดาของท่านจึงยกส่วนของพี่ชายให้ยาโคบและข้ามท่านไป ทั้งๆ ที่ท่านเป็นพี่ชายและยาโคบเป็นน้องชาย?”
3 และเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “เพราะข้าพเจ้าขายสิทธิในการเป็นทายาทคนแรกให้แก่ยาโคบเพื่อแลกกับถั่วเลนทิลเพียงเล็กน้อย และในวันที่บิดาของข้าพเจ้าส่งข้าพเจ้าไปล่าสัตว์และนำมาให้บิดา

ของข้าพเจ้ากินและอวยพรข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาด้วยอุบายนำอาหารและเครื่องดื่มมาให้บิดาของข้าพเจ้า และบิดาของข้าพเจ้าก็อวยพรเขาและมอบข้าพเจ้าไว้ในอุปนิสัยของเขา”
4 และบัดนี้บิดาของเราได้ให้เราทั้งสองสาบานด้วยกันว่า เราจะไม่คิดร้ายต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นต่อพี่น้องของเขา และเราจะดำรงอยู่ในความรักและความสงบสุขกับพี่น้องของตน และจะไม่ประพฤติชั่ว
5 และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “เราจะไม่เชื่อฟังพระองค์ที่จะทรงสงบศึกกับเขา เพราะกำลังของเรามีมากกว่ากำลังของเขา และเรามีอำนาจมากกว่าเขา เราจะยกทัพไปฆ่าเขา และทำลายเขาและบุตรชายของเขา และถ้าพระองค์ไม่ทรงไปกับเรา เราก็จะทำร้ายพระองค์ด้วย”
6 และบัดนี้จงฟังคำของเราเถิด ให้เราส่งคนไปที่อาราม ฟิลิสเตีย โมอับ และอัมโมน และเลือกคนของเราเองที่กระหายการรบ และให้เรายกทัพไปต่อสู้กับเขา และกำจัดเขาให้สิ้นซากจากแผ่นดินก่อนที่เขาจะเข้มแข็งขึ้น'
7 และบิดาของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าไปและอย่าทำสงครามกับเขาเลย เกรงว่าพวกเจ้าจะพ่ายแพ้ต่อเขา”
8 และพวกเขากล่าวแก่เขาว่า “นี่แหละคือวิธีปฏิบัติของเจ้าตั้งแต่เยาว์วัยจนถึงทุกวันนี้ และเจ้ากำลังยอมจำนนต่อแอกของเขา”
9 เราจะไม่ฟังคำพูดเหล่านั้น' และพวกเขาส่งคนไปที่อารามและอาดุรัม ไปหาเพื่อนของบิดาของพวกเขา และพวกเขาก็จ้างทหารหนึ่งพันคน ซึ่งเป็นทหารที่ได้รับการคัดเลือกมาด้วย
10 และมีทหารรับจ้างหนึ่งพันคนมาจากโมอับและจากชาวอัมโมน มาเป็นทหารคัดเลือกหนึ่งพันคน จากฟิลิสเตียมีทหารคัดเลือกหนึ่งพันคน จากเอโดมและจากชาวโฮไรต์มีทหารคัดเลือกหนึ่งพันคน และจากชาวคิตทิมมีนักรบผู้เก่งกาจหนึ่งพันคน
11 และพวกเขากล่าวแก่บิดาของตนว่า “จงออกไปนำพวกเขาไป มิฉะนั้นเราจะฆ่าท่าน”
12 และเมื่อเห็นว่าบรรดาบุตรชายบังคับให้เขาไปนำทัพไปต่อสู้กับยาโคบผู้เป็นพี่ชาย เขาก็รู้สึกโกรธและขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง
13 แต่ภายหลังเขากลับนึกถึงความชั่วร้ายทั้งหลายที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจซึ่งคิดร้ายต่อยาโคบผู้เป็นพี่ชาย และเขาก็ลืมคำสาบานที่ได้ให้ไว้กับบิดามารดาว่าจะไม่คิดร้ายใดๆ ต่อยาโคบผู้เป็นพี่ชายตลอดชีวิตของเขา
14 และถึงกระนั้น ยาโคบก็ยังไม่รู้ว่าพวกเขากำลังยกทัพมาต่อสู้กับเขา และเขาก็โศกเศร้าเสียใจกับการตายของเลอาห์ภรรยาของเขา จนกระทั่งพวกเขายกทัพมาใกล้หอคอยมากพร้อมด้วยทหารและนักรบที่ได้รับเลือกอีกสี่พันคน
15 และชาวเมืองเฮบรอนได้ส่งคนไปบอกยาโคบว่า “ดูเถิด น้องชายของท่านได้ยกทัพมาต่อสู้กับท่าน พร้อมด้วยทหารสี่พันนายคาดเข็มขัดดาบ ถือโล่และอาวุธ” เพราะพวกเขารักยาโคบมากกว่าเอซาว พวกเขาจึงไปบอกยาโคบ เพราะยาโคบเป็นคนใจกว้างและเมตตากว่าเอซาว
16 แต่ยาโคบก็ยังไม่เชื่อจนกระทั่งพวกเขาเข้ามาใกล้หอคอยมาก
17 แล้วเขาก็ปิดประตูหอคอย และยืนอยู่บนกำแพงหอคอยพูดกับเอซาวน้องชายของเขาว่า “คำปลอบโยนที่เจ้ามาปลอบใจเราเรื่องภรรยาของเราที่ตายไปนั้นช่างน่ายกย่องยิ่งนัก นี่คือคำสาบานที่เจ้าได้สาบานไว้กับบิดาและมารดาของเจ้าก่อนที่ทั้งสองจะตายหรือ? เจ้าได้ผิดคำสาบาน และในขณะที่เจ้าสาบานไว้กับบิดาของเจ้านั่นเอง เจ้าก็ถูกตัดสินลงโทษ”
18 แล้วเอซาวจึงตอบพระองค์ว่า “ทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายก็ไม่มีคำสาบานอันชอบธรรมใดๆ ที่ได้สาบานไว้ (คำสาบานที่ใช้ได้) เป็นนิจนิรันดร์ แต่ทุกวันพวกมันก็คิดแผนการชั่วร้ายต่อกันและกัน และวางแผนฆ่าศัตรูของตน”
19 และเจ้าเกลียดชังข้าพเจ้าและลูกๆ ของข้าพเจ้าตลอดไป และไม่มีความสัมพันธ์ฉันพี่น้องกับเจ้าอีกต่อไป
20 จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ที่เราประกาศแก่เจ้า ถ้าหมูป่าสามารถเปลี่ยนหนังของมันและทำให้ขนของมันนุ่มเหมือนขนแกะ หรือถ้ามันสามารถทำให้เขางอกออกมาบนหัวของมันได้เหมือนเขาของกวางหรือแกะ แล้วเราจะรักษาสายสัมพันธ์แห่งความเป็นพี่น้องกับเจ้า และถึงแม้ว่าเต้านมจะแยกออกจากแม่ของมันได้เพราะเจ้าไม่ได้เป็นพี่น้องกับเรา
21 และถ้าหมาป่าปรองดองกับลูกแกะ ไม่กัดกินหรือทำร้ายพวกมัน และถ้าใจของพวกมันมีต่อลูกแกะด้วยความปรารถนาดีแล้วใจของข้าพเจ้าก็จะมีความสงบสุขต่อท่านด้วย
22 และถ้าสิงโตเป็นมิตรกับวัวและปรองดองกับมัน และถ้ามันถูกผูกไว้ใต้แอกเดียวกันกับมันและไถนาด้วยกัน มันก็จะปรองดองกับเจ้าเช่นกัน
23 และเมื่ออีกาขาวเหมือนหญ้าราชาแล้ว จงรู้ว่าเราได้รักเจ้าและเราจะคืนดีกับเจ้า เจ้าจะถูกกำจัดออกไป และลูกหลานของเจ้าก็จะถูกกำจัดออกไป และจะไม่มีสันติสุขสำหรับเจ้าเลย'
24 และเมื่อยาโคบเห็นว่าเขามีใจและจิตวิญญาณทั้งหมดคิดร้ายต่อเขาถึงขนาดจะฆ่าเขา และเขาก็พุ่งเข้าใส่เหมือนหมูป่าที่พุ่งเข้าใส่หอกที่แทงและฆ่ามัน และไม่ถอยหนี
25 แล้วเขาจึงพูดกับพวกของตนและบรรดาคนรับใช้ว่า ให้โจมตีเขาและพวกพ้องทั้งหมดของเขา

บทที่ 38

1 หลังจากนั้น ยูดาห์จึงพูดกับยาโคบผู้เป็นบิดาว่า “ท่านบิดา จงง้างคันธนูและยิงลูกศรออกไปเพื่อโค่นล้มศัตรูและสังหารเขาเถิด ขอให้ท่านมีอำนาจนั้น เพราะเราจะไม่สังหารน้องชายของท่าน เพราะเขาเป็นเช่นเดียวกับท่าน และเขาเหมือนกับท่าน ขอให้เราให้เกียรติแก่เขาเถิด”
2 แล้วยาโคบก็ง้างคันธนูและยิงลูกธนูไปโดนเอซาวน้องชายของตน (ที่หน้าอกด้านขวา) และฆ่าเขาเสีย
3 และเขาก็ยิงธนูอีกครั้งหนึ่งไปโดนอาโดรันชาวอาราเมียนที่หน้าอกด้านซ้าย ทำให้เขากระเด็นถอยหลังและตาย

4 แล้วบรรดาบุตรชายของยาโคบพร้อมด้วยบรรดาข้ารับใช้ก็ออกไป แบ่งออกเป็นกลุ่มๆ ประจำอยู่ทั้งสี่ด้านของหอคอย
5 และยูดาห์ก็ออกไปนำหน้า พร้อมกับนัฟทาลีและกาด และคนรับใช้ห้าสิบคนอยู่ทางด้านทิศใต้ของหอคอย และพวกเขาได้ฆ่าทุกคนที่พบเห็นเบื้องหน้า และไม่มีใครรอดชีวิตเลยสักคน
6 และเลวี ดาน และอาเชอร์ก็ออกไปทางด้านตะวันออกของหอคอย พร้อมกับคนอีกห้าสิบคน และพวกเขาได้สังหารนักรบของโมอับและอัมโมน
7 และรูเบน อิสสาคาร์ และเซบูโลน พร้อมด้วยคนอีกห้าสิบคนได้ออกไปทางด้านเหนือของหอคอย และสังหารทหารของชาวฟีลิสเตีย
8 และซีเมโอน เบนยามิน และเอโนค บุตรชายของรูเบน ได้ออกไปทางด้านตะวันตกของหอคอย พร้อมกับคนอีกห้าสิบคน และพวกเขาได้ฆ่าชาวเอโดมและชาวโฮไรต์ไปสี่ร้อยคน ซึ่งเป็นนักรบผู้แข็งแกร่ง และหกร้อยคนหนีไป และบุตรชายของเอซาวสี่คนก็หนีไปกับพวกเขาด้วย โดยทิ้งบิดาของตนไว้ให้นอนตายอยู่บนเนินเขาในอาดูรัม
9 และบรรดาบุตรชายของยาโคบก็ไล่ตามพวกนั้นไปจนถึงภูเขาเสอีร์ และยาโคบได้ฝังศพพี่ชายของเขาบนเนินเขาในอาดูรัม แล้วเขาก็กลับไปยังบ้านของเขา
10 และบรรดาบุตรของยาโคบได้กดขี่ข่มเหงบรรดาบุตรของเอซาวอย่างหนักในภูเขาเสอีร์ และก้มหัวยอมจำนนจนกลายเป็นทาสของบรรดาบุตรของยาโคบ
11 และพวกเขาส่งคนไปถามบิดาของตนว่าควรจะคืนดีกับพวกนั้นหรือควรจะฆ่าพวกนั้นเสีย
12 และยาโคบได้ส่งข่าวไปบอกบุตรชายของตนให้คืนดีกัน และพวกเขาก็คืนดีกับยาโคบ และให้ยาโคบและบุตรชายของตนจ่ายภาษีให้แก่ยาโคบและบุตรชายของตนเสมอไป
13 และพวกเขาก็ยังคงจ่ายบรรณาการแก่ยาโคบจนถึงวันที่เขาลงไปอียิปต์
14 และบรรดาบุตรของเอโดมก็ยังไม่พ้นจากแอกแห่งการเป็นทาสซึ่งบุตรชายทั้งสิบสองคนของยาโคบได้กดขี่พวกเขาไว้จนถึงทุกวันนี้
15 และนี่คือบรรดากษัตริย์ที่ปกครองเอโดมก่อนที่กษัตริย์องค์ใดจะปกครองชนชาติอิสราเอล [จนถึงทุกวันนี้] ในแผ่นดินเอโดม
16 และบาลาค บุตรชายของเบออร์ ได้ครองราชย์ในเอโดม และเมืองของเขามีชื่อว่าดานาบา
17 และบาลาคก็สิ้นพระชนม์ และโยบับ บุตรชายของซาราห์แห่งโบเซอร์ ได้ขึ้นครองราชย์แทน
18 และโยบับก็สิ้นชีวิต และอาซัมจากเมืองเทมานได้ขึ้นครองราชย์แทน
19 และอาสัมสิ้นพระชนม์ และอาดาท บุตรของบารัด ผู้ซึ่งสังหารชาวมีเดียนในทุ่งโมอับ ได้ขึ้นครองราชย์แทน และเมืองของพระองค์มีชื่อว่าอาวิธ
20 และอาดัธก็สิ้นพระชนม์ และซัลมานจากอะมาเซกาขึ้นครองราชย์แทน
21 และซัลมานก็สิ้นพระชนม์ และซาอูลแห่งราอาโบธ (ริมแม่น้ำ) ก็ขึ้นครองราชย์แทน
22 และซาอูลก็สิ้นพระชนม์ และบาเอลูนัน บุตรชายของอัคบอร์ ได้ขึ้นครองราชย์แทน
23 และบาเอลูนัน บุตรชายของอัคบอร์ สิ้นพระชนม์ และอาดาทขึ้นครองราชย์แทน พระมเหสีของพระองค์มีพระนามว่าไมตาบิท ธิดาของมาตารัต ธิดาของเมตาเบดซาอับ
24 นี่คือบรรดากษัตริย์ที่ปกครองแผ่นดินเอโดม

บทที่ 39

1 และยาโคบอาศัยอยู่ในดินแดนที่บิดาของเขาเคยพำนักอยู่ในแผ่นดินคานาอัน นี่คือลำดับวงศ์ตระกูลของยาโคบ
2 และเมื่อพวกเขานำโยเซฟลงไปยังแผ่นดินอียิปต์ โยเซฟก็มีอายุสิบเจ็ดปี และโปติฟาร์ ขันทีของฟาโรห์ หัวหน้าพ่อครัว ได้ซื้อตัวเขามา
3 และท่านได้แต่งตั้งโยเซฟให้ดูแลบ้านเรือนของตน และพระพรของพระเจ้าก็มาอยู่กับบ้านของชาวอียิปต์นั้นเพราะโยเซฟ และพระเจ้าทรงอวยพรให้เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขาทำ
4 และชาวอียิปต์นั้นได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในมือของโยเซฟ เพราะเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา และพระเจ้าทรงอวยพรให้เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขาทำ
5 และโยเซฟมีรูปลักษณ์ที่น่ามอง [และงดงามมาก] และภรรยาของเจ้านายของเขาเงยหน้าขึ้นมองโยเซฟ และนางก็รักเขาและอ้อนวอนให้เขาร่วมหลับนอนกับนาง
6 แต่เขาไม่ยอมมอบชีวิตของตน และเขาระลึกถึงพระเจ้าและถ้อยคำที่ยาโคบ บิดาของเขา เคยอ่านจากถ้อยคำของอับราฮัมว่า ไม่มีชายใดควรล่วงประเวณีกับหญิงที่มีสามีแล้ว เพราะโทษประหารชีวิตได้ถูกกำหนดไว้ในสวรรค์ต่อหน้าพระเจ้าผู้สูงสุด และบาปนั้นจะถูกบันทึกไว้ในหนังสือชั่วนิรันดร์ต่อหน้าพระเจ้าตลอดไป
7 และโยเซฟระลึกถึงถ้อยคำเหล่านั้นและปฏิเสธที่จะร่วมหลับนอนกับนาง
8 และนางได้วิงวอนเขาอยู่หนึ่งปี แต่เขาปฏิเสธและไม่ยอมฟัง
9 แต่นางกอดเขาไว้แน่นในบ้านเพื่อจะบังคับให้เขาร่วมหลับนอนกับนาง แล้วปิดประตูบ้านและรั้งเขาไว้แน่นเช่นกัน แต่เขาได้ทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง แล้วพังประตูหนีออกไปข้างนอกให้พ้นสายตาของนาง
10 และหญิงนั้นเห็นว่าเขาไม่ยอมร่วมหลับนอนกับนาง นางจึงกล่าวร้ายเขาต่อหน้าเจ้านายของเขาว่า “บ่าวชาวฮีบรูของท่าน ผู้ซึ่งท่านรัก พยายามจะบังคับข้าพเจ้าให้ร่วมหลับนอนกับข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าส่งเสียงร้อง เขาก็หนีไป ทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้าจับเขาไว้ แล้วเขาก็พังประตูออกไป”

11 และชาวอียิปต์คนนั้นเห็นเสื้อผ้าของโยเซฟและประตูที่พัง แล้วได้ยินคำพูดของภรรยาโยเซฟ จึงจับโยเซฟไปขังไว้ในคุกที่กษัตริย์จองจำไว้
12 และโยเซฟก็อยู่ในคุกนั้น และพระเจ้าทรงโปรดปรานโยเซฟในสายตาของหัวหน้าผู้คุมคุก และทรงสงสารเขา เพราะโยเซฟเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา และพระเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งที่เขาทำนั้นเจริญรุ่งเรือง
13 และโยเซฟได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในมือของเขา และหัวหน้าผู้คุมคุกก็ไม่รู้เรื่องใดๆ ที่เกิดขึ้นกับเขาเลย เพราะโยเซฟได้ทำทุกอย่าง และพระเจ้าทรงทำให้สำเร็จ
14 และเขาอยู่ที่นั่นสองปี ในสมัยนั้นฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงพิโรธต่อขันทีทั้งสองของพระองค์ คือหัวหน้าคนดูแลอาหารและหัวหน้าคนทำขนมปัง และพระองค์ทรงขังพวกเขาไว้ในบ้านของหัวหน้าพ่อครัว ในคุกที่โยเซฟถูกคุมขังอยู่
15 และหัวหน้าผู้คุมคุกได้แต่งตั้งโยเซฟให้รับใช้พวกเขา และเขาก็รับใช้ต่อหน้าพวกเขา
16 และทั้งหัวหน้าคนดูแลครัวและหัวหน้าคนทำขนมปังต่างก็ฝัน และพวกเขาก็เล่าความฝันนั้นให้โยเซฟฟัง
17 และตามที่โยเซฟได้แปลให้พวกเขาฟัง ก็เป็นอย่างที่พวกเขาได้รับ คือฟาโรห์ได้คืนตำแหน่งหัวหน้าคนดูแลอาหารให้แก่เขา และได้ประหารหัวหน้าคนทำขนมปังตามที่โยเซฟได้แปลให้พวกเขาฟัง
18 แต่หัวหน้าคนดูแลห้องขังลืมโยเซฟไว้ในคุก ทั้งๆ ที่ได้แจ้งให้โยเซฟทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโยเซฟแล้ว และลืมที่จะแจ้งให้ฟาโรห์ทราบว่าโยเซฟได้บอกอะไรกับเขา เพราะเขาลืมไปแล้ว

บทที่ 40

1 ในสมัยนั้นฟาโรห์ทรงฝันสองครั้งในคืนเดียวกัน เกี่ยวกับภัยแล้งที่จะเกิดขึ้นในแผ่นดินทั้งปวง พระองค์ทรงตื่นจากความฝันและทรงเรียกบรรดาหมอดูและนักมายากลที่อยู่ในอียิปต์มาเล่าความฝันทั้งสองให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาก็ไม่สามารถบอกความหมายของความฝันเหล่านั้นได้
2 แล้วหัวหน้าคนดูแลเสบียงก็ระลึกถึงโยเซฟและเล่าเรื่องของเขาให้กษัตริย์ฟัง แล้วกษัตริย์ก็พาโยเซฟออกมาจากคุก และโยเซฟก็เล่าความฝันทั้งสองให้เขาฟัง
3 และเขาได้ทูลฟาโรห์ว่าความฝันทั้งสองของเขาเป็นเรื่องเดียวกัน และเขากล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “เจ็ดปีจะมาถึง (ซึ่งจะมี) ความอุดมสมบูรณ์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ และหลังจากนั้นเจ็ดปีจะเกิดความกันดารอาหาร ความกันดารอาหารที่ไม่เคยเกิดขึ้นในแผ่นดินมาก่อน”
4 “บัดนี้ ขอให้ฟาโรห์ทรงแต่งตั้งผู้ดูแลในแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด และให้พวกเขาเก็บสะสมอาหารไว้ในทุกเมืองตลอดช่วงเวลาแห่งความอุดมสมบูรณ์ และจะมีอาหารเพียงพอสำหรับเจ็ดปีแห่งความกันดาร และแผ่นดินจะไม่พินาศเพราะความกันดารนั้น เพราะมันจะรุนแรงมาก”
5 และพระเจ้าทรงโปรดปรานและเมตตาโยเซฟในสายพระเนตรของฟาโรห์ และฟาโรห์ตรัสกับข้าราชบริพารของพระองค์ว่า “เราจะไม่พบคนฉลาดและรอบคอบเช่นชายผู้นี้อีกแล้ว เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา”
6 และพระองค์ทรงแต่งตั้งเขาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งลำดับที่สองในราชอาณาจักรของพระองค์ และทรงมอบอำนาจปกครองทั่วอียิปต์ และทรงให้เขาประทับในราชรถองค์ที่สองของฟาโรห์
7 และพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าขนสัตว์ให้แก่เขา และทรงคล้องสร้อยทองคำไว้ที่คอของเขา และ (ผู้ประกาศ) ประกาศต่อหน้าเขาว่า 'เอล เอล วา อะบิเรอร์' และทรงสวมแหวนไว้ที่มือของเขา และทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองบ้านเมืองทั้งหมดของเขา และทรงยกย่องเขา และตรัสกับเขาว่า 'เฉพาะบนบัลลังก์เท่านั้นที่ข้าจะยิ่งใหญ่กว่าเจ้า'
8 และโยเซฟปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์ และบรรดาเจ้าชายของฟาโรห์ บรรดาข้าราชบริพาร และบรรดาผู้ที่ทำกิจราชการของกษัตริย์ล้วนรักเขา เพราะเขาดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง ปราศจากความเย่อหยิ่งและอวดดี และไม่ลำเอียง ไม่รับของกำนัล แต่ตัดสินคดีความด้วยความยุติธรรมแก่ประชาชนทั้งแผ่นดิน
9 และแผ่นดินอียิปต์ก็สงบสุขต่อหน้าฟาโรห์เพราะโยเซฟ เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา และทรงประทานความโปรดปรานและความเมตตาแก่เขาตลอดชั่วอายุคนของเขาต่อหน้าผู้ที่รู้จักเขาและผู้ที่ได้ยินเรื่องราวของเขา และอาณาจักรของฟาโรห์ก็เป็นระเบียบเรียบร้อย และไม่มีซาตานและไม่มีคนชั่วร้าย (ในนั้น)
10 และกษัตริย์ทรงตั้งชื่อโยเซฟว่าเซฟานติฟานส์ และทรงยกโยเซฟให้แต่งงานกับธิดาของโปติฟาร์ ธิดาของปุโรหิตแห่งเฮลิโอโพลิส หัวหน้าพ่อครัว
11 และในวันที่โยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์นั้น เขามีอายุสามสิบปี [เมื่อเขาเข้าเฝ้าฟาโรห์]
12 และในปีนั้นอิสอัคก็ตาย และเป็นไปตามที่โยเซฟได้กล่าวไว้ในการตีความความฝันทั้งสองของเขา ตามที่เขาได้กล่าวไว้ มีความอุดมสมบูรณ์เจ็ดปีทั่วแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินอียิปต์ก็ให้ผลผลิตอย่างอุดมสมบูรณ์ หนึ่งมาตร (ให้ผลผลิต) หนึ่งพันแปดร้อยมาตร
13 และโยเซฟได้รวบรวมอาหารไปยังทุกเมือง จนกระทั่งมีข้าวโพดเต็มเมือง จนนับและตวงไม่ไหวสำหรับคนจำนวนมาก

บทที่ 41

1 และในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบห้า ในสัปดาห์ที่สอง และในปีที่สอง [2165 AM] ยูดาห์ได้เลือกเออร์เป็นภรรยาคนแรกของเขา ซึ่งเป็นหญิงจากตระกูลของอาราม ชื่อว่าทามาร์
2 แต่เขาเกลียดชังและไม่ยอมร่วมหลับนอนกับนาง เพราะมารดาของเขาเป็นธิดาแห่งคานาอัน และเขาปรารถนาจะแต่งงานกับหญิงจากญาติของมารดา แต่ยูดาห์บิดาของเขาไม่อนุญาต

3 และเออร์ บุตรชายคนโตของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วร้าย และพระเจ้าทรงลงโทษเขาถึงตาย
4 และยูดาห์กล่าวแก่โอนันน้องชายของเขาว่า ‘จงเข้าไปหาภรรยาของน้องชายเจ้า และทำหน้าที่ของพี่ชายที่มีต่อภรรยานั้น และให้กำเนิดบุตรแก่น้องชายของเจ้า’
5 และโอนันรู้ว่าน้ำเชื้อนั้นจะไม่ใช่ของตน แต่จะเป็นของพี่ชายของตนเท่านั้น เขาจึงเข้าไปในบ้านของภรรยาพี่ชาย และเทน้ำเชื้อลงบนพื้นดิน เขาเป็นคนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระองค์จึงทรงประหารเขา
6 ยูดาห์จึงกล่าวแก่ทามาร์ ลูกสะใภ้ของเขาว่า “จงอยู่ในบ้านของบิดาเจ้าในฐานะหญิงม่ายจนกว่าเชลาห์ บุตรชายของข้าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แล้วข้าจะยกเจ้าให้เขาเป็นภรรยา”
7 และเขาเติบโตขึ้น แต่เบดซูเอล ภรรยาของยูดาห์ ไม่อนุญาตให้เชลาห์บุตรชายของนางแต่งงาน และเบดซูเอล ภรรยาของยูดาห์ ก็เสียชีวิตในปีที่ห้าของสัปดาห์นี้ [2168 AM]
8 และในปีที่หก ยูดาห์ได้ขึ้นไปตัดขนแกะของเขาที่ทิมนาห์ [2169 AM] และพวกเขาบอกทามาร์ว่า 'ดูเถิด พ่อตาของเจ้าขึ้นไปที่ทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะของเขา'
9 นางจึงถอดเสื้อผ้าของหญิงม่ายออก แล้วสวมผ้าคลุมหน้าประดับประดาตนเอง และนั่งอยู่ที่ประตูซึ่งอยู่ติดกับทางไปเมืองทิมนาห์
10 และเมื่อยูดาห์กำลังเดินทางไป เขาก็พบหญิงคนนั้น และคิดว่านางเป็นหญิงโสเภณี เขาจึงพูดกับนางว่า “ขอให้ข้าเข้าไปหาเจ้าเถิด” และนางก็ตอบว่า “เข้ามาเถิด” แล้วเขาก็เข้าไป
11 นางจึงทูลเขาว่า “จงจ่ายค่าจ้างให้ฉันเถิด” เขาจึงทูลนางว่า “เราไม่มีอะไรติดตัวเลย นอกจากแหวนที่สวมอยู่ที่นิ้ว สร้อยคอ และไม้เท้าที่อยู่ในมือเรา”
12 และนางกล่าวแก่เขาว่า “ขอแพะเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าก่อน จนกว่าท่านจะส่งค่าจ้างมาให้ข้าพเจ้า” เขาจึงกล่าวแก่นางว่า “เราจะส่งลูกแพะตัวหนึ่งให้เจ้า” แล้วเขาก็ให้แพะเหล่านั้นแก่นาง และเขาก็ร่วมหลับนอนกับนาง และนางก็ตั้งครรภ์
13 และยูดาห์ก็ไปเลี้ยงแกะของเขา ส่วนนางก็กลับไปบ้านบิดาของนาง
14 และยูดาห์ได้ส่งลูกแพะตัวหนึ่งไปให้คนเลี้ยงแพะของเขาซึ่งเป็นชาวเมืองอาดุลลัม แต่ไม่พบหญิงแพศยาคนนั้น เขาจึงถามคนในที่นั้นว่า “หญิงแพศยาที่เคยอยู่ที่นี่อยู่ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ที่นี่ไม่มีหญิงแพศยา”
15 แล้วเขาก็กลับไปบอกท่านว่า เขาหาหญิงนั้นไม่พบ “ข้าพเจ้าถามคนในละแวกนั้นแล้ว พวกเขาบอกว่า ‘ที่นี่ไม่มีหญิงโสเภณี’”
16 และเขากล่าวว่า “ให้นางเก็บ (บุตร) ไว้เถิด เกรงว่าเราจะตกเป็นที่เยาะเย้ย” และเมื่อนางตั้งครรภ์ได้สามเดือน ก็ปรากฏชัดว่านางตั้งครรภ์ พวกเขาจึงไปบอกยูดาห์ว่า “ดูเถิด ทามาร์ ลูกสะใภ้ของท่านตั้งครรภ์จากการเป็นหญิงชั่ว”
17 และยูดาห์จึงไปที่บ้านของบิดาของนาง และกล่าวแก่บิดาและพี่น้องของนางว่า “จงนำนางออกมาและเผานางเสีย เพราะนางได้กระทำความชั่วในอิสราเอล”
18 และเมื่อพวกเขาพาตัวนางออกมาเพื่อจะเผา นางก็ได้ส่งแหวน สร้อยคอ และไม้เท้าไปให้พ่อสามีของนางพลางกล่าวว่า “ช่วยดูหน่อยว่าของพวกนี้เป็นของใคร เพราะข้าพเจ้ากำลังตั้งครรภ์กับเขา”
19 และยูดาห์ก็ยอมรับและกล่าวว่า “ทามาร์ชอบธรรมกว่าข้าพเจ้า”
20 ฉะนั้นอย่าให้พวกเขาเผาเธอเลย และด้วยเหตุนั้นเองเธอจึงไม่ถูกมอบให้แก่เชลาห์ และเขาไม่ได้เข้าใกล้เธออีกเลย
21 และหลังจากนั้นนางได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คือ เปเรซ [2170 AM] และเซราห์ ในปีที่เจ็ดของสัปดาห์ที่สองนี้
22 และหลังจากนั้นเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ก็ครบกำหนดซึ่งโยเซฟได้ทูลฟาโรห์ถึงเรื่องนี้
23 และยูดาห์ยอมรับว่าการกระทำที่เขาได้กระทำนั้นชั่วร้าย เพราะเขาได้ร่วมประเวณีกับลูกสะใภ้ของตน และเขามองว่าการกระทำนั้นน่ารังเกียจในสายตาของเขา และเขายอมรับว่าเขาได้ละเมิดและหลงผิดไป เพราะเขาได้เปิดกระโปรงของบุตรชายของตน และเขาเริ่มคร่ำครวญและวิงวอนต่อพระเจ้าเพราะความผิดของเขา
24 และเราได้บอกเขาในความฝันว่า ความผิดนั้นได้รับการอภัยให้แก่เขาแล้ว เพราะเขาได้วิงวอนอย่างจริงจังและคร่ำครวญ และไม่กระทำความผิดนั้นอีก
25 และเขาได้รับการอภัยโทษ เพราะเขาหันกลับจากบาปและความไม่รู้ของเขา เพราะเขาได้ละเมิดอย่างใหญ่หลวงต่อพระเจ้าของเรา และทุกคนที่กระทำเช่นนั้น ทุกคนที่ร่วมประเวณีกับแม่ยายของตน จงให้พวกเขาเผาเขาด้วยไฟ เพื่อให้เขาถูกเผาไหม้ในนั้น เพราะมีมลทินและความสกปรกอยู่บนพวกเขา จงให้พวกเขาเผาพวกเขาด้วยไฟ
26 และจงสั่งชนอิสราเอลว่าอย่าให้มีสิ่งไม่บริสุทธิ์ในหมู่พวกเขา เพราะทุกคนที่ร่วมประเวณีกับลูกสะใภ้หรือแม่ยายของตนได้กระทำความผิดเป็นมลทิน จงเผาชายที่ร่วมประเวณีกับนางด้วยไฟ และเผาหญิงนั้นด้วย แล้วพระองค์จะทรงระงับพระพิโรธและการลงโทษจากอิสราเอล
27 และเราได้กล่าวแก่ยูดาห์ว่า บุตรชายทั้งสองของเขาไม่ได้ร่วมประเวณีกับนาง และด้วยเหตุนี้เชื้อสายของเขาจึงตั้งมั่นอยู่ได้ถึงรุ่นที่สอง และจะไม่ถูกถอนรากถอนโคนไป
28 เพราะด้วยใจที่มุ่งมั่น เขาจึงไปแสวงหาการลงโทษ คือตามคำพิพากษาของอับราฮัม ซึ่งเขาได้บัญชาแก่บุตรชายของเขา ยูดาห์จึงพยายามเผาเมืองนั้นด้วยไฟ

บทที่ 42

1 และในปีแรกของสัปดาห์ที่สามแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบห้าปี ความกันดารอาหารก็เริ่มเข้ามาในแผ่นดิน [2171 AM] และฝนก็ไม่ยอมตกลงมาสู่แผ่นดิน เพราะไม่มีฝนตกลงมาเลย

2 และแผ่นดินก็แห้งแล้ง แต่ในแผ่นดินอียิปต์มีอาหาร เพราะโยเซฟได้เก็บเกี่ยวเมล็ดพืชในเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์และได้รักษาไว้
3 และชาวอียิปต์ก็มาหาโยเซฟเพื่อขอให้เขาจัดหาอาหารให้ และโยเซฟก็เปิดยุ้งฉางที่เก็บข้าวของปีแรกไว้ แล้วขายให้แก่ชาวเมืองนั้นแลกกับทองคำ
4 <บัดนี้เกิดความกันดารอาหารอย่างหนักในแผ่นดินคานาอัน> และยาโคบได้ยินว่ามีอาหารในอียิปต์ เขาจึงส่งบุตรชายทั้งสิบคนไปจัดหาอาหารให้เขาในอียิปต์ แต่เบนจามินเขาไม่ได้ส่งไป และ <บุตรชายทั้งสิบคนของยาโคบ> ก็เดินทางไป <ถึงอียิปต์> พร้อมกับบรรดาผู้ที่ไป (ที่นั่น)
5 โยเซฟจำพวกเขาได้ แต่พวกเขาจำเขาไม่ได้ โยเซฟจึงถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าไม่ใช่สายลับหรือ มาสำรวจบริเวณชายแดนไม่ใช่หรือ" แล้วโยเซฟก็จับพวกเขาไปขังไว้
6 หลังจากนั้นพระองค์จึงปล่อยพวกเขาเป็นอิสระ และทรงกักตัวซีเมโอนไว้เพียงลำพัง ส่วนพี่น้องอีกเก้าคนก็ปล่อยตัวไป
7 และเขาได้บรรจุข้าวลงในกระสอบของพวกเขาจนเต็ม และใส่ทองคำของพวกเขาลงในกระสอบด้วย โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว
8 และพระองค์ทรงบัญชาให้พวกเขานำน้องชายมา เพราะพวกเขาได้บอกพระองค์ว่าบิดาและน้องชายของพวกเขายังมีชีวิตอยู่
9 และพวกเขาก็ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์และมาถึงแผ่นดินคานาอัน พวกเขาเล่าให้บิดาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขา และเล่าว่าเจ้าเมืองได้พูดจาหยาบคายกับพวกเขาอย่างไร และได้จับซีเมโอนไปจนกว่าจะพาเบนจามินกลับมาได้
10 ยาโคบจึงกล่าวว่า "พวกท่านพรากบุตรของข้าพเจ้าไปจากข้าพเจ้า! โยเซฟก็ไม่อยู่แล้ว สิเมโอนก็ไม่อยู่แล้ว และพวกท่านจะเอาเบนยามินไปอีก ความชั่วร้ายของพวกท่านตกอยู่กับข้าพเจ้า"
11 "แล้วท่านก็กล่าวว่า 'ลูกชายของข้าพเจ้าจะไม่ลงไปกับท่าน เพราะเกรงว่าเขาจะเจ็บป่วย เนื่องจากมารดาของเขาได้คลอดบุตรชายสองคน และคนหนึ่งได้ตายไปแล้ว และท่านก็จะพรากคนนี้ไปจากข้าพเจ้าอีก หากเขาเป็นไข้ระหว่างทาง ท่านก็จะทำให้ข้าพเจ้าต้องทุกข์ทรมานจนถึงแก่ความตายในวัยชรา'"
12 เพราะเขาเห็นว่าเงินของพวกเขานั้นถูกส่งคืนให้แต่ละคนในกระสอบของตนแล้ว ด้วยเหตุนี้เขาจึงเกรงกลัวที่จะส่งเขาไป
13 และความกันดารอาหารก็ทวีความรุนแรงขึ้นในแผ่นดินคานาอัน และในทุกแผ่นดินยกเว้นแผ่นดินอียิปต์ เพราะชาวอียิปต์จำนวนมากได้เก็บสะสมเมล็ดพืชไว้เป็นอาหารตั้งแต่สมัยที่พวกเขาเห็นโยเซฟรวบรวมเมล็ดพืชและเก็บไว้ในยุ้งฉางเพื่อเอาไว้ใช้ในยามกันดารอาหาร
14 และชาวอียิปต์ก็ใช้พืชผลเหล่านั้นเลี้ยงชีพในช่วงปีแรกแห่งความกันดารอาหารของพวกเขา
15 แต่เมื่ออิสราเอลเห็นว่าภัยแล้งรุนแรงมากในแผ่นดิน และไม่มีทางช่วยได้ เขาจึงกล่าวแก่บุตรชายของเขาว่า "จงไปอีกครั้งหาอาหารมาให้เรา เพื่อเราจะได้ไม่ตาย"
16 และพวกเขากล่าวว่า "เราจะไม่ไป เว้นแต่ว่าน้องชายคนเล็กของเราจะไปด้วย เราจึงจะไป"
17 และชาวอิสราเอลเห็นว่า ถ้าเขาไม่ส่งพระองค์ไปกับพวกเขา พวกเขาทั้งหมดก็จะพินาศเพราะความกันดารอาหาร
18 รูเบนจึงกล่าวว่า "จงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าไม่พาเขากลับมาให้ท่าน ท่านจงฆ่าบุตรชายทั้งสองของข้าพเจ้าแทนชีวิตของเขาเถิด"
19 แล้วท่านก็กล่าวแก่เขาว่า "เขาจะไม่ได้ไปกับท่าน" ยูดาห์จึงเข้ามาใกล้และกล่าวว่า "ขอทรงส่งเขาไปกับข้าพระองค์เถิด และถ้าข้าพระองค์ไม่พาเขากลับมาหาพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์รับผิดชอบความผิดต่อพระองค์ตลอดชีวิตของข้าพระองค์เถิด"
20 และพระองค์ทรงส่งเขาไปกับพวกเขาในปีที่สองของสัปดาห์นี้ในวันแรกของเดือน [2172 Am] และพวกเขามาถึงแผ่นดินอียิปต์พร้อมกับบรรดาผู้ที่ไปทั้งหมด และ (พวกเขามี) ของขวัญอยู่ในมือ คือ ถั่วสตัคเต้ อัลมอนด์ ลูกเทเรบินท์ และน้ำผึ้งบริสุทธิ์
21 แล้วพวกเขาก็ไปยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ และโยเซฟก็เห็นเบนจามินน้องชายของเขา และเขาก็จำเขาได้ จึงถามพวกเขาว่า "นี่คือน้องชายคนสุดท้องของพวกท่านหรือ?" พวกเขาตอบว่า "ใช่แล้ว" โยเซฟจึงกล่าวว่า "ขอพระเจ้าทรงเมตตาเจ้าเถิด ลูกชายของข้า!"
22 และท่านได้ส่งซีเมโอนเข้าไปในบ้านของตน และซีเมโอนก็ออกมาพบพวกเขา และซีเมโอนได้จัดงานเลี้ยงให้พวกเขา และพวกเขาก็นำของถวายที่พวกเขานำมาด้วยมาถวายแก่ซีเมโอน
23 และพวกเขารับประทานอาหารต่อหน้าพระองค์ และพระองค์ทรงแบ่งอาหารให้ทุกคน แต่ส่วนของเบนจามินนั้นมากกว่าส่วนของคนอื่นๆ ถึงเจ็ดเท่า
24 พวกเขากินดื่มแล้วก็ลุกขึ้นและพักอยู่กับลาของพวกเขา
25 โยเซฟจึงคิดแผนการที่จะสืบหาความคิดของพวกเขาว่าพวกเขามีความคิดเรื่องสันติสุขหรือไม่ เขาจึงกล่าวแก่ผู้ดูแลบ้านของเขาว่า "จงบรรจุอาหารลงในกระสอบของพวกเขาทั้งหมด และคืนเงินให้พวกเขาในภาชนะของพวกเขา และถ้วยเงินของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าใช้ดื่มนั้น จงใส่ไว้ในกระสอบของคนสุดท้อง แล้วส่งพวกเขาไป"

บทที่ 43

1 และเขาก็ทำตามที่โยเซฟบอก คือบรรจุอาหารใส่กระสอบของพวกเขาทั้งหมด และใส่เงินของพวกเขาใส่กระสอบเช่นกัน และใส่ถ้วยนั้นไว้ในกระสอบของเบนจามิน
2 และในเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ออกเดินทางไป และเมื่อพวกเขาจากไปแล้ว โยเซฟก็กล่าวแก่คนดูแลบ้านของเขาว่า "จงไล่ตามพวกเขาไป จับพวกเขาไว้ และกล่าวว่า 'พวกเจ้าตอบแทนความดีของข้าด้วยความชั่ว พวกเจ้าขโมยถ้วยเงินที่เจ้านายของข้าดื่มไปจากข้า' และจงนำน้องชายคนเล็กของพวกเขากลับมาให้ข้า และจงรีบพาตัวเขามาก่อนที่ข้าจะออกไปที่บัลลังก์พิพากษา"

3 แล้วท่านก็วิ่งตามพวกเขาไปและกล่าวแก่พวกเขาตามถ้อยคำเหล่านี้
4 และพวกเขาทูลพระองค์ว่า “ขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้บรรดาข้าราชบริพารของพระองค์กระทำเช่นนั้น และขโมยเครื่องใช้ในบ้านของเจ้านายของพระองค์ รวมทั้งเงินที่พวกเราพบในกระสอบของเราในครั้งแรก ซึ่งพวกเราข้าราชบริพารของพระองค์นำกลับมาจากแผ่นดินคานาอัน”
5 “แล้วเราจะขโมยเครื่องใช้ได้อย่างไร? ดูเถิด พวกเราอยู่ที่นี่ และค้นกระสอบของเราดูสิ และที่ไหนก็ตามที่ท่านพบถ้วยในกระสอบของผู้ใดในหมู่พวกเรา จงฆ่าผู้นั้นเสีย แล้วพวกเรากับลาของเราจะรับใช้เจ้านายของท่าน”
6 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ไม่เช่นนั้น เราจะรับคนใดคนหนึ่งที่เราพบอยู่ด้วยมาเป็นคนรับใช้ และพวกท่านจะกลับไปบ้านอย่างสงบสุข”
7 และเมื่อเขาค้นดูในภาชนะของพวกเขา เริ่มจากคนโตสุดจนถึงคนเล็กสุด ก็พบมันในกระสอบของเบนจามิน
8 พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน แล้วบรรทุกสัมภาระลงบนลากลับเข้าเมือง และมาถึงบ้านของโยเซฟ พวกเขาทั้งหมดก้มลงกราบแทบพื้นต่อหน้าเขา
9 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำชั่ว” พวกเขาจึงตอบว่า “เราจะพูดอะไรได้ และจะแก้ตัวอย่างไร? นายของเราทรงทราบถึงความผิดของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว ดูเถิด เราเป็นผู้รับใช้ของนายของเรา และลาของเราก็เป็นด้วย”
10 โยเซฟจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าพเจ้าก็เกรงกลัวพระเจ้าเช่นกัน ส่วนพวกท่าน จงกลับบ้านไปเถิด และให้น้องชายของท่านเป็นคนรับใช้ของข้าพเจ้า เพราะพวกท่านทำชั่ว พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนเราย่อมยินดีในถ้วยของตน เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้ายินดีในถ้วยนี้? แต่พวกท่านกลับขโมยมันไปจากข้าพเจ้า”
11 และยูดาห์กล่าวว่า “ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของท่านช่วยกระซิบคำพูดใดๆ แก่เจ้านายของข้าพระองค์เถิด มารดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของท่านได้ให้กำเนิดพี่น้องสองคนแก่บิดาของเรา คนหนึ่งได้จากไปและหายสาบสูญไป และยังหาไม่พบ เหลือเพียงเขาคนเดียวที่ยังอยู่กับมารดา และบิดาของเราผู้รับใช้ของท่านรักเขามาก ชีวิตของเขาก็ผูกพันอยู่กับชีวิตของเด็กคนนี้ด้วย”
12 และเมื่อเราไปหาบิดาของเราผู้รับใช้ของท่าน และเด็กนั้นไม่ได้อยู่กับเรา บิดาของเราก็จะตาย และเราจะทำให้บิดาของเราเศร้าโศกจนถึงแก่ความตาย
13 “ขอข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านจงอยู่กับท่านแทนเด็กชายนั้นเถิด ในฐานะทาสรับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้า และขอให้เด็กชายนั้นไปอยู่กับพี่น้องของเขาเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ค้ำประกันเขาไว้โดยบิดาของเราผู้รับใช้ของท่าน และถ้าข้าพเจ้าไม่พาเขากลับมา บิดาของเราผู้รับใช้ของท่านจะต้องรับโทษไปตลอดกาล”
14 และโยเซฟเห็นว่าพวกเขาทั้งหมดมีคุณความดีสอดคล้องกัน เขาอดใจไม่ไหวจึงบอกพวกเขาว่าเขาคือโยเซฟ
15 และพระองค์ทรงสนทนากับพวกเขาด้วยภาษาฮีบรู แล้วทรงก้มลงกอดคอพวกเขาและทรงร้องไห้
16 แต่พวกเขาจำเขาไม่ได้และเริ่มร้องไห้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “อย่าร้องไห้เพราะเราเลย จงรีบไปพาบิดาของเรามาหาเรา และพวกท่านจะได้เห็นว่าคำพูดของเรานั้นมาจากปากของเรา และเบนจามินน้องชายของเราก็เห็นด้วยตาของเรา”
17 ดูเถิด นี่เป็นปีที่สองแห่งความกันดารแล้ว และยังมีอีกห้าปีที่ไม่มีผลผลิตจากต้นไม้หรือการไถนา
18 จงรีบลงมาเถิด ทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่าน เพื่อท่านจะไม่ต้องพินาศเพราะความกันดาร และอย่าเสียใจในทรัพย์สินของท่านเลย เพราะพระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาอยู่ก่อนท่าน เพื่อจะจัดการสิ่งต่างๆ ให้เรียบร้อย เพื่อให้คนจำนวนมากมีชีวิตอยู่ได้
19 และจงบอกบิดาของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ และดูเถิด พวกท่านเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าให้เป็นเหมือนบิดาของฟาโรห์ และเป็นผู้ปกครองราชวงศ์ของพระองค์และทั่วแผ่นดินอียิปต์
20 และจงบอกบิดาของข้าพเจ้าถึงความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของข้าพเจ้า และความร่ำรวยและเกียรติยศทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า'
21 และตามพระบัญชาของฟาโรห์ พระองค์จึงประทานรถม้าและเสบียงสำหรับเดินทางแก่พวกเขา และประทานเสื้อผ้าหลากสีและเครื่องเงินแก่พวกเขาทั้งหมด
22 และท่านได้ส่งเครื่องนุ่งห่ม เงิน และลาสิบตัวที่บรรทุกข้าวไปให้บิดาของพวกเขา แล้วก็ส่งพวกเขากลับไป
23 แล้วพวกเขาก็ขึ้นไปบอกบิดาว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่ และกำลังตวงข้าวเพื่อแจกจ่ายให้แก่ประชาชาติทั้งหลายในโลก และเป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์
24 และบิดาของพวกเขาไม่เชื่อ เพราะจิตใจของเขาวุ่นวายไปหมด แต่เมื่อเขาเห็นเกวียนที่โยเซฟส่งมา จิตใจของเขาก็กลับคืนมา และเขากล่าวว่า “พอแล้วสำหรับข้าพเจ้า ถ้าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะลงไปพบเขาเสียก่อนตาย”

บทที่ 44

1 และชาวอิสราเอลได้ออกเดินทางจากเมืองฮารานจากบ้านของเขาในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สาม และเขาได้ไปตามทางบ่อน้ำแห่งคำสาบาน และเขาได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของเขาในวันที่เจ็ดของเดือนนี้
2 และยาโคบระลึกถึงความฝันที่เขาเห็นที่เบธเอล และเขากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์
3 และขณะที่เขากำลังคิดจะส่งข่าวไปบอกโยเซฟให้มาหาเขา และบอกว่าเขาจะไม่ลงไป เขาก็อยู่ที่นั่นเจ็ดวัน เพื่อว่าเขาจะได้เห็นนิมิตว่าเขาควรจะอยู่ที่นั่นหรือควรลงไป
4 และเขาได้ฉลองเทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรกด้วยธัญพืชเก่าเพราะทั่วทั้งแผ่นดินคานาอันนั้นไม่มีเมล็ดพืชเหลืออยู่แม้แต่

กำมือเดียว เนื่องจากความกันดารอาหารได้เกิดขึ้นกับสัตว์ทั้งหลาย สัตว์เลี้ยง และนก รวมทั้งมนุษย์ด้วย
5 และในวันที่สิบหก พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขา และตรัสกับเขาว่า “ยาโคบ ยาโคบ” และเขาตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า คือพระเจ้าของอับราฮัมและอิสอัค อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์ เพราะที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะลงไปกับเจ้า และเราจะนำเจ้าขึ้นมา (อีกครั้ง) และในแผ่นดินนี้เจ้าจะถูกฝัง และโยเซฟจะเอามือปิดตาของเจ้า”
6 อย่ากลัวเลย จงลงไปในอียิปต์เถิด
7 และบรรดาบุตรชายและหลานชายของเขาก็ลุกขึ้น และพวกเขาก็ช่วยกันยกบิดาและทรัพย์สินของตนขึ้นเกวียน
8 และชาวอิสราเอลก็ลุกขึ้นจากบ่อน้ำแห่งคำสาบานในวันที่สิบหกของเดือนที่สามนี้ และเขาก็ไปยังแผ่นดินอียิปต์
9 และอิสราเอลได้ส่งยูดาห์ไปก่อนหน้าเขาเพื่อไปหาโยเซฟบุตรชายของเขา เพื่อไปสำรวจดินแดนโกเชน เพราะโยเซฟได้บอกพี่น้องของเขาว่าพวกเขาควรมาอาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อจะได้อยู่ใกล้ชิดเขา
10 และที่ดินผืนนี้เป็นที่ดินที่ดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ และอยู่ใกล้พระองค์ ทั้งสำหรับพวกเขาและสำหรับฝูงสัตว์ด้วย
11 และนี่คือชื่อของบุตรชายของยาโคบที่เดินทางไปอียิปต์กับยาโคบผู้เป็นบิดา
12 รูเบน บุตรหัวปีของอิสราเอล และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา คือ เอโนค ปัลลู เฮสรอน และคาร์มีห้าคน
13 สิเมโอนและบุตรชายของเขา และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา: เยมูเอล ยามิน โอฮัด ยาคิน โซฮาร์ และชาอูล บุตรชายของหญิงชาวเศฟาธ - เจ็ดคน
14 เลวีและบุตรชายของเขา และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา คือ เกอร์โชน โคฮัท และเมรารีสี่คน
15 ยูดาห์และบุตรชายของเขา และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา: เชลา เปเรซ และเซราห์ทั้งสี่คน
16 อิสสาคาร์และบุตรชายของเขา และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา โทลา ฟูอา ยาซูบ และชิมรอน รวมห้าคน
17 เศบูลอนและบุตรชายของเขา และนี่คือชื่อของบุตรชายของเขา: เซเรด เอลอน และยาห์ลีลสี่คน
18 และนี่คือบุตรชายของยาโคบและบุตรชายของพวกเขาซึ่งเลอาห์ให้กำเนิดแก่ยาโคบในเมโสโปเตเมีย มีหกคน และน้องสาวของพวกเขาคนหนึ่งชื่อดีนาห์ และบุตรชายทั้งหมดของเลอาห์และบุตรชายของพวกเขาซึ่งไปกับยาโคบผู้เป็นบิดาในอียิปต์ มีทั้งหมด 29 คน และยาโคบผู้เป็นบิดาของพวกเขาก็อยู่กับพวกเขาด้วย มีทั้งหมด 30 คน
19 และบุตรชายของซิลปาห์ นางรับใช้ของเลอาห์ ภรรยาของยาโคบ ผู้ซึ่งให้กำเนิดบุตรชายแก่ยาโคบคือ กาดและอาชูร์
20 และนี่คือชื่อของบุตรชายของพวกเขาที่เดินทางไปกับเขาไปยังอียิปต์ บุตรชายของกาด ได้แก่ ซิฟิโอน ฮักกี ชุนี เอซบอน เอรี อาเรลี และอาโรดีแปดคน
21 และบุตรชายของอาเชอร์ ได้แก่ อิมนาห์ อิชวาห์ และอิชวีและเบริยาห์ และเซราห์ น้องสาวของพวกเขาทั้งหกคน
22 วิญญาณทั้งหมดมีสิบสี่ดวง และวิญญาณของเลอาห์มีสี่สิบสี่ดวง
23 และบุตรชายของราเชล ภรรยาของยาโคบ คือโยเซฟและเบนจามิน
24 และก่อนที่บิดาของโยเซฟจะมาถึงอียิปต์ บุตรชายทั้งสามคนซึ่งอาเซนาธ บุตรสาวของโปติฟาร์ ปุโรหิตแห่งเฮลิโอโพลิสได้ให้กำเนิดแก่โยเซฟ ได้แก่ มานาเสห์และเอฟราอิม
25 และบุตรชายของเบนจามิน ได้แก่ เบลา เบเคอร์ แอชเบล เกรา นาอามาน เอฮี รอช มุปปิม ฮุปปิม และอาร์ด-เอเลเวน
26 และวิญญาณทั้งหมดของราเชลมีสิบสี่ดวง
27 และบุตรชายของบิลฮาห์ ผู้เป็นนางรับใช้ของราเชล ภรรยาของยาโคบ ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบนั้น คือ ดานและนัฟทาลี
28 และนี่คือชื่อของบุตรชายของพวกเขาที่เดินทางไปอียิปต์กับพวกเขา บุตรชายของดานคือ ฮูชิม ซามอน อาซูดี อิจากา และซาโลมอนทั้งหกคน
29 และพวกเขาก็เสียชีวิตในปีที่พวกเขาเข้าไปในอียิปต์ และเหลือเพียงเผ่าดานฮูชิมอยู่เพียงลำพัง
30 และนี่คือชื่อของบุตรชายของนัฟทาลี ได้แก่ ยาห์ซีเอล กูนี เยเซอร์ ชาลลุม และอีวี
31 และเอวี ผู้ซึ่งเกิดหลังจากปีแห่งความกันดารอาหาร ได้สิ้นพระชนม์ในอียิปต์
32 และวิญญาณทั้งหมดของราเชลมีทั้งหมด 26 ดวง
33 และบรรดาบุตรของยาโคบที่เข้าไปในอียิปต์มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน เหล่านี้คือบุตรและหลานของเขา รวมทั้งหมดเจ็ดสิบคน แต่มีห้าคนเสียชีวิตในอียิปต์ก่อนโยเซฟ และไม่มีบุตร
34 และในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายสองคนของยูดาห์ คือเออร์และโอนัน ได้เสียชีวิตไปโดยไม่มีบุตร และชาวอิสราเอลได้ฝังศพผู้ที่ตายไป และพวกเขาถูกนับรวมอยู่ในหมู่ชนต่างชาติเจ็ดสิบชาติ

บทที่ 45

1 และชาวอิสราเอลได้เข้าไปในประเทศอียิปต์ เข้าไปในดินแดนโกเชน ในวันขึ้นเดือนใหม่ของเดือนที่สี่ [2172 AM] ในปีที่สองของสัปดาห์ที่สามของปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบห้าปี
2 และโยเซฟก็ไปพบยาโคบผู้เป็นบิดา ณ ดินแดนโกเชน แล้วเขาก็โอบกอดบิดาและร้องไห้
3 และอิสราเอลกล่าวแก่โยเซฟว่า “ขอให้ข้าพเจ้าตายเสียเถิด ในเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นท่านแล้ว และขอให้พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงได้รับพระพร พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของอิสอัค ผู้ทรงไม่ทรงหวงพระเมตตาและพระคุณจากยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์”

4 เพียงพอแล้วสำหรับข้าพเจ้าที่ได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ ขณะที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ แท้จริงแล้ว นิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นที่เบธเอลนั้นเป็นความจริง ขอสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าตลอดไปเป็นนิจ และขอสรรเสริญพระนามของพระองค์'
5 และโยเซฟกับพี่น้องของเขากินอาหารต่อหน้าบิดาและดื่มเหล้าองุ่น และยาโคบก็ยินดีปรีดาอย่างยิ่ง เพราะเห็นโยเซฟกินอาหารกับพี่น้องและดื่มเหล้าองุ่นต่อหน้าเขา และเขาก็สรรเสริญพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ผู้ทรงรักษาเขาไว้ และทรงรักษาบุตรชายทั้งสิบสองคนของเขาไว้
6 และโยเซฟได้มอบสิทธิ์ในการอาศัยอยู่ในดินแดนโกเชนและราเมเสสและบริเวณโดยรอบทั้งหมด ซึ่งเขาปกครองอยู่ต่อหน้าฟาโรห์ ให้แก่บิดาและพี่น้องของเขาเป็นของขวัญ และอิสราเอลและบุตรชายของเขาอาศัยอยู่ในดินแดนโกเชน ซึ่งเป็นส่วนที่ดีที่สุดของดินแดนอียิปต์ และอิสราเอลมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปีเมื่อเขาเข้ามาในอียิปต์
7 และโยเซฟได้เลี้ยงดูบิดาและพี่น้องของเขา รวมทั้งทรัพย์สินของพวกเขาด้วยขนมปังอย่างเหลือเฟือเพียงพอสำหรับเจ็ดปีแห่งความกันดารอาหาร
8 และแผ่นดินอียิปต์ก็ประสบกับความอดอยาก และโยเซฟก็ได้แผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดมาถวายฟาโรห์เพื่อแลกกับอาหาร และเขาก็ได้ครอบครองผู้คน สัตว์เลี้ยง และทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อฟาโรห์
9 และเมื่อภัยแล้งสิ้นสุดลง โยเซฟก็ได้มอบเมล็ดพืชและอาหารให้แก่ประชาชนในแผ่นดินนั้น เพื่อพวกเขาจะได้เพาะปลูกในปีที่แปด เพราะแม่น้ำได้ท่วมแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด
10 เพราะในช่วงเจ็ดปีแห่งความกันดารน้ำนั้น น้ำก็ไม่ได้ท่วมขังและได้ชลประทานเพียงบางแห่งตามริมฝั่งแม่น้ำเท่านั้น แต่บัดนี้น้ำได้ท่วมขังและชาวอียิปต์ได้หว่านเมล็ดพืชในที่ดินนั้น และได้ผลผลิตข้าวโพดมากมายในปีนั้น
11 และนี่เป็นปีแรกของ [2178 AM] สัปดาห์ที่สี่ของการเฉลิมฉลองครบรอบสี่สิบห้าปี
12 และโยเซฟได้นำข้าวที่เก็บเกี่ยวได้ส่วนหนึ่งในห้าถวายกษัตริย์ และเหลือไว้สี่ส่วนสำหรับพวกเขาไว้เป็นอาหารและเมล็ดพันธุ์ และโยเซฟได้กำหนดเป็นกฎเกณฑ์สำหรับแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้
13 และอิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี และตลอดช่วงชีวิตของเขานั้นเป็นสามปีแห่งการปลดปล่อย คือหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี และเขาเสียชีวิตในปีที่สี่ของสัปดาห์ที่ห้าของปีแห่งการปลดปล่อยที่สี่สิบห้า
14 และอิสราเอลได้อวยพรบุตรชายของตนก่อนที่เขาจะตาย และบอกพวกเขาถึงทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในแผ่นดินอียิปต์ และเขาได้แจ้งให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในวันสุดท้าย และอวยพรพวกเขาและมอบส่วนสองส่วนในแผ่นดินนั้นให้แก่โยเซฟ
15 และพระองค์ได้สิ้นพระชนม์และสิ้นพระชนม์ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และถูกฝังไว้ในถ้ำคู่ในแผ่นดินคานาอันใกล้กับอับราฮัมบิดาของพระองค์ ในหลุมฝังศพที่อับราฮัมขุดไว้สำหรับตนเองในถ้ำคู่ในแผ่นดินเฮบรอน
16 และท่านได้มอบหนังสือทั้งหมดของท่านและหนังสือของบรรพบุรุษของท่านให้แก่เลวีบุตรชายของท่าน เพื่อให้เลวีได้เก็บรักษาและฟื้นฟูหนังสือเหล่านั้นไว้สำหรับลูกหลานของเขาจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 46

1 และต่อมาหลังจากยาโคบเสียชีวิตแล้ว ชนชาติอิสราเอลก็ทวีจำนวนขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขากลายเป็นชนชาติใหญ่ พวกเขามีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พี่น้องรักพี่น้อง และทุกคนช่วยเหลือพี่น้องของตน พวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากมาย และทวีจำนวนขึ้นอย่างมากมาย เป็นเวลาสิบปี [2242 AM] ตลอดชีวิตของโยเซฟ
2 และไม่มีซาตานหรือสิ่งชั่วร้ายใดๆ ตลอดชีวิตของโยเซฟ ซึ่งเขาได้ดำรงชีวิตต่อจากยาโคบผู้เป็นบิดา เพราะชาวอียิปต์ทั้งปวงให้เกียรติแก่ชนชาติอิสราเอลตลอดชีวิตของโยเซฟ
3 และโยเซฟสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันสิบเจ็ดปี เป็นข้าราชบริพารสิบปี ถูกจำคุกสามปี และรับราชการปกครองแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดแปดสิบปี
4 และเขาและพี่น้องของเขาทั้งหมด รวมถึงคนรุ่นนั้นก็ตายไปด้วย
5 และก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ให้แบกกระดูกของพระองค์ไปด้วยเมื่อพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
6 และพระองค์ทรงให้พวกเขาสาบานเกี่ยวกับกระดูกของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าชาวอียิปต์จะไม่นำศพของพระองค์ออกมาฝังในแผ่นดินคานาอันอีก เพราะมาคามารอนกษัตริย์แห่งคานาอัน ขณะที่ประทับอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย ได้ต่อสู้กับกษัตริย์แห่งอียิปต์ในหุบเขาและสังหารกษัตริย์นั้น แล้วจึงไล่ตามชาวอียิปต์ไปจนถึงประตูเมืองเออร์มอน
7 แต่เขาไม่สามารถเข้าไปได้ เพราะมีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ในอียิปต์ และมีอำนาจมากกว่าเขา และเขากลับไปยังแผ่นดินคานาอัน ประตูเมืองของอียิปต์ก็ปิดลง ไม่มีใครออกไปหรือเข้ามาในอียิปต์ได้
8 และโยเซฟเสียชีวิตในปีที่สี่สิบหกแห่งการพิพากษา ในสัปดาห์ที่หก ในปีที่สอง และพวกเขาฝังศพเขาในแผ่นดินอียิปต์ และ [2242 AM] พี่น้องของเขาทั้งหมดก็เสียชีวิตตามเขามา
9 และกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ยกทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์แห่งคานาอัน [2263 AM] ในปีที่สี่สิบเจ็ดแห่งการพิพากษา ในสัปดาห์ที่สองของปีที่สอง และชาวอิสราเอลได้นำกระดูกทั้งหมดของลูกหลานของยาโคบ ยกเว้นกระดูกของโยเซฟ และพวกเขาได้ฝังกระดูกเหล่านั้นไว้ในทุ่งนาในถ้ำคู่บนภูเขา

10 และส่วนใหญ่ (ในหมู่พวกเขา) กลับไปยังอียิปต์ แต่มีเพียงไม่กี่คนที่ยังคงอยู่ในภูเขาแห่งเฮบรอน และอัมรามบิดาของท่านก็อยู่กับพวกเขาด้วย
11 และกษัตริย์แห่งคานาอันทรงได้รับชัยชนะเหนือกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพระองค์ทรงปิดประตูเมืองอียิปต์
12 และเขาได้วางแผนชั่วร้ายเพื่อทำร้ายชนชาติอิสราเอล และกล่าวแก่ชาวอียิปต์ว่า “ดูเถิด ชนชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนขึ้นมากกว่าพวกเรา”
13 “มาเถิด ให้เราจัดการกับพวกเขาอย่างชาญฉลาดก่อนที่พวกเขาจะเพิ่มจำนวนมากเกินไป และให้เราลงโทษพวกเขาด้วยการทำให้พวกเขาเป็นทาสก่อนที่สงครามจะมาถึงเรา และก่อนที่พวกเขาจะต่อสู้กับเรา มิฉะนั้นพวกเขาจะเข้าร่วมกับศัตรูของเราและขับไล่ศัตรูออกจากแผ่นดินของเรา เพราะใจและใบหน้าของพวกเขามุ่งไปยังแผ่นดินคานาอัน”
14 และพระองค์ทรงตั้งผู้ควบคุมงานไว้เหนือพวกเขา เพื่อทรมานพวกเขาด้วยการเป็นทาส และพวกเขาสร้างเมืองที่แข็งแกร่งให้แก่ฟาโรห์ คือเมืองปิธอมและเมืองรามเสส และพวกเขาสร้างกำแพงและป้อมปราการทั้งหมดที่พังทลายลงในเมืองต่างๆ ของอียิปต์ขึ้นใหม่
15 และพวกเขาบังคับให้พวกเขาทำงานหนัก และยิ่งพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างเลวร้ายมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งทวีจำนวนขึ้นเท่านั้น
16 และชาวอียิปต์รังเกียจชนชาติอิสราเอล

บทที่ 47

1 และในสัปดาห์ที่เจ็ด ในปีที่เจ็ด ในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบเจ็ด บิดาของท่านได้ออกไปจากแผ่นดินคานาอัน และท่านเกิดในสัปดาห์ที่สี่ ในปีที่หก ในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบแปด นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากสำหรับชนชาติอิสราเอล
2 และฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ออกคำสั่งเกี่ยวกับพวกนางว่า ให้โยนบุตรชายทุกคนที่เกิดมาลงในแม่น้ำ
3 และพวกเขาขังพวกมันไว้เจ็ดเดือนจนถึงวันที่เจ้าประสูติ
4 และมารดาของเจ้าได้ซ่อนเจ้าไว้เป็นเวลาสามเดือน และพวกเขาก็เล่าเรื่องราวของนางให้คนอื่นฟัง นางจึงสร้างเรือให้เจ้าและทาด้วยน้ำมันดินและยางมะตอย แล้ววางไว้บนผืนไม้ริมฝั่งแม่น้ำ และนางวางเจ้าไว้ในเรือเจ็ดวัน ในเวลากลางคืนมารดาของเจ้ามาป้อนนมเจ้า และในเวลากลางวันมิเรียมน้องสาวของเจ้าก็คอยดูแลเจ้าจากนก
5 และในวันเหล่านั้น ธาร์มุท ธิดาของฟาโรห์ ได้มาอาบน้ำในแม่น้ำ และได้ยินเสียงร้องของเจ้า จึงบอกให้สาวใช้พาเจ้าออกมา และพวกนางก็พาเจ้ามาหานาง
6 และนางได้นำเจ้าออกมาจากเรือโนอาห์ และนางก็สงสารเจ้า
7 และน้องสาวของเจ้าก็กล่าวแก่เธอว่า “ฉันจะไปเรียกหญิงชาวฮีบรูคนหนึ่งมาให้นมเด็กคนนี้แก่เจ้าได้ไหม”
8 และนางก็กล่าวแก่เจ้าว่า “ไปเถิด” แล้วนางก็ไปเรียกโยเคเบดมารดาของเจ้ามา และนางก็ให้ค่าจ้างแก่โยเคเบด และเลี้ยงดูเจ้า
9 ต่อมา เมื่อเจ้าเติบโตขึ้น พวกเขาก็พาเจ้าไปหาธิดาของฟาโรห์ และเจ้าก็กลายเป็นบุตรของนาง และอัมรามบิดาของเจ้าได้สอนเจ้าให้เขียนหนังสือ และหลังจากที่เจ้าเรียนได้สามสัปดาห์ พวกเขาก็พาเจ้าเข้าไปในราชสำนัก
10 และเจ้าอยู่ในราชสำนักเป็นเวลาสามสัปดาห์ จนกระทั่งถึงเวลา [2351-] ที่เจ้าออกไปจากราชสำนักและเห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังทำร้ายเพื่อนของเจ้าซึ่งเป็น [2372 AM] คนอิสราเอล และเจ้าได้ฆ่าเขาและซ่อนศพไว้ในทราย
11 และในวันที่สอง เจ้าและชาวอิสราเอลสองคนได้ทะเลาะวิวาทกัน เจ้าจึงกล่าวแก่ผู้ที่ทำผิดว่า “ทำไมเจ้าจึงทำร้ายพี่น้องของเจ้า?”
12 และพระองค์ทรงพิโรธและขุ่นเคือง จึงตรัสว่า “ใครตั้งเจ้าให้เป็นเจ้าชายและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา? เจ้าคิดจะฆ่าเราเหมือนที่เจ้าฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?” เจ้าจึงกลัวและหนีไปเพราะได้ยินคำเหล่านั้น

บทที่ 48

1 และในปีที่หกของสัปดาห์ที่สามแห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองที่สี่สิบเก้า เจ้าได้เดินทางไปพำนักอยู่ที่ [2372 AM] แผ่นดินมีเดียน เป็นเวลาห้าสัปดาห์กับหนึ่งปี และเจ้าได้กลับไปยังอียิปต์ในสัปดาห์ที่สองของปีที่สองแห่งปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ห้าสิบ
2 และเจ้าเองก็รู้ว่าพระองค์ตรัสอะไรกับเจ้าบนภูเขาซีนาย และเจ้าชายมาสเตมาปรารถนาจะทำอะไรกับเจ้าเมื่อเจ้ากำลังเดินทางกลับอียิปต์ <ระหว่างทางเมื่อเจ้าพบเขาที่ที่พัก>
3 เมื่อเขาเห็นว่าเจ้าถูกส่งมาเพื่อพิพากษาและแก้แค้นชาวอียิปต์ เขามิได้พยายามอย่างสุดกำลังที่จะฆ่าเจ้าและช่วยชาวอียิปต์ให้พ้นจากมือของเจ้าหรือ?
4 และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา และเจ้าได้กระทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญตามที่พระเจ้าทรงส่งเจ้าไปกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์และต่อวงศ์วานของเขาทั้งหมด และต่อบรรดาข้าราชบริพารและประชาชนของเขา
5 และพระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาอย่างหนักเพื่อเห็นแก่ชาวอิสราเอล โดยทรงลงโทษพวกเขาด้วยภัยพิบัติต่างๆ เช่น เลือด และกบ เหาและแมลงวัน และฝีหนองที่ขึ้นตามตัว และทรงทำให้ปศุสัตว์ของพวกเขาตาย และทรงทำลายทุกสิ่งที่งอกงามของพวกเขาด้วยลูกเห็บ และทรงทำลายด้วยตั๊กแตนที่กัดกินเศษที่เหลือจากลูกเห็บ และด้วยความมืด และทรงทำให้บุตรหัวปีของมนุษย์และสัตว์ตาย และพระเจ้าทรงลงโทษและเผารูปเคารพทั้งหมดของพวกเขาด้วยไฟ
6 และทุกสิ่งได้ถูกส่งมาทางมือของท่าน เพื่อท่านจะได้ประกาศ (สิ่งเหล่านี้) ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น และท่านได้พูดคุยกับกษัตริย์แห่งอียิปต์ต่อหน้าข้าราชบริพารและประชาชนของพระองค์

7 และทุกสิ่งก็เกิดขึ้นตามพระดำรัสของพระองค์ การลงโทษอัน
ใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัวสิบประการได้เกิดขึ้นบนแผ่นดิน
อียิปต์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงลงโทษแผ่นดินนั้นเพื่ออิสราเอล
8 และพระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่ชาวอิสราเอล และ
ตามพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกำหนดไว้กับอับราฮัมว่า
พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาเพราะพวกเขาได้บังคับให้ชาว
อิสราเอลตกเป็นทาส
9 และเจ้าชายมาสเตมาได้ลุกขึ้นต่อต้านเจ้า และพยายามจะมอบ
เจ้าไว้ในมือของฟาโรห์ และเขายังได้ช่วยเหลือพวกหมอผีชาว
อียิปต์ด้วย
10 และพวกเขาได้ลุกขึ้นกระทำการชั่วร้ายต่อหน้าพระองค์ ซึ่ง
เราอนุญาตให้พวกเขาทำ แต่การแก้ไขนั้นเราไม่อนุญาตให้พวก
เขาทำด้วยมือของพวกเขาเอง
11 และพระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาด้วยแผลร้ายแรง และพวก
เขาไม่สามารถยืนได้ เพราะเราได้ทำลายพวกเขาเสียจนพวกเขา
ไม่สามารถทำการอัศจรรย์ใดๆ ได้เลย
12 และถึงแม้จะมีหมายสำคัญและอัศจรรย์เหล่านี้ เจ้าชายมาส
เตมาก็ไม่ทรงอับอายขายหน้า เพราะพระองค์ทรงมีกำลังใจและ
ทรงร้องบอกชาวอียิปต์ให้ไล่ตามพระองค์ด้วยกำลังทั้งหมด
ของชาวอียิปต์ ด้วยรถม้าและม้าของพวกเขา และด้วยกองทัพ
ทั้งหมดของชาวอียิปต์
13 และเราได้ยืนอยู่ระหว่างชาวอียิปต์กับชาวอิสราเอล และเรา
ได้ช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากมือของเขา และจากมือของชน
ชาติของเขา และพระเจ้าทรงนำพวกเขาผ่านกลางทะเลราวกับว่า
เป็นแผ่นดินแห้ง
14 และบรรดาชนชาติทั้งหลายที่พระองค์ทรงนำมาไล่ล่า
อิสราเอลนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงโยนพวกเขาลงไป
กลางทะเล ลงไปในเหวเบื้องลึกใต้ชนชาติอิสราเอล เหมือนกับที่
ชาวอียิปต์ได้โยนลูกหลานของตนลงไปในแม่น้ำ พระองค์ทรง
ลงโทษพวกเขา 1 ล้านคน และชายฉกรรจ์ 1,000 คนก็ถูก
ทำลายไปเพราะการให้นมบุตรเพียงคนเดียวของชนชาติของ
พระองค์ที่พวกเขาได้โยนลงไปในแม่น้ำ
15 และในวันที่สิบสี่ วันที่สิบห้า วันที่สิบหก วันที่สิบเจ็ด และวันที่
สิบแปด เจ้าชายมาสเตมาถูกมัดและคุมขังไว้ข้างหลังชาว
อิสราเอล เพื่อไม่ให้เขาไปกล่าวหาพวกเขา
16 และในวันที่สิบเก้า เราได้ปล่อยพวกเขาไป เพื่อให้พวกเขา
ช่วยเหลือชาวอียิปต์และไล่ล่าชาวอิสราเอล
17 และพระองค์ทรงทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างและดื้อรั้น
และแผนการนี้ถูกคิดขึ้นโดยพระเจ้าของเรา เพื่อพระองค์จะทรง
ลงโทษชาวอียิปต์และโยนพวกเขาลงทะเล
18 และในวันที่สิบสี่ เราได้มัดเขาไว้ เพื่อไม่ให้เขาไปกล่าวหาชน
ชาติอิสราเอลในวันที่พวกเขาร้องขอภาชนะและเครื่องนุ่งห่มจาก
ชาวอียิปต์ ทั้งภาชนะเงิน ภาชนะทอง และภาชนะทองสัมฤทธิ์
เพื่อจะปล้นสะดมชาวอียิปต์เป็นการตอบแทนการเป็นทาสที่พวก
เขาถูกบังคับให้รับใช้
19 และเราไม่ได้นำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์มือเปล่า

บทที่ 49

1 จงระลึกถึงพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่เจ้าเกี่ยวกับ
เทศกาลปัสกา ว่าเจ้าควรจะเฉลิมฉลองตามฤดูกาลในวันที่สิบสี่
ของเดือนแรก ว่าเจ้าควรจะฆ่าสัตว์นั้นก่อนเวลาเย็น และว่าพวก
เขาควรจะรับประทานในคืนวันที่สิบห้าหลังจากเวลาดวงอาทิตย์
ตกดิน
2 ในคืนนี้ ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นเทศกาลและวันเริ่มต้นแห่งความปีติ
ยินดี พวกท่านกำลังรับประทานอาหารปัสคาอยู่ในอียิปต์ และ
อำนาจทั้งปวงของมาสเตมาได้ถูกปล่อยออกมาเพื่อฆ่าบุตรหัวปี
ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์จนถึงบุตร
หัวปีของหญิงรับใช้เชลยในโรงสี และรวมถึงสัตว์เลี้ยงด้วย
3 และนี่คือเครื่องหมายที่พระเจ้าทรงประทานแก่พวกเขา คือ
ห้ามมิให้พวกเขาเข้าไปในบ้านทุกหลังที่มีเลือดของลูกแกะปีแรก
ทาอยู่ที่วงกบประตูบ้านนั้น แต่ให้เดินผ่านไป เพื่อว่าคนทั้งหลาย
ที่อยู่ในบ้านนั้นจะรอดพ้น เพราะมีเครื่องหมายคือเลือดทาอยู่ที่
วงกบประตูบ้านนั้น
4 และอำนาจของพระเจ้าได้กระทำทุกสิ่งตามที่พระเจ้าทรง
บัญชา และพวกเขาก็ผ่านเลยชนชาติอิสราเอลทั้งหมดไป และ
ภัยพิบัติก็ไม่ได้มาถึงพวกเขา ทำให้แม้แต่สัตว์เลี้ยง มนุษย์ หรือ
สุนัขสักตัวก็ไม่มีผู้ใดเสียชีวิตเลย
5 และโรคระบาดนั้นร้ายแรงมากในอียิปต์ ไม่มีบ้านใดในอียิปต์ที่
ไม่มีคนตาย และมีการร่ำไห้คร่ำครวญ
6 และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็กินเนื้อลูกแกะปัสคา ดื่มเหล้าองุ่น
สรรเสริญ อวยพร และขอบพระคุณพระเจ้าของบรรพบุรุษของ
พวกเขา และพร้อมที่จะออกไปจากแอกแห่งอียิปต์และจากการ
เป็นทาสอันชั่วร้าย
7 และจงระลึกถึงวันนี้ตลอดชีวิตของเจ้า และจงถือปฏิบัติวันนี้
ทุกปีตลอดชีวิตของเจ้า ปีละครั้งในวันนั้น ตามกฎบัญญัติทุก
ประการ และอย่าเลื่อนออกไปจากวันหนึ่งไปอีกวันหนึ่ง หรือจาก
เดือนหนึ่งไปอีกเดือนหนึ่ง
8 เพราะเป็นพระบัญญัตินิรันดร์ และจารึกไว้บนแผ่นศิลาแห่ง
สวรรค์เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลทั้งปวง เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติ
ตามทุกปีในวันนั้น ปีละครั้ง ตลอดชั่วอายุคนของพวกเขา และ
ไม่มีขีดจำกัดของวัน เพราะพระบัญญัตินี้ถูกกำหนดไว้เป็นนิจนิ
รันดร์
9 และผู้ใดที่ปราศจากมลทิน แต่ไม่ปฏิบัติตามวันเทศกาลนั้น
เพื่อถวายเครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และรับประทาน
และดื่มต่อหน้าพระเจ้าในวันเทศกาลนั้น ผู้นั้นซึ่งบริสุทธิ์และใกล้
ชิดกับพระเจ้าจะต้องถูกตัดขาด เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชา
แด่พระเจ้าในเวลาที่กำหนดไว้ เขาจึงต้องรับความผิดนั้นไว้เอง
10 ให้ชนชาติอิสราเอลมาและถือเทศกาลปัสคาในวันตาม
กำหนดเวลา คือวันที่สิบสี่ของเดือนแรก ระหว่างช่วงเย็น ตั้งแต่
เวลาหนึ่งในสามของกลางวันถึงหนึ่งในสามของกลางคืน เพราะ

กลางวันมีสองส่วนสำหรับกลางวัน และหนึ่งในสามสำหรับกลางคืน
11 นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เจ้าปฏิบัติตามระหว่างช่วงเย็น
12 และไม่อนุญาตให้ฆ่าสัตว์นั้นในเวลากลางวัน แต่ให้ฆ่าในเวลาใกล้ค่ำ และให้พวกเขากินเนื้อนั้นในเวลาค่ำจนถึงเวลาหนึ่งในสามของคืน และเนื้อที่เหลือทั้งหมดตั้งแต่เวลาหนึ่งในสามของคืนเป็นต้นไป ให้เผาด้วยไฟ
13 และพวกเขาจะต้องไม่ต้มมันในน้ำ และจะไม่กินมันดิบๆ แต่ต้องย่างบนไฟ พวกเขาจะต้องกินมันอย่างระมัดระวัง ทั้งหัวและเครื่องใน และเท้าของมันจะต้องย่างบนไฟ และห้ามหักกระดูกใดๆ เลย เพราะในหมู่ชนอิสราเอลนั้น กระดูกทุกส่วนจะต้องไม่ถูกบดขยี้
14 ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงบัญชาให้ชนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาในวันตามกำหนด และห้ามหักกระดูกแม้แต่ชิ้นเดียว เพราะเป็นวันเทศกาล เป็นวันที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ และห้ามข้ามวันหรือข้ามเดือน แต่ให้ถือตามวันเทศกาลนั้น
15 และขอพระองค์ทรงบัญชาให้ชนชาติอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตลอดวันของพวกเขา ทุกปี ปีละครั้งในวันตามกำหนดเวลา และเทศกาลนั้นจะเป็นที่ระลึกอันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และจะไม่มีภัยพิบัติใดมาทำร้ายหรือคร่าชีวิตพวกเขาในปีนั้นซึ่งพวกเขาเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาตามฤดูกาลตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ
16 และพวกเขาจะต้องไม่รับประทานอาหารนั้นนอกสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า แต่ให้รับประทานต่อหน้าสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และประชาชนทั้งปวงในประชาคมอิสราเอลจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลนั้นในฤดูกาลที่กำหนดไว้
17 และชายทุกคนที่ถึงวันดังกล่าวจะต้องรับประทานผลไม้นั้นในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าของท่านต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพราะมีเขียนไว้และบัญญัติไว้เช่นนั้นว่าพวกเขาควรรับประทานผลไม้นั้นในสถานศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
18 และเมื่อชนชาติอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินที่พวกเขาจะครอบครอง คือแผ่นดินคานาอัน และตั้งพลับพลาของพระเจ้าไว้กลางแผ่นดินในเผ่าหนึ่งของพวกเขา จนกว่าสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นในแผ่นดินนั้น ให้พวกเขามาและฉลองเทศกาลปัสคาในกลางพลับพลาของพระเจ้า และให้พวกเขาเผาพลับพลาต่อหน้าพระเจ้าทุกปี
19 และในวันที่พระวิหารได้ถูกสร้างขึ้นในพระนามของพระเจ้าในแผ่นดินที่เป็นมรดกของพวกเขา พวกเขาจะไปที่นั่นและฆ่าสัตว์บูชาเพื่อเทศกาลปัสกาในตอนเย็น เวลาพระอาทิตย์ตกดิน ในเวลาหนึ่งในสามของวัน
20 และพวกเขาจะถวายโลหิตของมันที่ธรณีประตูแท่นบูชา และจะนำไขมันของมันไปวางบนไฟที่อยู่บนแท่นบูชา และพวกเขาจะกินเนื้อของมันที่ย่างด้วยไฟในลานของพระวิหารซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระนามของพระเจ้า
21 และพวกเขาจะไม่ฉลองเทศกาลปัสคาในเมืองของตน หรือที่ใดก็ตาม เว้นแต่หน้าพลับพลาของพระเจ้า หรือหน้าพระนิเวศของพระองค์ซึ่งพระนามของพระองค์ประทับอยู่ และพวกเขาจะต้องไม่หลงทางจากพระเจ้า
22 และโมเสสเอ๋ย จงสั่งสอนชนอิสราเอลให้ปฏิบัติตามบัญญัติของเทศกาลปัสกาตามที่ได้ทรงบัญชาแก่เจ้า จงประกาศแก่พวกเขาในทุกปีและในวันต่างๆ ของเทศกาลนั้น และเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ว่าพวกเขาควรรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันและว่าพวกเขาควรปฏิบัติตามเทศกาลนั้น และว่าพวกเขาควรนำเครื่องบูชามาถวายทุกวันตลอดเจ็ดวันแห่งความปีติยินดีนั้นต่อหน้าพระเจ้าบนแท่นบูชาของพระเจ้าของเจ้า
23 เพราะพวกเจ้าได้ฉลองเทศกาลนี้อย่างเร่งรีบเมื่อออกจากอียิปต์จนกระทั่งเข้าไปในถิ่นทุรกันดารชูร์ และได้ฉลองจนเสร็จสิ้นที่ริมทะเล

บทที่ 50

1 และหลังจากธรรมบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบถึงวันสะบาโตในทะเลทรายซีนาย ซึ่งอยู่ระหว่างเอลิมและซีนาย
2 และเราได้บอกเจ้าถึงวันสะบาโตของแผ่นดินบนภูเขาซีนาย และเราได้บอกเจ้าถึงปีแห่งการปลดปล่อยในวันสะบาโตต่างๆ แต่ปีนั้นเรายังไม่ได้บอกเจ้าจนกว่าเจ้าจะเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าจะครอบครอง
3 และแผ่นดินนั้นก็จะรักษาวันสะบาโตของตนขณะที่พวกเขาอาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้น และพวกเขาจะรู้จักปีแห่งการปลดปล่อย
4 ฉะนั้นเราจึงได้กำหนดปี-สัปดาห์และปีและปีแห่งการปลดปล่อยไว้สำหรับเจ้า มีปีแห่งการปลดปล่อยสี่สิบเก้าปีนับตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงวันนี้ [2410 AM] และหนึ่งสัปดาห์และสองปี และยังมีอีกสี่สิบปีข้างหน้า (ตามตัวอักษรคือ 'ไกล') สำหรับการเรียนรู้ [2450 AM] พระบัญญัติของพระเจ้า จนกว่าพวกเขาจะข้ามไปยังดินแดนคานาอัน ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปทางทิศตะวันตก
5 และปีแห่งการปลดปล่อยจะผ่านพ้นไป จนกว่าอิสราเอลจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากความผิดบาปทั้งปวงแห่งการล่วงประเวณี ความไม่บริสุทธิ์ ความมลทิน บาป และความผิดพลาด และจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจทั่วทั้งแผ่นดิน และจะไม่มีซาตานหรือผู้ชั่วร้ายใดๆ อีกต่อไป และแผ่นดินจะสะอาดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปเป็นนิจ
6 และดูเถิด พระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตนั้น เราได้เขียนไว้เพื่อเจ้าแล้ว และบทบัญญัติทั้งปวงของกฎหมายเหล่านั้นด้วย
7 เจ้าจงทำงานหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นเจ้าและบุตรชายของเจ้า รวมทั้งคนรับใช้ชายและหญิงของเจ้า รวมทั้งสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเจ้าและคนต่างชาติที่อยู่กับเจ้าอย่าทำงานใดๆ เลย

8 และผู้ใดทำงานใดๆ ในวันนั้น ผู้นั้นจะต้องตาย ผู้ใดลบหลู่วัน
นั้น ผู้ใดร่วมหลับนอนกับภรรยาของตน หรือผู้ใดกล่าวว่าจะทำ
สิ่งใดในวันนั้น คือจะออกเดินทางไปซื้อขาย และผู้ใดตักน้ำจากที่
นั่นซึ่งตนไม่ได้เตรียมไว้สำหรับตนเองในวันที่หก และผู้ใดแบก
ภาระใดๆ เพื่อนำน้ำนั้นออกจากเต็นท์หรือบ้านของตน ผู้นั้นจะ
ต้องตาย
9 ในวันสะบาโต เจ้าทั้งหลายอย่าทำงานใดๆ เลย นอกจากสิ่งที่
เจ้าทั้งหลายได้เตรียมไว้สำหรับตนเองในวันที่หก เพื่อกิน ดื่ม
พักผ่อน และรักษาวันสะบาโตโดยงดเว้นจากการทำงาน
ทุกอย่างในวันนั้น และสรรเสริญพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ผู้ทรง
ประทานวันเทศกาลและวันศักดิ์สิทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย และวันนี้
เป็นวันแห่งราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์สำหรับอิสราเอลทั้งปวง
ท่ามกลางวันต่างๆ ของพวกเขาตลอดไป
10 เพราะพระเจ้าทรงประทานเกียรติอันยิ่งใหญ่แก่อิสราเอล ที่
พวกเขาจะกินดื่มและอิ่มหนำสำราญในวันเทศกาลนี้ และพัก
ผ่อนจากงานทั้งสิ้นของมนุษย์ เว้นแต่การเผาเครื่องหอมและนำ
เครื่องบูชามาถวายแด่พระเจ้าในวันต่างๆ และในวันสะบาโต
11 งานนี้จงทำเฉพาะในวันสะบาโต ณ สถานศักดิ์สิทธิ์ของพระ
เจ้าของท่าน เพื่อพวกเขาจะได้ถวายเครื่องบูชาล้างบาปให้แก่
อิสราเอลอย่างต่อเนื่องทุกวัน เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่น่าพอพระทัย
ต่อพระเจ้า และเพื่อพระองค์จะทรงรับพวกเขาอยู่เสมอทุกวัน
ตามที่ท่านได้รับบัญชาไว้
12 และชายทุกคนที่ทำงานใดๆ บนผืนดินนั้น หรือเดินทาง หรือ
ทำไร่ไถนา ไม่ว่าจะในบ้านหรือที่อื่นใด และผู้ใดจุดไฟ หรือขี่สัตว์
หรือเดินทางโดยเรือในทะเล และผู้ใดตีหรือฆ่าสิ่งใด หรือฆ่าสัตว์
หรือนก หรือผู้ใดจับสัตว์หรือนกหรือปลา หรือผู้ใดถือศีลอด
หรือทำสงครามในวันสะบาโต:
13 ผู้ใดกระทำการใดๆ เหล่านี้ในวันสะบาโต ผู้นั้นจะต้องตาย
เพื่อให้ชนชาติอิสราเอลปฏิบัติตามวันสะบาโตตามพระบัญญัติ
เกี่ยวกับวันสะบาโตของแผ่นดิน ดังที่ได้เขียนไว้ในแผ่นศิลา ซึ่ง
พระองค์ทรงมอบไว้ในมือของข้าพระองค์ เพื่อให้ข้าพระองค์
เขียนพระบัญญัติเกี่ยวกับฤดูกาล และฤดูกาลตามการแบ่งวัน
ต่างๆ ไว้แก่ท่าน ด้วยเหตุนี้ เรื่องราวเกี่ยวกับการแบ่งวันจึงจบ
ลงเพียงเท่านี้